

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POISONOUS KISS

JAGGER COLE

ZEHİRLİ ÖPÜCÜK

KARANLIK BİR MAFYA
ANLAŞMALI EVLİLİK
ROMANTİZMI

VENOMOUS TANRILARI
ÜÇÜNCÜ KİTAP

JAGGER COLE

Poisonous Kiss
Jagger Cole ©
2024 Tüm hakları
saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf Chris
Davis
Olly Hines tarafından kapak modellemesi

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Sonsöz](#)

[Sapkın Kalpler](#)

[Sonsöz](#)

[Also by Jagger Cole](#)

[Yazar Hakkında](#)

PLAYLIST

Hell You Call A Dream - The Warning
Come As You Are - Nirvana
Where Is My Mind - Pixies
Oh My God - Adele
PIECES - Alley Duhé
Paradise - MEDUZA, Dermot Kennedy
Bang - Armchair Cynics
Sick In The Head - KNEECAP
Heartless - The Weeknd
Can't Catch Me Now - Olivia Rodrigo
Chainsmoking - Jacob Banks
Body Parts - Jump, Little Children
Zero - The Smashing Pumpkins
Supermassive Black Hole - Muse
Creep - Radiohead
JEKYLL & HIDE - Bishop Briggs
Sana Koşuyorum - MISSIO
OWN MY MIND - Måneskin
Lost - Dermot Kennedy
Be - Hozier

[Spotify](#)'da çalma listesini dinleyin!

TRIGGER WARNING

Sevgili okuyucu,

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travmaların grafik tasvirlerini ve SA'dan bahseder. Konu, darbe oyunu ve çok kaba ve şüpheli nitelikteki yetişkin eylemleri de dahil olmak üzere ilkel / NK oyunu etrafında *yoğun bir şekilde* dönmektedir.

Hiçbir şey için özür dilemiyorum.

Özellikle de yirmi ikinci bölüm.

Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lutfen* tetikleyicilerinizi tanıyın ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğun için

teşekkürler, Jagger

ÜŞÜTÜCÜ BİR ANDA, oda karanlığa gömülüyor. Cassidy solumdaki bir yerden, "*Lanet olsun,*" diye küfrediyor.

Göz kapaklarımı sıkıp kapatıyorum, tepedeki ışıklardan kör oluyorum.

titreyen kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bir iniltiyle gözlerimi yavaşça açıp önümdeki masanın üzerine dağ gibi yığılmış yasal dosyalara yeniden odaklanıyorum.

"Tamam, cidden, *siktir et* bunu," diye mırıldanıyor Cassidy. Sensörlü ışıkları tekrar açmak için ellerini çılgınca sallamayı bırakıyor. Kaşlarını çatarak önündeki dosyayı kapatıyor. "Bu bir işaret. Burada resmen çok uzun süre kaldık."

Otomatik olarak kapanan ışıkların konsantrasyonumu bozması kötü bir büyüü bozmak gibi. Kim bilir kaç saat boyunca kambur oturmaktan ne kadar ağrımış olduğumu fark ettiğimde omuzlarımı yuvarlayarak inliyorum. İfade tutanaklarını karıştırmaktan gözlerim yanıyor ve kalemimi düşürüp kasılmış elimin parmak eklemlerini kırarken yüzümü buruşturuyorum.

Cassidy haklı: Alt bodrumdaki taşma dosya deposundaki hareket sensörlü ışıklar kapanırsa

Burada aşağıdayken, çok uzun süredir heykel gibi bir pozisyonda olduğunuz anlamına gelir.

Karşımdaki eski konferans masasında Felix ellerini yüzüne götürüyor ve kumral, hafif dağınık saçlarını karıştırıyor. Saatine bakıyor ve inliyor. "Lanet olsun. Saat *sekiz* oldu."

Cassidy, "Bence onu arayalım," diye iç geçiriyor.

"Katılıyorum," diye başını sallıyor Felix. Sırıtarak kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Sen ne düşünüyorsun, Fumi?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Sanırım bulmamız gereken şeyi henüz bulamadık."

Biliyorum, kaptan oyunbozan. Anında iki iş arkadaşımın da yüzü düştü. Cassidy önündeki yasal dosyayı tekrar açarken inliyor. "Ve işte sınıf, öz sermaye ortağı böyle olunur," diye mırıldanıyor kâğıtlara bakarak.

Felix yüzünü buruşturup çenesini ovuştururken sandalyesinde geriye doğru çöküyor ve bana bakıyor. "Bu da bir nokta. Cass ve benim derin dalış kayıtları gibi saçma sapan bir işe kalkışmamız yeterince boktan bir durum, ama bu tam anlamıyla yardımcı avukatların var olma sebebi. Bu işe bulaşmak için kimi kızdırdın sen?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu işin bir parçası, Felix. Ortaklar Marshall davası için her şeyin sağlam olmasını istiyor. Bu da her T'nin üstünü çizmek, her I'nın noktasını koymak demek-"

Cassidy önündeki sayfalara bakarak, "Ve patolojik yalancı müvekkilimizin hayatında bir kez olsun doğruyu söylediğinden emin olmak için *yirmi bir saatlik* ifade tutanaklarının çapraz referansını yapmak," diye mırıldandı. "Cidden, Felix haklı. Nasıl *oldu da kendini bu* siperlerde buldun?"

"Soyadım Crown ya da Black olmadığı için mi?"

Arkadaşım sırtıyor. "Adil."

Bir yandan, evet: hukuk fakültesinden yeni mezun *olmuş* genç bir ortakmışım gibi gece geç saatlere kadar ders çalışmam biraz saçma. Ama bazen böyle oluyor. Crown and Black gibi müthiş bir firmada bile. O firmada kısa süre önce ortak olmuş olsanız bile.

Binanın üzerinde adınız yazmıyorsa, yapmanız gerekeni yaparsınız.

Yirmi yedi yaşında New York'un en prestijli hukuk firmalarından birine ortak olmak kulağa ve görünüşe göre harika bir şey. Ancak, ne yazık ki, son terfim beni *daha* da stresli hale getirdi.

Bu daha fazla iş demek. İsim ortaklarının daha fazla dikkatini üzerime çekmek demek. İşleri berbat etme şansım daha fazla. Ayrıca, öz sermaye ortağı olmak, firmanın kendisinde öz sermayeyi paylaştığınız anlamına gelir - yani, firma para kazandığında, siz de kazanırsınız. Ama bu bir ATM değil.

Birincisi, bir sonraki mali yıla kadar bu "öz sermayenin" hiçbirini görmeye başlamıyorum bile. Ama ikincisi -ki bu büyük olanı- sermaye ortağı olmak, bir kooperatif gibi firmayı *satın* almak anlamına geliyor.

Stresten mi bahsetmek istiyorsun? Crown and Black'te oldukça iyi para kazanıyorum. Ama iki ay önce hayatımın en büyük çekini *işverenime* kestim. Aşağı yukarı biriktirdiğim her kuruşun karşılığıydı.

Baskı yok.

Yani evet, yetkililer "hey, eski ifadeleri inceleyerek aptalca angarya işler yapmanı istiyoruz" dediğinde

müvekkilimiz yalan yere yemin ettiğinde", soru sormuyorsunuz ve kesinlikle şikayet etmiyorsunuz.

"Yine de Taylor'la aranızın iyi olduğunu sanıyordum."

Cassidy, Taylor Crown demek, yani Crown and Black'teki Crown. Ve elbette, Taylor ve ben arkadaşız. Ama o hala benim patronum.

"Bizi buraya sürgün eden o değil," diye mırıldanıyor Felix karanlık bir sesle.

Yüzümü buruşturuyorum. Hayır, bizi buraya, tuz madenlerine, genellikle stajyerlere bırakılan bir işte bütün gece köle gibi çalışmamız için gönderen Taylor değil. Patron olsun ya da olmasın, eğer bu onun kararı olsaydı, bu işten kurtulmak için *kesinlikle birkaç* arkadaştan yardım isterdim.

Aynı şey firmanın ikinci isim ortağı Alistair Black için de geçerli. O ve ben Taylor'la olduğu gibi yakın değiliz, ama o benim iyi arkadaşım Eloise ile nişanlı. Ve tekrar söylüyorum, bunu kesinlikle bu işten sıyrılmak için kullanırdım.

Alt bodrumdaki depoların Sibiry'a'sına sürgün edilmenin Taylor ya da Alistair tarafından kararlaştırılmamış olması dışında.

Bu *onun işi* olabilir. Gabriel

Black.

Crown and Black'in üç isim ortağının hepsi de çok özel rollere uyuyor gibi görünüyor. Taylor sıcak ve misafirperver olan. Kalabalık alkışlarken elinizi tutacak ve bitiş çizgisini geçmenizde size rehberlik edecek olan avukattır.

Eğer sıcaklık ve şefkat sizin tarzınız değilse, Alistair daha çok kısa tasmalı kuduz köpek tipi bir avukattır. Agresif, gürültücü ve son derece ukala olan Alistair, sizin tarafınızdayken Mike Tyson gibi saldıracaktır.

Bu da bizi Gabriel'e getiriyor ve tanımlaması zor olan da o. Bunu söylüyorum çünkü Gabriel Black hakkında iki farklı görüş var gibi görünüyor.

Bir numaralı görüş, *yeryüzünde onunla tanışan hemen herkes* tarafından *benimseniyor*: O bir altın tanrı. O Atticus Finch'in hayata gelmiş halidir - mazlumların şampiyonu. Halk için bir savaşçı. Çekici ama çekingen. Hukuk anlayışında keskin ve hassas, neredeyse her davayı kazanma yeteneğine sahip.

Ama bir de ikinci görüş var, o da "Beni ürkütüyor."

Cassidy Felix'e gözlerini devirir. "Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey. Bunu asla tekrarlama."

"Ne?" Felix omuz silkiyor. "Adam tam bir kontrol manyağı. *Kimse* hayata karşı bu kadar hassas olamaz. Adam psikopatın teki. Bana destek ol, Fumi."

Bir kural olarak, elimden geldiğince hiçbir konuda Felix'in "tarafını" tutmamaya özen gösteririm. En azından alenen. Ama bu durumda?

...Yani, *tamamen* haksız değil.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi deli gibi hissediyorum. Ama Gabriel'de ensemi karıncalandıran bir şey var. Sanki *çok* mükemmel bir denge içinde. *Çok* kontrollü. Fazla-

"Çok seksi," diye kıkırdıyor Cassidy. "Kıskanma şimdi, Felix."

Felix kaşlarını çatıyor. Gözlerini bana çevirmesini dikkatle görmezden geliyorum.

Dediğim gibi, tamamen haksız değil. Gabriel'de omurgamdan aşağı soğuk bir bıçak gibi inen bir şey *var*, özellikle de birlikte yalnız kaldığımız birkaç durumda, sadece ofise giden asansöre binerken bile.

İlgimi çekiyor. Benimle gerçek anlamda konuşmasa bile benimle konuşuyor. Sanki cazibesinin ve iyi adam kişiliğinin ardında, duvarlarımı aşan ve en özel düşüncelerime karanlık pençelerini batıran bir karanlık var. Ve evet, bunun büyük bir kısmı kesinlikle-

"Sıcak. Gibi. *Siktir*," diye inliyor Cassidy. "Hepiniz, bu adamın bana *ağza alınmayacak* şeyler yapmasına izin verirdim. Değil mi, Fumi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü Felix'in gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve o kadar kalpsiz değilim. Ama dudaklarımın kenarlarının kıvrıldığını hissediyorum.

Evet, burada tartışma yok.

Soğuk, hesapçı bir hukuk makinesi olabilir. Ve o kadar robotik bir kontrol manyağı olabilir ki, arkasından ona küçük bir lakap takmış olabiliriz. Ama ben bu sefer Cassidy'nin tarafındayım: Gabriel *muhteşem*.

Ve zengin. Ve başarılı. Ve tabii ki *patronum*. Bu nedenle, yasak bir fantezi olarak kalmaya devam ediyor ve edecek. Bana biraz ürperti verse *de...* tamam, veriyor...

"Fumi," Felix bana sırtıyor. "Sesini yap."

Burnumu kırıştırıyorum. "Ben... Hayır, ben iyiyim."

"Oh, hadi ama!" Cassidy gülüyor. "Bu çok komik!"

Kafamın içinde ya da yalnızken kendi kendime yaptığım bir şey olarak başladı; özellikle de o gün "Gabriel'le karşılaşmışsam". Onun soğuk robotik cerrahi hassasiyeti yüzünden

ve kontrol manyağı tavırları nedeniyle, 80'lerin eski bir şarkısına gönderme yaparak "Bay Roboto" adını verdiğim bir robot sesi kullanarak onunla özel olarak alay etmeye başladım.

Sonra bu ikisiyle bir gece happy hour'da sarhoş oldum ve yanlışlıkla ağzımdan kaçırdım. O zamandan beri bunu duymak için sürekli peşimdeler.

"Bunu işte yapmaktan hoşlanmıyorum, çocuklar."

Felix gözlerini devirir ve sırtır. "Hadi ama, Fumi. Öğle yemeğinin ortasında dinlenme odasında değiliz. Saat neredeyse akşamın dokuzu ve biz lanet olası Sibirya'dayız. Sesini çıkar!"

"Mis-ter Ro-bot-o! Mis-ter Ro-bot-o!" Cassidy yumruklarını masaya vurarak bağırıyor.

Sonunda iç çekerek yumuşadım. "*Tamam*, tamam!"

Ben boğazımı temizlerken ikisi de beklentiyle sırtır.

"Ben.. Ben.. Bay Roboto," diye mekanik bir monotonlukla söylendim. "Ben. Yasal biriyim. Ma-chine. Yap. Sizin. İşini. Ya da. Sen. Olacaksın. Olacaksın. Ter-min-ate-"

Her ikisinin de yüzündeki soğuk, solgun ifadeyi ve gözlerindeki dehşet dolu bakışları gördüğümde duruyorum - artık bana değil, benden *öteye* bakan gözler.

Lanet olsun.

Arkamı dönmeden önce bile soğuk hissin omurgamı sürüklediğini hissediyorum. Döndüğümde ise gözlerim onun muhteşem, metanetli yüzüne kayarken midemde saf bir korku birikiyor.

Sikeyim. *Ben.*

Gabriel soğukkanlılıkla bana bakıyor, yontulmuş çenesi gergin ve mükemmel dudakları gülümsemiyor. Gözleri, ela yeşili benekli

Altın rengi, alt bodrumun tepe ışıklarında parıldıyor ve keskin bir şekilde bana odaklanıyorlar. Her zamanki gibi ustalıklı dikilmiş Tom Ford takım elbisesi geniş omuzlarını, sıkı göğsünü ve güçlü pazularını sarıyor.

Bütün bodrum sessizliğe gömülüyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Bay Black."

"Bayan Yamaguchi."

Sesi kadife ve viski gibi; aynı anda hem pürüzlü hem de zarif bir şekilde parlatılmış. Bu, güç ve prestij anlamına gelen bir ses; bir kez bile yükselmeden bir odaya hükmeden bir ses.

"Biz sadece..." Tekrar yutkunuyorum. "Bayan Marshall'ın ifadesindeki tutarsızlıkları tarıyorum."

Sesli olarak cevap vermiyor. Sadece güçlü çenesini hafifçe eğerek onaylıyor.

"Şimdiye kadar, biz..." Tekrar deniyorum. "Şimdiye kadar, yani..."

Sözümü kesiyorum.

"İyi mi?" diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum.

"Mükemmel," diye sessizce homurdanıyor. "Devam edin. Eğer orada bir şey varsa, Sorenson ve ekibi onu bulacaktır. O yüzden önce bizim bulduğumuzdan emin olun ki pantolonumuz aşağıdayken yakalanmayalım."

"Evet efendim, Bay Black," diye geveliyor Felix, sesinde zoraki bir ukalalık var ve bu kendini fena halde belli ediyor. "Hallediyoruz."

Gabriel onu görmezden geliyor, gözleri hâlâ

benimkilere takılı. "Ben çıkıyorum. Ama bir şey bulursan beni ara."

Üçümüz de sessizce başımızı sallıyoruz. Gabriel gözlerinin bir iki saniye daha üzerimde kalmasına izin veriyor. Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve bir dakika önce hiçbirimizin duymadığı asansöre doğru rahat ve yine de buyurgan bir adımla yürüyor.

Kapılar bir gümbürtüyle kapanana kadar üçümüz de nefes alamıyoruz.

"*Anlatılamaz* şeyler," diye iç geçiriyor Cassidy.

ÜÇ SAAT SONRA, Madison Bulvarı'na çıktığımızda nihayet temiz hava soluyoruz.

Cassidy gözlerini ovuşturuyor ve boynunu kırıyor. "Aferin takım," diye iç geçiriyor. "Şimdi eve gideceğim ve çok fena çarpılacağım. Hepinize iyi geceler."

Bir taksi çağırıp arka koltuğa geçerken Felix ve ben ona iyi geceler diliyoruz. Felix bana döndüğünde, yüzünde nazik ve gizemli bir ifade olduğunu düşündüğünden emin olduğum şeyle şaşırmadım.

"Yani..." diye omuz silkiyor. "Bir şeyler içmek ister misin?" Evet. Bu dansı daha önce de yapmıştık.

Felix iyi bir adam. Ve *itici* de değil. Aslında oldukça sevimli, bir bakıma. Ama benim tipim değil. Ayrıca, o benim iş arkadaşım.

Ne yazık ki, altı ya da yedi ay önce, alkolle beslenen bir yalnızlık ve kendine acıma anında, bir gece dışarı çıktıktan sonra onunla eve gitmeyi kabul ettim. Muhtemelen dördüncü kez teklif ediyordu ve o akşam beni tam da dibe vurduğum bir anda yakaladı.

Pek bir şey olmadı. Öpüştük ve ben hemen soğudum.

Çünkü ben kırıldım. Nihayetinde bende bir sorun var.

Felix iyi bir adam. Sevimli, Crown and Black'in küçük ortağı ve gerçekten iyi bir insan.

Ama.

Ayrıca dilinin her sinsi darbesinde izin ister gibi beni öptü ve bana o kadar hafif dokundu ki sanki bana alerjisi olduğundan endişeleniyordu.

Ve bunların hiçbirisi benim için "işe yaramıyor". Benim için "iyi olan" tam tersi. Bir erkekte istediğim ve ondan arzuladığım şeyler... karanlık.

İyi değil.

Gizli tutulması ve asla itiraf edilmemesi gereken bir şey.

Kötü.

Felix'in dairesine vardıktan yaklaşık yedi dakika sonra ayakkabılarım dışında hiçbir giysimi çıkarmadan oradan ayrıldım. Özür diledim ve bunun sadece iş arkadaşı olduğumuz için olduğuna yemin ettim. Ama o zamandan beri aramızda garip bir dans var.

"Yapardım..." Gülümseyerek girişimde bulundum. "Ama eve, babamın yanına gitmeliyim."

Hızla başını sallıyor ve kaşları çatılıyor. "O nasıl?"

Babam Hideo, ömür boyu içtiği Lucky Strike sigaraları sayesinde ikinci evre akciğer kanseri. Bugünlerde ona ben baktığım için o da benimle yaşıyor. Crown and Black'te çok iyi para kazanıyorum. Ama kanser tedavisinin maliyeti

ve sigortamız tam bir kabus. Ayrıca, sahip olduğum neredeyse her kuruşu hisse senetlerini satın almak için Crown and Black'e *geri* verdim. Yani son bir yıldır, tedavisi sürerken benimle yaşıyor.

"O iyi," diye gülümsüyorum. "Sorduğun için teşekkürler."

"Sorun değil." Felix'in kaşları çatılır. "Fumi, ben..."

"Gitmem gerek Felix," diyorum sessizce.

"Evet, Hayır, için Elbette." O Omuz silkiyor çok gelişigüzel. "Bakın Yarın görüşürüz o zaman."

Gülümsedim ve bir taksiye el salladım. Masraflarımı biraz kıstamak için işten sonra metroya biniyordum. Ama geç oldu. Buna karşılayabileceğim bir lüks diyelim. Ayrıca beni Felix'le aramızdaki garip gerginlikten 6 trenine kadar bir buçuk blok yürümekten daha çabuk uzaklaştırıyor.

"İyi geceler!"

Taksiye binip şoföre yolu tarif ettikten sonra e-okuyucumu çıkarıp Emily Shiner'ın son gerilim romanını açıyorum.

"Boş zaman", iş ve babamın bakımı arasında pek sahip olduğum bir lüks değil. Ancak bir ya da iki dakikam olduğunda, kaçış için genellikle yaptığım şey bu: kendimi gerilim ve gerçek suç kitaplarında kaybetmek.

Taylor bunun için bana bok atmaya *bayılıyor*. Babam da öyle. Ama her neyse. Bazen biraz ürkütülmeyi *seviyorum* - kendi şartlarım ve koşullarımda olduğu sürece.

Taksi Alphabet City'nin doğusuna doğru ilerlerken yarım bölüm okuyabiliyorum. Crown and Black'te küçük ortak olduğumda, West Village'daki bu delicesine muhteşem yere para harcadım. Hatta sermaye ortağı olma beklentisiyle ara sıra *daha* da gösterişli yerleri geziyordum.

Ama sonra babam hastalandı ve faturalar birikmeye başladı ve ben de Manhattan'ın doğu ucundaki çok daha az göz alıcı Alphabet City'de çok daha mütevazı, yani uygun fiyatlı bir yere taşındım.

Şoföre teşekkür ediyorum ve çantamı omuzlayarak dışarı çıkıyorum. Sonra bakışlarım aralık duran ve alt cam paneli örümcek ağı şeklinde çatlamış olan binamın ön kapısına takılınca kaşlarımı çatıyorum.

Siktiğimin çocukları.

İçeri girip kapıyı arkamdan kilitlerken kaşlarımı çatıyorum ve yarın sabah kapıcıyı aramayı not ediyorum. Babamla paylaştığım iki yatak odalı daireye dört kat tırmanarak çıkıyorum. Tam kapıya uzanırken kanım donuyor.

Alt kattaki gibi, benim dairemin kapısı *da* aralık.

Telefonuma uzanırken içime korku saplanıyor.

"Baba?"

I Dürtmek ve kapı Açık, benim thumb
gezinme üzerinde acil durum çağrı düğmesi.

"Baba, nerede-"

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, farkına bile varamıyorum. Bir saniye, şok ve dehşet içinde babama bakıyorum, neden elleri ve dizleri üzerinde yerde olduğunu ve sırtındaki tüm o dövmelelerin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bir sonraki an, içeri çekiliyorum. Babamın yanında yere yığılırken nefes nefese kalıyorum.

"Fumi-chan!"

Babam sanki beni korumak istercesine bana doğru hamle yapıyor, sonra çizmeli bir ayak kaburgalarına sert bir tekme atınca homurdanıyor. Çığlık atıyorum ve beni geri çeken ellere ve İngilizce ve Japonca bağırان farklı erkek seslerine aldırmadan ona doğru ilerlemeye çalışıyorum.

Soğuk metal bıçağın boynumun yan tarafına dokunduğunu hissettiğimde aniden hareketsiz kalıyorum.

"*Fumi!*" Babam boğuluyor, iri gözlerinde korku var. "Fumi! Ona zarar verme-"

"*Dur.*"

Neredeyse boğazıma dayanan kılıç kadar keskin bir netlikle, tüm daire sessizleşirken gözlerim odaklanıyor. Bakışlarım kılıcın uzun, hafif kavisli ağzından yuvarlak kabzasına ve onu tutan halkalarla süslü dövmeli ele kayıyor. Gözlerim adamın ceketinin kolundaki siyah deri üzerinde, siyah saçları arkaya taranmış, hınzır bir gülümsemeye ayrılmış yakışıklı ama zalim yüzüne kadar sürükleniyor.

"*Konbanwa, Yamaguchi-san,*" diye mırıldanıyor Japon adam, dudakları şeytani bir şekilde kıvrılıyor.

Boğazım düğümleniyor, kalbim güm güm atıyor.

"Buzdolabının üstündeki dolapta, blender'ın arkasında bir kilitli kutu var," diye fısıldıyorum sessizce. "İçinde beş bin dolar nakit var-"

Adam soğuk bir şekilde gülmeye başlıyor. İlk kez tüm odaya odaklanmama izin veriyorum ve kalbim sıkışıyor. Sadece zalimce gülümseyen ve boynuma *samuray kılıcını* dayayan adam değil. Silahlı dört adam daha var. Boyunlarındaki, bileklerindeki ve ellerinin arkasındaki dövme mürekkeplerine bakıyorum ve geriliyorum.

Bu Yakuza mürekkebi.

Yakuza'nın oturma odamda ne işi var?

Gözlerim babama kaydı. Yüzünü buruşturuyor ve yüzü morarmış. Ama kötü yaralanmış gibi görünmüyor.

Bakışlarım vücudunun yarısına kadar yırtılmış gömleğine kayarken kaşlarım çatılıyor.

Babam çıplak gövdesini bana *asla* göstermez. Bir kere bile, asla. Gençken bir yangında feci şekilde yanmıştı ve bana her zaman yara izlerinin kendisini bilinçli hissetmesine neden olduğunu söylerdi.

Ama şu anda gözlerimin kilitlendiği şey yara dokusu değil.

Sırtının *tamamının* geleneksel Japon dövmeleriyle kaplı olması.

Ne oluyor *lan*?

"Bayan Yamaguchi-"

"Saatim!" Gözlerim Taylor'ın bana ortak olduğumda hediye olarak aldığı Rolex'e takılıyor. "Bu bir Datejust 36-"

"Hayır," diye homurdanır

adam sessizce. "Bu bir on *bin*

dolar-"

"*Seni* soymakla ilgilenmiyorum," diye hırslıyor adam ani bir hırçınlıkla. "*Benden* çalınan şeyi geri almak için buradayım."

Yüzüm soldu. Şaşkınlıkla gözlerim babamınkilere kaydı. Bakışlarında dehşet görmüyorum. Garip bir şekilde, bir tür karanlık öfke görüyorum. Öfke ve ne olduğunu anlamam bir saniye süren başka bir şey.

Pişmanlık.

"I-" Bakışlarımı tekrar üzerimde beliren adama yöneltiyorum. "Ne yaptığını bilmiyorum-"

"Benim adım Takato Ito," diye mırıldandı. "Bu isim sana tanıdık geliyor mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır mı?" Dürüstçe cevap veriyorum.

Takato gülümser. "O zaman belki amcam Orochi-'yi tanıyorsundur."

"Kim olduğunuzu bilmiyorum!" Çığlık atıyorum. "Ama ne istiyorsan al! Sana daha fazla para bulabilirim-"

Takato içtenlikle gülmeye başladı. Ben onların zehirli bakışları altında küçülürken etrafındaki adamlar da ona katılıyor.

"Oh, yapacağını biliyorum, Fumi. Yoksa..."

Nefesim kesiliyor ve babam bana doğru hamle yapıyor ama Takato keskin samuray kılıcının ucuyla çenemi kaldırıncı geri çekiliyor.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

"Hayır..." diye düşünür. "Sen değil. Çok gururluyum. Çok *cesur*," diye kıkırdar. "Hayır, sen olmayacaksın."

Dönüp bıçağı babamın boynuna değdirdiğinde yüzüm bembeyaz oluyor.

"Hayır!"

Yerde debelenerek babama doğru gitmeye çalışıyorum. Ama arkamdaki adamlar kollarımdan tutup beni geri çektiler.

"O hasta!" Yalvarıyorum. "İncitme-"

"Sessiz ol," diye tısılıyor Takato sertçe. Dişlerini emiyor, yanakları çukurlaşıyor ve ona daha da uğursuz bir hava veriyor

Bak.

"*Lütfen*," diye boğuluyorum sessizce. "Lütfen! Ne istersen vereceğim-"

"Benim *istediğim*," diye tersliyor Takato, "babanın yirmi beş yıl önce benden çaldığı beş milyon dolar."

Ağzım açık kaldı.

"*Ben-ne?* Babam kamyon şoförüydü-"

"Fumi."

Bakışlarım babama kayıyor. Hâlâ gözlerindeki o perili ifadeyle bana bakıyor, ağzı bir karış açık.

"Baba?" Sessizce fısıldıyorum.

"Ben de *bunu* istiyorum Bayan Yamaguchi," diye homurdanıyor Takato. "Ya da Bayan *Mori mi* demeliydim?"

Ne?

"Onu bana getirmek için bir ayın var. Eğer getirmezsen, buraya geri gelir ve babanın ellerini keserim. Sonra ayaklarını. Sonra da *kafasını*. Parayı getirmediğin her gün için *bir* parça."

Dehşet içinde ona bakarken tüm vücudum uyuşuyor.

"Ve Hideo'nun parçaları bittiğinde..." Takato karanlık bir şekilde sırtıyor.

Kılıcı babamdan yavaşça çekip alıyor, babamın kükremesine ve onu tutan adamlarla dövüşmeye çalışmasına aldırmadan, kara gözleri parlarken kılıcın jilet gibi keskin ucunu açıkta kalan boğazımdan bir iki santim uzakta tutuyor.

"...Bana ödeme yapana kadar kılıcımın senin parçalarını tatmasına izin vereceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Ürperiyorum. "*Lütfen!* Ne yapacağımı bilmiyorum-"

Takato dönüyor, kılıcı elinde çeviriyor. Tek bir hareketle, tam boğazımdan kan dondurucu bir ılık koparken, kılıcı yere indiriyor...

Babamın elinin arkasından geçip yere düştü.

Takato bıçağı tekrar dışarı kaydırıp kanın parke zemine dökülmesine izin verirken tekrar tekrar ılık atıyorum. Omuzlarımı kavrayan adamlardan kurtulup babamın yanına koşuyorum. Acı içinde inliyor, kanayan elini kucaklarken ben ona doğru hıçkırıyorum ve ellerimi körü körüne onun yaralı eline bastırıyorum.

"*Yap. Biz. Anlıyoruz. Birbirimizi. Birbirimizi?*"

Nabzım damarlarımda kurşun gibi atıyor. Dönüyorum, korku ve öfkeyle adama bakarken göğsüm kabarıyor.

"Beş milyon dolar. Bir ayın var." Gülümsüyor, babamın en sevdiği sandalyeden katlanmış bir battaniye alıyor ve bıçağını silip temizledikten sonra tekrar lake kılıfına sokuyor.

"Seni tekrar görmek çok *güzeldi*, Fumi."

Tek yapabildiğim korkudan titremek ve adamlar bana sırtıtarak dönüp sessizce kapıdan çıkarken babamın kanayan elini tutmak.

GABRIEL

SAYING o I Lezzet ve hissetmek . onun
nefes borusu Tutuşumun altında buruşmak beni
sosyopat gibi gösteriyor.

Ama sonra, eğer ördek gibi yürür ve ördek gibi
vaklarsa? Genellikle lanet bir ördektir.

Salvatore, boğazını sıkkan ellerime zayıfça tokat atıyor. Bir
anlığına, özellikle keskin bir tırnağı derime saplanıyor.
Ama burnuna indirdiği hızlı bir yumruk, bu avantajını
aynı hızla kaybetmesine neden oluyor.

Yüzüme bakarken gözleri acayip bir şekilde şişiyor.
Dudakları kıpırdıyor ve çırpınıyor. Havası tamamen
kesilmiş ve ses kutusu neredeyse ezilmiş haldeyken hiçbir
şey söyleyemese de, o dudaklar bir kelime oluşturmaya
çalışıyor.

"Nedenini *biliyorsun*," diye sessizce homurdanıyorum, ses
tonumdaki kötülüğü gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun" demek istiyor, "bu neden oluyor"
değil. Sal korkunç bir pislik olabilir ama aptal değil. Bu
sayede yaptığı dehşetten bu kadar uzun süre kurtulabildi,
adaletten kaçmaktan bahsetmiyorum bile.

Bir süreliğine.

Mesele Şu ki, Sal *neden* birinin evine girip onu çıplak elleriyle boğazlayabileceğini gayet iyi biliyor. Kafasını gerçekten karıştıran Şey ise bu kişinin neden *ben* olduğum, gerçi görünüşe bakılırsa beni bu rezil duruşma sırasında kendi avukatının koridorunun karşısında oturduğum dönemden hatırlıyor.

Dedikleri gibi, adaletin gözü kördür. Yine de bazen gözlerini açık tutması gerekir. Çünkü kör olduğu için değil, açgözlölük ve kötölük tarafından gözleri bağlandığı için. Para tarafından. Doğru kelimelerle.

İşte ben burada devreye giriyorum, kendi gözleri söndüğünde adaletin gözleri olmak için. *Kendime* "adalet" diyecek kadar egoist değilim. Yaptığım Şey, bir intikam meleği olduğuma ya da yargıç, jüri ve cellat rolü oynadığıma dair yanlış yönlendirilmiş ve narsist bir düşünceден kaynaklanmıyor.

Sadece bazen adaletin gözüne kuş pisliği kaçar ve yanlış zamanda ürker. Bazen, terazi yanlış yöne döndüğünde kötölüğün cezasız kalmasına izin verilir.

O terazileri

düzeltilirim. Dengeyi

yeniden

sağlayacağım.

Ve Bu gece, o anlamına gelir Ben Boğulma
ve hayat dışarı Salvatore Avella'nın.

Yavaşça.

Bir adamı öldürmenin nefes borusunu ellerinizle ezmekten çok daha hızlı ve kolay yolları vardır. Ancak, tam bir sosyopat gibi görünme riskini göze alarak... yine... bunu çok hızlı yapmanın eğlencesi nerede? Ya da uzaktan?

Adaletin ekürisi olarak hareket ettiğimde, yere serdiğim canavarların son anlarında bunu yapanın ben olduğumu

içten içe bilmelerini istiyorum. Ve nedenini bilmelerini istiyorum.

Yoksa ne anlamı var ki?

Salvator'un gözleri sanki kafasından fırlayacakmış gibi büyüyor. Yüzü kıpkırmızı olmuş, çaresizce oksijen çekmeye çalışırken gevşek dudakları morarıyor.

Bir an için, sadece uzatmak için ona tek bir nefes vermeyi düşünüyorum. Ona kısa, geçici bir hayatta kalma umudu vermek için, sadece tekrar sıktığımda gözlerinden süzülmesini izleyebilmek için. Ama hayır. Buradaki canavar ben değilim.

Öyle.

Bir yıl önce, Salvatore bir çocuk tacizcisi olarak yakalandı. Pislik herif, Manhattan'daki tanınmış bir özel okuldaki yöneticilik pozisyonunu çocukları taciz etmek için kullandı. Ve eğer bu yeterince korkunç değilse, karanlık, hasta çevresindeki *diğer* canavarların da çocukları avlamasına izin vererek daha fazla istismar ve kötülüğü kolaylaştırdı.

Adil bir dünyada, Sal taşaklarından asılır ve derisi eriyene kadar defalarca hidroflorik aside batırılır, sonra da kendi kesik aletini yutmaya zorlanırdı.

Yani, burada sadece tükürüyorum.

Ne yazık ki her zaman adil bir dünyada yaşamıyoruz. Sal'in davasında, bazı tacizci arkadaşları Adalet Bakanlığı'nda üst düzey görevlerde bulunduğu için adalet yerini bulmadı.

İyilik çağrısı yapıldı. Kanıtlar kasıtlı olarak yanlış kullanıldı.

Ve adaletin gözüne keskin bir sopa saplandı.

Sal, gen-pop'a girdiği a n d a canlı canlı derisi yüzülmek üzere hapse gönderilmek yerine, teknik bir gerekçeyle serbest kaldı.

Bu adalet rezaletine yardım eden diğer pisliklerin icabına zaten son altı ay içinde yavaş yavaş bakıldı. Sal'i bilerek sona bıraktım çünkü bu günden korkmasını istedim. Kazalar ve zamansız ölümlerle ilgili manşetleri görmesini ve gölgelerde dolaşan intikamdan *korkmasını* istedim.

Birkaç dakika içinde, dünyanın Sal'in varlığından acı çektiği son birkaç dakika içinde, her şey bitmiş olacak. Bir hacker arkadaşım Sal'in yurtiçi ve yurtdışı hesaplarına girip parayı bir düzine paravan şirkete yönlendirdikten sonra kurbanları için oluşturduğum üniversite fonlarına anonim olarak dağıtmak üzere hazır bekliyor.

Bu onlara olanları geri getirmeyecek. Ama bu bir başlangıç.

Sal'in duruşması sırasında tekrar tekrar izlediğim o yürek parçalayıcı tanık ifadelerini hatırlamak, damarlarıma yeni bir asit dalgası getirdi. Crown ve Black, Sal'in kurbanlarından beşini ücretsiz olarak temsil etti. Ve jürinin suçlu kararını veremediği anı düşündüğümde ellerim titriyor.

Ve sık. Ve

sık.

Sal'ın ağzı açık kalır. Sol gözü kan kırmızısına döndü. gemilerin nüfusu.

"*Cehennemde çürü,*" diye tıslıyorum sessizce. Ellerim demir gibi kenetlenirken ön kollarım şişiyor. Sonunda Sal'in gözleri kararıyor ve geri dönüyor.

Tatmin edici bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim. Omuzlarımı yuvarlayarak parmaklarımı kırdım ve telefonumu ceketimin cebinden çıkardım.

Kratos ilk zil sesinde cevap

verir. "Bitti mi?"

"Tamamdır."

"Güzel. Siz çıkınca aşağıda hazır olacağım. Lobideki ve caddenin karşısındaki bakkalın dışındaki tüm kameralar devre dışı bırakıldı."

Kratos Drakos, Drakos Yunan mafya ailesinin en küçük kardeşidir. Crown and Black, en büyük kardeşi Ares'in yasal... ve pek de yasal olmayan... yasal ihtiyaçlarının çoğunu karşılar, Kratos ve kardeşim Alistair bu şekilde arkadaş oldular. İkisi de New York'un yeraltı dövüş kulüplerine katılmayı seviyor.

Birkaç ay önce Kratos'u küçük yan projeme dahil ettim. Drakos'un dev kardeşi, adaletten kaçan gerçek kötülüğü yok etmeye yardım etmek için fazla ikna edilmeye ihtiyaç duymadı. Yaptığı işte çok ama *çok* iyi. Ayrıca, benim gibi, bu yönünü arkadaşlarından ve ailesinden saklamayı tercih ediyor.

Bu bir kazan-kazan.

Ben ayrıldıktan birkaç dakika sonra Kratos içeri girecek ve tüm bunları beceriksizce yapılmış bir hırsızlık gibi gösterecek. Ayrıca yeterince kafa karıştırıcı kanıt bırakacak - ölü insanların parmak izleri, ünlü film yıldızlarının saç örnekleri - Sal'in ölümüyle ilgili herhangi bir soruşturmayı tamamen *mahvedecek* ve davayı soğuk bir şekilde gömecek.

Kör Bayan Adalet'in rehber köpeğini oynadığım bir gün daha.

"Mükemmel. Bittiğinde beni arar mısın?"

"Evet," diye gürlüyor. "Yakında konuşuruz, Gabriel."

Yerdeki ölü bok parçasına son bir kez bakıyorum. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

İçimde bir karanlık var. Hep vardı. Yıllar geçtikçe, üzerimdeki baskıdan kurtulmak için birkaç farklı yol buldum.

o. Adaletten kaçan avcılar yok e t m e k e n sevdiğim şey olmayabilir. Ama *lanet olsun*, bundan zevk alıyorum.

"Cehennemde çürü, pislik," diye tükürdüm. Sonra dönüp kapıdan çıkıyorum ve gecenin içinde kayboluyorum.

Taksiden inip evime geri döndüğümde içimde hâlâ karanlık olan her ne varsa azalıyor ve kahverengi taşa bakıyorum. Bu akşam bir yemeğe ev sahipliği yapıyorum ve aydınlatılmış pencerelerden ailemin ve arkadaşlarımın çoktan geldiğini görebiliyorum.

Alistair ve nişanlısı Eloise. Kız kardeşimiz Tempest ve meşhur Club Venom'un sahibi ve işletmecisi olan kocası Dante. Taylor, Alistair ve Eloise'in fahri kız kardeşi gibi.

I. Dante'nin küçük kız kardeşi Bianca. Alistair'in, Tempest'ın ve genç teyzem Maeve'in.

Birkaç ay önce Alistair ve ben Maeve'i ailesinin - büyükbabamız Charles ve onun genç ganimet karısı Caroline'ın- taciz edici etkisinden kurtardık. Liseyi bitirene kadar bir süre benimle yaşadı. Ama şimdi mezun oldu ve sonbaharda NYU'ya başlamadan önce bazı arkadaşlarıyla birlikte ilk dairesine taşındı.

Zaman geçiyor, etrafınızdaki insanlar büyüyor ve kendi hayatlarına, ailelerine ve maceralarına başlıyorlar. İşte bu yüzden bu aile yemeklerini dört gözle bekliyorum.

Yine de bu gece arayı kapatmaktan daha fazlası olacak.

Sanki bir işaretmiş gibi, şık siyah bir Porsche yanımdaki kaldırıma yanaştı. Motor kapanıyor ve şık bir kıyafet ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş çekici bir sarışın direksiyonun arkasından kayıyor.

"Meredith," diye başımı sallıyorum, Louis Vuitton çantasını omzuna atmış, topuklu ayakkabılarını kaldırımda şıkırdatarak yaklaşıyor.

"Gabriel," diye gülümsüyor. Kaşlarını çatıyor ve beni geçip içerideki gülümseyen, kahkahalar atan gruba doğru başını sallıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Meredith, Empire Siyasi Danışmanlar'ın operasyon müdürü. Aynı zamanda benim kampanya yöneticim olmak üzere.

Bu yolu denemeye ne zaman karar verdiğimi tam olarak belirlemek zor. Sanırım bir kısmı sırada ne olduğunu merak etmekten kaynaklanıyor. Neredeyse mükemmel bir dava siciline ve Alistair, Taylor ve benim New York'un en prestijli hukuk bürolarından biri haline getirdiğimiz bir *şirkete* sahip olarak oyunumun zirvesindeyim.

Oradan nereye gideceksin? Her zaman bir yargıçlık vardır. Hukuk fakültesinde öğretmenlik. Ya da Eyalet Yüksek Mahkemesi'nde bir koltuk. Ama aynı zamanda sadece otuz dört yaşındayım ve bunların hepsi "çayıra atılmak" diye bağırıyor.

Evet, *hayır*.

Onun yerine bu yolu seçiyorum. Alistair ve Taylor aylardır bir şeylerin peşinde olduğumdan şüpheleniyorlar. Hatta Meredith'le konuştuğumu bildikleri için bunun politik bir şey olduğuna dair fikirleri bile var.

Bu gece herkes gözümü ne kadar yükseğe diktiğini görecektir.

Omuz silkiyorum. "Hepsinin öğrenmesinin zamanı geçti Meredith."

Başını sallıyor. "Kardeşinin ya da Taylor'ın şirketten ayrılma ihtimaline karşı engeller koyması hakkında konuştuk. Eğer bu gündeme gelirse-"

"Olmayacak."

Kaşları çatıldı. "*Her şeye hazırlıklı olmayı tercih ettiğimi biliyorsun. Odak grubuyla denediğimiz bazı repliklerin üzerinden geçelim mi? Taylor'ın geri itmesiyle başlayabiliriz-*"

"Meredith." Başımı sallıyorum. "Geri tepme olmayacak. Güven bana."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Onu bir bakışla düzeltiyorum. "Çünkü eğer koşan Taylor ya da Alistair olsaydı, onlara hiçbir engel koymazdım."

Gülümsüyor. "*Şey, paylaşmaya başlamadan önce...*" Elini çantasına atıyor ve yasal bir zarf çıkarıyor. "*Bir araya getirdiğimiz Gizlilik Sözleşmeleri. Hepsinin aile ve arkadaş olduğunu biliyorum. Ama siz açıklayana kadar medya sessizliğini korumamız konusunda ısrar etmek zorundayım-*"

"Meredith. Anladım," diye sırtarak dosyayı elinden alıyorum. Sessizliğini ve kaşlarındaki kırıışıklığı fark ediyorum. "Ne?"

Yavaşça nefes verir ve bakışlarını başka yöne çevirir. "Orada... uh..." "Meredith."

Nefes alıyor ve bakışlarını bana yöneltiyor. "Birkaç odak grup çalışması daha yaptık."

Gözlerimi deviriyorum. "Belli bir noktada, gerçekten bir *kampanya*, bilirsiniz. Sadece odak grupları değil."

"Har-har," diye homurdanır Meredith. Sonra gülümsemesi hızla kaybolur. "Gabriel, biz-"

"Sadece kimin kışını öpmem gerektiğini söyle."

Ağzı buruşuyor. "Bundan *biraz* daha karmaşık."

Kahretsin. Yüzündeki sert ifadeyi sevmedim. Ya da her zamanki alaycılığının y o k l u ğ u n d a n . "Meredith, bu da ne-"

"Kazanamayacaksın, Gabriel."

Kampanya yöneticimin lafı dolandırdığı asla söylenmesin.

Kaşlarım çatıldı. "Kazanamayacağım da ne demek?"

"Mevcut koşullar altında, anketlerde Hall'u yenebileceğiniz bir senaryo yok."

Çenem gıcırıyor. "Meredith, mahkeme belgelerinin mührünü açmaya *çok* yaklaştım-"

"Evet, bu skandalı bilgisayar modellerinden geçirdik. Muhtemelen olduğundan şüphelendiğimizden daha kötü görünmesini bile sağladık. İğneyi oynatıyor, evet. Ama aynı zamanda görevde olan sevilen bir politikacıyı yenmeniz için yeterli değil."

"Bu adam bir-"

"*Önemli değil* Gabriel," diye iç geçiriyor. Manikürlü elini burnunun köprüsünü sıkıştırmak için kaldırıyor.

"Ciddi ciddi bana yozlaşmış bir adama karşı kazanamayacağımı mı söylüyorsun-"

"Ona karşı kazanamazsınız çünkü onda sizde olmayan bir şey var."

Kaşlarımı çattım. "O da ne? Lanet olası sihirli bir tek boynuzlu at mı?" "Daha iyi," diyor düz bir şekilde. "Bir *karısı* var."

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken kaldırım sessizleşiyor. "Diyorsun ki-"

"*Diyorum* ki, tüm başarınıza, karizmanıza, cazibenize ve tüm ideallerinize rağmen, *evli ve bekar* bir erkek olarak görevdeki bir iktidarı yenemezsiniz. Nokta. Nokta. Seçmenler bekar bir adama güvenmezler."

"Bu çok saçma," diye tıslıyorum.

"Hayır, bu politika," diyor ağır bir iç çekişle.

Yüzümde öfkeyle dönerken dişlerim gıcırıyor. "Lanet *olsun*," diye feryat ediyorum. "Yani öylece oyun bitti mi?"

Meredith sessiz. Arkamı döndüğümde yüzünde hafif sinsi bir ifade vardı.

"Ben öyle bir şey demedim Gabriel," diyor temkinli bir şekilde. "Sadece bekâr olarak kazanamayacağını söyledim."

Kıpırdamıyorum. Meredith nazıkçe öksürürken kaşları kalkıyor. "Henüz noktaları birleştiremedin mi?"

Ne. Ne. Sikeyim.

Ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Komedi ve siyasi danışmanlık nadiren birlikte iyi gider, Gabriel."

"Tam olarak ne öneriyorsun?"

Avuçlarını açıyor. "Büyük çocuklarla oynamak istiyorsan ve bunu *gerçekten* istiyorsan, o zaman dün gibi bir eş bulmanı *öneriyorum*."

"I..." İç çekiyorum. "Kimseyle görüşmüyorum

bile." "Bu hafta değiştireceğimiz şey de bu."

"Yani?"

"Yani oraya gidip ailene neler olacağını anlatacaksın. *Ben* de işimi yapıp sana bir eş bulacağım."

"Bir sahne karısı," diye kestirip

attım. "Aynen öyle."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Meredith sırtlıyor. "Lütfen. Gördüklerimin yanında bu *hiçbir* şey. Seni yarın sabah ararım." Elimdeki Gizlilik Sözleşmesi dosyasına başıyla işaret ediyor. "Gerçekten... Bunları unutma." Dönüyor ve Porsche'sinin sürücü kapısına doğru yürüyor. "Politikaya hoş geldiniz, Bay Black."

Hemen bir eş bulmalısın.

Meredith gecenin karanlığında uzaklaşırken arabasının arka lambalarına bakıyorum.

Ne oluyor *lan*?

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. Sonra brownstone'a geri dönüyorum. Bu çılgın planla yarın uğraşmak için yeterince zaman var. Şimdilik, dev bir yara bandını söküp atma zamanı.

"Ortaya çıkma zamanın gelmişti."

Yemek odasına girdiğimde diğerleri Alistair'in sözleriyle başlarını kaldırıp bakıyorlar. Maeve koşup bana kocaman sarılıyor. Tempest yanağımdan öpüyor ve Dante sırtımı sıvazlamadan önce sıkıca elimi sıkıyor. Taylor elimdeki dosyaya bakıyor.

"Orada ne var?"

Boğazımı temizliyorum. "Hepimiz oturalım."

Taylor ve Alistair birbirlerine kaşlarını çatıyorlar. Kardeşim dönüp merakla kaşlarını çatıyor. "Bu aşırı ciddi ifade de neyin nesi? Az önce birini öldürmüş gibi görünüyorsun."

Bundan şüpheliyim.

Ben öyle hata yapmam.

Komik: insanlar ikimizi karşılaştırdığında, ben "aydınlık" kardeş, "iyi olan" gibi görünüyorum ve Alistair "karanlık olan" gibi görünüyor.

Gerçek biraz farklıdır.

Çok geçmeden tüm grup yemek masasının etrafında oturacak bir yer buluyor. Yeni hizmetçim ve aşçım Shawna, elinde bir tepsi şarap kadehiyle mutfaktan çıkıyor. Tüm meraklı yüzleri ve benim mahkemeyi yönetiyor gibi göründüğümü görünce gitmek için dönüyor ama onu durduruyorum.

"Aslında bu seni de ilgilendiriyor Shawna."

"Bay Black?"

"Bir sandalye kapın lütfen."

Ben boğazımı temizleyip zarfı açarken o da şaşkın bir ifadeyle Maeve'in yanına oturuyor.

"Birkaçınız bir siyasi danışmanlık grubuyla kamu görevine aday olma potansiyeli hakkında konuştuğumu tahmin etmişsinizdir. Bu benim için bir sonraki adım gibi geliyor ve açıkçası Taylor, Alistair ve ben daha sonra tüm bunlar hakkında çok daha büyük bir konuşma yapacağız. Ama bu haberi hepinize aynı anda vermek istedim."

"Dur tahmin edeyim," diye sırtıyor Alistair. "Temizlik işleri müdürü." Çenesine vuruyor. "Hayır, hayır. Bekle bir dakika." Sırtıyor. "Baş park görevlisi! Gabriel, yemin ederim, şu saçma sapan park cezaları için arabamı tekmelemeye başlarsan-"

Eloise ona sertçe dirsek atar. "Konuşmasına izin verecek misin?"

Müstakbel baldızıma başımla teşekkür ettikten sonra masanın etrafında dolaşmaya başladım ve her birinin önüne kalın, çok sayfalı Gizlilik Sözleşmelerinden birini koydum.

"Bu kesinleşmiş bir şey değil," diyorum sessizce etrafta dolanırken. "Ama bu gece, muhtemelen birkaç tartışmanın ilkinin yapmak istedim-"

"Ne oluyor lan?"

Duruyorum. Hepsi de Gizlilik Sözleşmesi'nin ön sayfasına bakıyor. Kardeşim yavaşça gözlerini benimkilere dikeyor, kaşları sertçe kalkıyor.

"Valiliğe mi aday oluyorsun?!"

FUMI

"SANA SÖYLEMELİYDİM, FUMI-CHAN."

Babamın eline dikiş attıkları hastaneden ayrıldıktan sonra, tekmelenmiş ön kapısı, silahlar ve lanet bir samuray kılıcıyla ilgili korkunç anıları olan dairemize geri dönme şansım yoktu. Yani bu gece "ev" Midtown'daki Marriot'ta bir oda.

Babamı hiç ağlarken görmemiştim. Asla. Bu yüzden gözlerinin kenarlarında nem boncukları belirdiğinde ve iyi eli benimkilerden birinin üzerine düştüğünde, göğsümde bir şey biraz kırılıyor.

"Baba-"

"Ben artık o adam değilim Fumi," diyor sessizce, elimi sıkarak. "I-"

Uzaklara bakıyor, duygularını bastırırken çenesi geriliyor.

"O beni kurtardı, biliyorsun. Annen."

Bu hikayeyi daha önce de duymuştum. Hâlâ Japonya'da yaşayan ve nefret ettiği acımasız bir işte çalışan babamın iş için San Francisco'ya nasıl gittiğini. Outer Sunset bölgesinde küçük bir caz bara rastlamış ve içeriden gelen annemin sesiyle büyülenmiş.

İşte o gece Koreli-İtalyan annem Bella onun kalbini çaldı. Üç ay sonra evlendiler. O bara ilk girdiği günden bir yıl sonra beni doğurdular.

İki yıl sonra, işi onu Kyoto'ya geri getirdi ve annemle ben de onu takip ettik. Bundan üç yıl sonra, annem araba kazasında öldükten sonra, babam ve ben ABD'ye, Seattle'a geri taşındık.

Hikâye tanıdık geliyor. Ama zihnimin arkasında korkunç bir şey, bilmek istediğimden emin olmadığım bir versiyonunu duymak üzere olduğumu fısıldıyor.

"O adam..."

Babamın ağzı gerildi. "Takato Ito." Gözleri benimkilere dönüyor ve biraz sertleşiyor. "Amcası Orochi Ito, Kyoto'da bulunan Hato-kai Yakuza'nın başı."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sormaktan korktuğum soruyla birlikte: *Bunu nereden biliyorsun?*

Babam Japonya'da nakliye lojistiğinde çalışıyordu. Her zaman bu işin çok yorucu olduğunu ve tek iyi tarafının dağıtım kamyonlarını sürmek olduğunu söylerdi. O gittikten ve biz Seattle'a geldikten sonra yaptığı şey buydu: bir Japon fırını için teslimat kamyonları sürmek. Beş yaşındayken ve annemi kaybedip Japonya'dan ayrıldığım için hala kalbim kırıkken, o dönemden kalan birkaç mutlu anımdan biri bu. Ne kadar üzgün olsam da, ne zaman eve gelse ve beni karşı komşumuz Bayan Kim'den alsa, her zaman en lezzetli castella kekleri, dorayaki ve mochi gibi kokardı.

Ben on iki yaşına geldiğimde babam Seattle'ın kasvetinden sıkılmıştı ve ülkenin öbür ucuna, New York'a taşındık. Babam başka bir teslimat şoförlüğü işi buldu, bu sefer Asyalı bir şekerleme şirketi için.

O işten sonra eve döndüğünde, üzerindeki koku artık çok tatlıydı. Sakarin. Üretilmiş. Hiçbir şey söylemedim, çünkü New York'ta Seattle'da olduğundan çok daha mutluydu. Dürüst olmak gerekirse, sonunda ben de mutlu oldum. Ama fırında yaptığı castella kekleri ve mochi işini gerçekten özlemiştim.

"Baba..." Sağlam elini sıkıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum. "Amcasının bir Yakuza patronu olduğunu mu?"

"Fumi..."

"Neden bana Bayan *Mori* dedi?" Sesimdeki paniğin yükseldiğini hissedebiliyorum. "Ve beş milyon dolar da neyin nesiydi?! Nereden buldun-"

"Çünkü bu senin adın, çünkü bu adı amcasından çaldım ve çünkü ben hiç nakliye lojistiğinde çalışmadım!"

İtiraf lar birbiri ardına ağzından dökülüyor, yarı hırıltılı, yarı boğuk. Söyledikleri anda oda inanılmaz bir sessizliğe gömülüyor. Yutkunuyorum, nabzım atıyor.

"Sen..." Başımı salladım. "Ne diyorsun sen?"

Babam derin bir nefes alarak başka tarafa bakıyor. "Annenle tanışmadan önce çok ama çok farklı bir adamdım, Fumi-chan," diye homurdanıyor sessizce. Yavaşça elini elimden çekiyor ve oturuyor. Bacakları yatağın kenarından sallanıyor.

"Baba, uzanman gerek-"

"Yapmam gereken şey senden af dilemek Fumi," diyor sessizce. Ayağa kalkıp dönmeden önce bakışlarımı şiddetle tutuyor. Hastaneden ayrıldığımızdan beri giydiği Yankees kapüşonunun arkasını kaldırıyor ve elim ağzıma gidiyor.

Vay canına. Kahretsin.

Evimizde, yırtık gömleğinin üzerinden dövmelere bir göz attım. Ama hastanede ona bir önlük giydirdiler ve o zamandan beri onları görmedim.

Ama şimdi, onlara bir adım öteden bakıyorum.

Ne oluyor lan?

Babamın omuzlarından beline kadar tüm sırtı süslü, güzel ve korkunç bir dövme mürekkebiyle *kaplı*. Sol tarafta kiraz çiçekleri ve bir koi ejderhası, sağ tarafta ise bir savaşçı, su ve bir başka ejderha yer alıyor. Ortada, her şeyi birleştiren, iki çapraz samuray kılıcından oluşan karmaşık bir tasarım ve sırtının tam ortasında korkunç bir Oni maskesi var.

"Baba..."

Kapüşonunu tekrar aşağı çekerek derin bir nefes veriyor. Dönüp yatağın kenarına oturuyor ve elini gümüş rengi saçlarının arasından geçirmeden önce çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor.

"Gurur duymadığım bir aile mirasına sahiptin kızım."

Ürperiyorum ve o dövmeyi gördükten sonra cevabı bildiğimden emin olsam da soru dudaklarımdan dökülüyor.

"Yakuza'da mıydın?" Fısıldadım.

"Hayır."

Nefes vermeye başladım.

"Ben Yakuza'ydım."

Yüzümün rengi soluyor. Elimi tutarken babamın yüzü duygusallaşıyor.

"Genç bir adam olarak yönsüzdüm. Öfkeliydim. Düşüncesizdim. Çok ama çok fakir büyüdüm, Fumi. Ama her şeyin üstesinden gelmenin bir yolu vardı. Küçükten başladım ve yükselene kadar çalıştım.

bir *wakagashira*, bir teğmen gibiydi. Çalıştığım *Oyabun* öldüğünde, kendi oyunumu oynadım. Onun adamlarının sadakatine ve imparatorluğunun bilgisine sahiptim. Bunların ikisini de aldım ve kendime mal ettim."

Uzaklara bakarken yüzü taş kesilmişti.

"Yamaguchi annemin kızlık soyadıydı. Benim doğum adım *Mori*'ydi. Yönettiğim imparatorluk *Mori-kai Yakuza*'ydı ve *Kyoto tamamen bana aitti.*" Bana dönüyor ve gözleri tekrar yaşarırken yüzü yumuşuyor. "Ama sonra San Francisco'ya gittim. Bir iş toplantısından sonra kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıktım, kayboldum ve sonra annen ve onun sesi tarafından bulundum."

Gözlerindeki hüzne rağmen genişçe gülümsüyor ve tekrar elime uzanıyor.

"O geceden sonra farklıydım. Önceden tek bildiğim şiddet ve ölümdü. Annen bana daha fazlasını gösterdi. Onunla evlendim, çünkü tabii ki evlendim. Ve sonra sen ortaya çıktığında, küçük *Fumi-chan*..." Elimi sıktı. "Bitirmiştım. Seninle ve annenle normal bir hayat yaşamak için her şeyden -paradan, arabalardan, büyük evlerden, hepsinden-vazgeçmek istedim."

Yutkunuyorum, nabzım güm güm atıyor.

"Üst düzey *wakagashira*'mı bir kenara çektim ve ona ayrılma planlarımı anlattım. Yönetimi o devralacaktı ve ben de her şeyi bırakıp gidecektim. Bilmediğim şey ise beni arkamdan bıçaklamak için çoktan planlar yapmaya başlamış olduğuydu. Rakibim *Hato-kai*'den *Orochi Ito*'ya niyetimden bahsetmiş. *Orochi* fırsatını buldu ve hamlesini yaptı."

Babam acımasızca küfredip çenesi kilitlenmiş bir şekilde arkasına döndüğünde irkiliyorum.

"Annen seni okuldan almaya giderken onu yoldan çıkardılar. Olanları duydum, öldüğünü anladım ve seni kendim aldım. Orochi ve ben, aramızdaki rekabete rağmen, birlikte mülk satın almak için bazı iş anlaşmalarının ortasındaydık. Sanırım ikimizin de hesaba erişimi olduğunu unuttu."

Babam gözlerimin içine bakıyor ve tekrar elimi tutuyor.

"Ortadan kaybolmak için para gerekir, Fumi-chan. Yeni kimlikler edinmek için. Yeni bir hayata başlamak için ABD Göçmenlik Bürosu'na başvurmak. O hesabı beş milyon ABD dolarına eşdeğer bir parayla boşalttım ve sen ve ben iki gün sonra sadece sırtımızdaki kıyafetlerle Japonya'yı terk ettik."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken kalbim parçalanıyor.

"Sana yeni bir hayat vermek için çok uğraştım, Fumi," diye boğuluyor. "Geçmiş geride bırakmaya ve yeni bir adam olmaya çalıştım." Ağlamaya başlarken yavaşça başını sallar. "Ama şimdi o geçmiş bizi yakaladı."

"Şimdi ne yapacağız?" Sessizce mırıldanıyorum. Babam suratını asarak bana bakıyor.

"Bize beş milyon dolar buldum."

"FUMI? DÜNYA'DAN FUMI'YE Mİ?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve tüm hafta sonu boyunca kafamın içinde dolaşan sisi uzaklaştırıyorum. Bakışlarım Crown and Black dinlenme odasındaki tezgâha yaslanmış bana şaşkınlıkla gülümseyen Elsa'ya yöneliyor.

"O fincanda kahve için yer bırakacak mısın?"

Yavaşça göz kırpıyorum, gözlerimi neredeyse yarı yarıya dolu olan bardağa indirirken hala bulanıklığımdan çıkmaya çalışıyorum.

Sikeyim.

"Üzgünüm, ben..." Başımı salladım. "Sanırım pazartesi vakası."

Daha çok "geçtiğimiz hafta sonu hayatımın tüm anlatısının kökten sarsıcı bir şekilde değiştiği bir vaka" gibi. Annemin yirmi iki yıl önce öldürüldüğünü öğrenme vakası. Babamın eskiden gaddar, acımasız bir suç patronu olduğunu - acımasız demek *istiyorum*. Fazla bir şey yoktu ama internette biraz araştırma yaptım ve otuz yıl önce Kyoto'daki Mori-kai hakkında bazı eski haber makaleleri buldum.

Elsa'nın ayaklarının arasındaki zemine baktığımı fark ettiğimde, sisi tekrar üzerimden atmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Tuhaf bir hafta sonuydu."

Arkadaşım başını sallıyor, yüzü üzgün ve sempatik bir şekilde bana yaklaşıp elini omzuma koyuyor. "Baban nasıl?" diyor sessizce.

Bir yanım "Eski bir Yakuza patronu için harika, seninki nasıl?" diye sormak istiyor. Ama bu son *derece* zevksiz olurdu. Birincisi, Elsa'nın babası bir canavar olduğu için, ikincisi de öldüğü için.

Ama o bir Bratva *avtoritetiydi*. Dürüst olmak gerekirse, babamla ilgili tüm bu ifşaatların kafama ne yaptığını gerçekten "anlayacak" biri varsa, o da Elsa olurdu.

Ama bunların hiçbirisi ya da bir şekilde bulmam gereken beş milyon dolar hakkında hiçbir şey söylemiyorum.

"O iyi," diyerek gülümsüyorum. "Tedaviler iyi gidiyor. Birkaç hafta içinde herhangi bir iyileşme olup olmadığını ya da ilaçlarını artırmaları gerekip gerekmediğini görmek için numaralarını tekrar kontrol edecekler."

"Çok üzgünüm, Fumi."

Başımı tekrar sallıyorum. "O iyi olacak." "Aferin kızıma," diyerek gülümsüyor ve bana sarılıyor.

Fincanımdaki kremayı boşaltmak ve içine gerçek kahve dökmek için dönüyorum.

"Hafta sonun nasıldı?"

"Oh, gayet iyi. Hades Cumartesi günü Nora'yı Jersey'deki büyük bir araba fuarına götürdü, ben de istediğim kadar yalnız vakit geçirdim. Sonra Pazar günü Nora Teenagerland'de kayboldu, böylece Hades ve ben evi kendimize ayırdık. Harikaydı."

Ona dönüp tezgâha yaslanırken sırtıtıyorum. Sosyal hayatım -özellikle de aşk hayatım- çöp olabilir. Ama bu durum değişene kadar, Elsa gibi arkadaşlarımla masalsı dünyasında yaşamaya devam edeceğim.

Elsa, kendisine *mükemmel* uyan bir adamla muhteşem bir evlilik yapıyor. Tamam, Hades Drakos teknik olarak Yunan mafyasından, "mükemmel koca"nın sözlük anlamını irdelemeye çalışanlar için. Ama *onun* için mükemmel biri ve birbirlerine bu kadar aşık olmaları neredeyse mide bulandırıcı. Ayrıca, Hades'in Elsa'nın kendisinden çok daha küçük kız kardeşi Nora ile bir elmanın iki yarısı gibi geçinmesi de bonus puan.

Dinlenme odasının cam kapısı açıldı. Cassidy içeri girerken Elsa ve ben döndük.

"Selam," diye gülümsedim. "Hafta sonun nasıldı?"

"Bay Roboto bizi Sibirya'ya sürdükten sonra mı demek istiyorsunuz?"

Elsa yüzünü buruşturur. "Ahh. Evet. İfade verme görevine takıldığınızı duydum. Nasıldı?"

"Yirmi bir saat boyunca Devin Marshall, güven fonunun durumundan yakınıyor, babasının ona İngiltere'de bir şato almayı reddetmesinden yakınıyor ve yattığı tüm zengin, züppe dangalaklardan yakınıyor.

-Zengin, züppe dangalaklar. Cidden sürükleyici şeyler, Elsa. Kaçırdın."

Kıkırdıyor. "Evet, öyle görünüyor." Homurdanıyor. "*Bay Roboto*, ha?"

"Yap. Sen. Seviyor musun. Benim. Nick'imi. İsmimi. Human. Wo-man?" Kollarımı robot dansı yapar gibi sallayarak mekanik bir şekilde geveliyorum.

Elsa ve Cassidy gülmekten kırılıyor.

"Bu başını belaya sokacak," diye kıs kıs gülüyor Elsa. "Benim işe gitmem gerek."

Kahvesini alıp dinlenme odasından çıkarken, "Görüşürüz hanımefendi," diyorum.

Cassidy sivri kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Cuma gecesi eve sağ salım varıp varmadığını soran mesajıma hiç cevap vermedin ve şimdi verdiğin ya da vermediğin kararlar hakkında endişeleniyorum..."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kaçırmış olmalıyım. Babam..." Boğazımı temizliyorum. "Tuhaf bir hafta sonu." Telefonumu çıkarıp Cuma gecesinden gelen okunmamış mesajına tıklıyorum.

CASSIDY

Lütfen bana güçlü olduğunu ve Felix'le eve gitmediğini söyle.

Bakışlarımı onun sırttan yüzüne çevirdiğimde yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Cassidy!" Ben uyarıyorum.

"Eee?!" Kıkırdıyor.

"Hayır," diye mırıldandım, yüzümü buruşturarak. "Hayır, yüz kere hayır." "Yani... bu bir hayır."

"Bu Felix için hiç de hoş olmayan bir durum."

Sırıttıyor. "Felix'e *biraz* güceniyorum. Eğer onu bir kez öpebilirsen-"

"Cass, hadi ama," diye mırıldanıyorum, dinlenme odasının yakınında bile kimse olmamasına rağmen onun yanından geçip gidiyorum.

"Tamam, bırakıyorum." Yüzü aniden değişir. "Oh, kahretsin! Sormayı unuttum!"

"Ne oldu?"

"Crown ve Black'in bir yıl kadar önce üstlendiği ücretsiz davayı hatırlıyor musunuz? Salvatore Avella'ya karşı bir grup CSA mağdurunu temsil etmişlerdi?"

Ürperdim. "Özel okul yöneticisi. Evet," diye yüzümü buruşturuyorum. "O davayı hatırlıyorum. Pislik herif çekip gitmişti, değil mi?"

"Evet," diye tükürüyor Cassidy. "Peki, diğer haberlere gelince, tahmin edin bu hafta sonu evine zorla girilen ve öldürülen kişi kim?"

Çenem düştü. "Benimle dalga geçiyorsun." "Hayır. Karma bir sürtüktür, kızım."

Başımı sallayarak alçak sesle ıslık çalıyorum. "Bu delilik."

"Daha da çılgınlaşıyor. NYPD'de bir kaynağım var, bu sabah onu arayıp konuyu sordum. Bana olay yerinden eşleşen parmak izleri ve saç örnekleri aldıklarını söyledi."

"Kahretsin, bu çok hızlı."

"Şüphelilerin kim olduğunu duyana kadar bekleyin."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Jimi Hendrix, Tennessee Williams ve Christian Dior."

Kaşlarım çatıldı. "Bekle, ne?"

"Değil mi?! Dairenin her yerinde onların parmak izleri vardı. Ayrıca Brad Pitt, Jason Patric, Ron Eldard ve Billy Crudup'ın saç örnekleri."

"Brad Pitt, Billy Crudup gibi-"

"Evet, aktörler. DNA kanıtlarına göre şu anda bir pislik cinayetinin şüphelileri."

Kafamın içinde çarklar dönmeye başladı. "Salvatore nasıl öldü?"

Yüzünü buruşturuyor. "Boğulmuş. Korkunç, değil mi?"

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Cassidy bana tuhaf bir bakış atıyor. "Tamam, bence bundan çok fazla zevk alıyorsun. Gerçek suçu bırakmalısın-"

"Birinin espri anlayışı var."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Jimi Hendrix, Tennessee Williams ve Christian Dior boğulma tehlikesi geçirerek öldüler. Ve bu aktörlerin hepsi *Sleepers* filmindeydi. Yürüyen bir avcı tarafından çocukken cinsel istismara uğramış adamları canlandırdılar."

Cassidy bana bakıyor. "Şu anda gerçekten sevişiyor musun?" "Uh, evet?"

"*Vay canına.*" Başını sallıyor. "Bu..." Bana bir bakış attı. "Bu gerçekten etkileyici, Fumi. NYPD'deki adamımın bana daha önce söylediğinde bu noktaları birleştirdiğini bile sanmıyorum."

"Pekala, bunu iletmekten çekinmeyin."

"I..." Sözüünü kesiyor, dudağını ısırtıyor ve bakışları benim yanımdan dışarıdaki koridora kayarken kızarıyor.

Döndüm. Anında yanaklarımın ısındığını hissettim.

Aman Tanrım.

Çılgınca başarılı, zengin ve gülünç derecede yakışıklı olmak yetmezmiş gibi, Gabriel Black aynı zamanda takım elbise içinde *delicesine* iyi görünme cüretine de sahip. Yani, çoğu insan takım elbise içinde iyi görünür. Sıradan bir adam bile iyi dikilmiş bir takım elbiseyle oyununu ciddi şekilde yükseltebilir.

Ancak bazı erkekler bunu başka bir seviyeye taşıyabiliyor gibi görünüyor. Bazı erkekler, takım elbiseli seksi erkekleri çekici bulan bizler için tam bir *porno* olacak şekilde giyiyorlar.

Bazı erkekler *Gabriel'i* sever.

"*Tanrım*, onu becerdiğini hayal edebiliyor musun?"

Cassidy beni patronumuz hakkındaki iğrenç düşüncelerimden koparırken gözlerimi deviriyorum. Ona dönüyorum ve iç çekiyorum. "Dostum, biraz suya ihtiyacın var mı?"

"Susadım kızım, ama su için değil," diye kıkırdıyor. Sonra da geçiştiriyor. "Hayır, sadece garip davranıyorum. Demek istediğim, çok seksi ama gerçek bir robotla yatmak gibi olurdu. O adamı yatakta hayal edebiliyor musun?"

Beni tutuyor ve kalçamı süper garip, sarsıcı mekanik itişlerle becermeye başladığında kahkahalarla çığlık atıyorum.

"Sen *gerçekten* delisin," diye homurdanıyorum ve yüzüm kızarıırken onu iterek uzaklaştırıyorum. Aynı zamanda, ofisin yarısının gözü önünde arkadaşım tarafından kuru bir şekilde becerilmek ne kadar saçma olsa da

büyük cam mola odası duvarları ve her şeyle, gülmek iyi hissettiriyor.

Başka hiçbir şey olmasa bile, eli kılıçlı bir psikopatın, sihirli bir şekilde beş milyon dolar bulamazsak beni ve babamı öldürmekle tehdit ettiği gerçeğini aklımdan çıkarıyor.

"Umarım hassas bir anınızı bölmüyorumdur hanımlar?"

Utancımdan yüzüm buruşuyor. Dönüp, kapı aralığında duran ve yarı eğlenmiş görünen Taylor'a zayıfça gülümsüyorum.

Ve orada cömert davrandığını söyleyebilirim.

"Hayır... Özür dilerim Bayan Crown," diye mırıldanıyor Cassidy, yüzü kül rengi. "Sadece... içeriden bir şaka."

Taylor gülümsüyor. "Belki de cinsel taciz davalarını sabah için uzak tutalım, olur mu?"

"Elbette, Bayan Crown," diye mırıldanıyor arkadaşım, bakışlarını kaçırarak. "Zaten işe dönmem gerekiyor."

Taylor, Cass'in yanından geçip dinlenme odasından çıkarken ona gülümser. "Ah, Cassidy? Cuma günü geç saate kadar çalıştığın için teşekkürler. İfade tutanaklarının üzerinden geçtiğin için gerçekten minnettarım."

Bu, Cassidy'nin yüzüne memnun bir sırıtış olarak geri dönüyor ve ofisine geri dönüyor.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyorum. Taylor sadece başını sallıyor. "Bunun için endişelenme." Sonra sırıtıyor. "Bunun düşündüğüm kişiyi taklit ettiğini varsayabilir miyim?"

"Beşinci savunmamı yapıyorum."

Gülerek gülüyor. "Şu anda çok yoğun değilseniz, erken bir öğle yemeği için ricada bulunmak ister misiniz? Yarım saat içinde Per Se'de Christina Daniels ile oturacağım. Katılmanı çok isterim."

Patronum-kariyer idolüm ve firmanın en zengin müşterilerinden biri ile Michelin yıldızlı bir restoranda öğle yemeğine davet edilmek?

Evet, kanepemin minderlerinde beş milyon dolar bulmak zorunda kalmayı aklımdan çıkarmak için daha kötü yollar düşünebilirim.

"Çok isterim," diye sırtıtıyorum.

"OH-O GELMEDEN ÖNCE..." Taylor bakışlarını Per Se'nin ön girişinden çekip yanında oturan bana çeviriyor. "Yarın akşam Venom'da Drazen Krylov'la buluşmak için hâlâ uygun musun?"

Hukuk fakültesindeyken bana patronum tarafından eski bir savaş lordundan Bratva-kingpin'e dönüşen biriyle, hem de *bir kink kulübünde bir iş toplantısına katılmamın isteneceğini* söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

Ama yarın yapacağım şey bu.

Bratva dünyasında büyük bir varlık olmasının yanı sıra Drazen aynı zamanda bir Crown and Black müşterisi. Ve onunla Club Venom'da buluşmamızın nedeni düşündüğünüzden daha az müstehcen.

Müşterilerimizin birçoğu *yasal olmayan bir* dünyada faaliyet gösteriyor. Bu nedenle onlarla şirkette ya da Christina Daniels gibi sıradan bir müvekkilimizle yaptığımız gibi şık bir restoranda oturup konuşmak biraz zor. Venom, sıkı güvenliği, maske takmayı da içeren katı kıyafet kuralları ve sıfır cep telefonu politikasıyla aslında bu tür toplantılar için harika bir yer.

Sonuç olarak, Taylor, Gabriel ve Alistair'in bu özel ve kötü hretli kulübe yelikleri var. Oynamak için değil, en azından *benim* duyduğum kadarıyla. Sadece i için. Kulübün sahibi Dante Sartorre, yakın zamanda bu "i yeliği" anlamasını Crown and Black'teki birkaç kişiye daha genişletti-Elsa, Eloise ve ben, rneğin.

Taylor'a eşlik etmek için sadece bir kez on dakika kadar bulundum. Ama *lanet olsun*.

Eyes Wide Shut gibi bir durumda oynandığını hayal edebileceğiniz en vahşi, en X-rated sahneyi dnn.

Şimdi hayal ettiğiniz şeyi dört katına çıkarın ve Club Venom'un gerçekte nasıl bir yer olduğunu yarı yarıya anlamı olursunuz.

Evet.

"Yarın tamamdır. Onunla birlikte üzerinden geçeceğim notları hazırladım."

Taylor dönüp bana sırtıyor. "Mükemmel, o burada."

"Merhaba!"

ef garsonun yanından hızla geçip yüksek topuklu ayakkabılarıyla yemek salonunda tıkır tıkır ilerleyen Christina Daniels'a dönüp gülümsüyoruz. Christina firmanın "yasal" müşterilerinden biri. Yani, mafya değil.

Aslında Christina, bir düzine hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alan otuz yaında bir vakıf fonu sosyetesinin dışında pek bir şey değil.

Bir çekmecede be milyonu olup olmadığını sorma fikrimi geri alıyorum.

Gerçekten mi? Muhtemelen *biliyordur*.

"Nasılsın, Christina?" Taylor gülümsüyor, son derece profesyonel bir şekilde ayağa kalkıp Christina'nın elini sıkıyor. Hepimiz koltuklarımıza yerleşmeden önce ben de aynısını yapıyorum.

"Güzel!" Christina ışıldıyor. "Bu kadar kısa sürede benimle buluştuğun için teşekkürler."

Taylor kollarını alçakgönüllülükle açtı. "Her zaman hizmetinizdeyiz, Christina. Konuşmak istediğin özel bir şey mi vardı? Telefonda acil gibi geldi."

"Evet..." Christina dudaklarını ısırıyor, etrafına bakınıyor. "Burada iş konuşabilir miyiz? Gizli avukatlık işleri gibi mi?"

Şu anda burada sadece bir masa daha var ve onlar da restoranın diğer tarafında oturuyorlar. Ayrıca, Taylor'ın restoranda onu tanıyan bir müşteriyle iş konuşurken verdiği gizli işareti zaten biliyorum. Su bardağını masanın üzerinde ters tutuyor. Personel, dik konuma getirene kadar uzak durması gerektiğini biliyor.

Çünkü Taylor tam bir baş belası.

"Elbette," diye gülümsüyor Taylor. "Neler oluyor?"

"Şey... *Bu* konuda ne düşündüğünü sormak istedim."

Christina bir çeşit buruşuk sözleşmeyi çantasında. Önündeki masaya bıraktığında, üstündeki "Gizlilik Sözleşmesi" yazısını fark ettim.

"Bunu hafta sonu reklamcım aracılığıyla aldım. Onunla *çalıştığınız* için..."

Christina Gizlilik Sözleşmesi'ni ters çevirip masanın üzerinden Taylor ve bana doğru itti.

"Bu yasal mı?"

Gizlilik Sözleşmesi'ne baktım. Taylor hemen eline alıp yüzüne yaklaştırıyor.

"*Pislik...*" diye mırıldanıyor gözleri sayfanın üzerinde gezinirken. "*Seni deli, aptal-*"

"Bayan Crown?"

Taylor ağzındaki ekşi bir şeyi geri ısırır. Gizlilik belgesini indiriyor ve Christina'ya alıştırılmış bir gülümseme gönderiyor.

"Bu yasal." Boğazını temizledi ve bana baktı. "Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, bu görüşme kesinlikle avukat müvekkil gizliliği kapsamındadır."

Hâlâ kimden ve neden bahsettiğimizden emin değilim.

"Gabriel *gerçekten* kamu görevi için mi yarışıyor?"

Başım dönüyor, gözlerim açılıyor.

"Öyle... görünüyor," diyor Taylor ihtiyatla. "Ve bu sözleşme... Yani..."

"*Evet.*" Taylor tıslar aracılığıyla onu Dişler, bakıyor kızgın. "*Evet, bu gerçek.*"

Christina kıkırdıyor. "Cidden bir kıza kendisiyle evlenmesi için dört milyon dolar mı ödeyecek?!"

Müzik durduğunda bir plak cızırtısı gibi. Gözlerim önümüzde duran NDA'ya kayarken çenem düşüyor. Taylor onu tekrar eline alamadan ben onu kapıyorum ve gözlerimin kelimelerin üzerinde kaymasına izin veriyorum.

Vay canına. *Lanet olsun.*

"Yani, onun dört milyonuna ihtiyacım yok *ki*," diye gülüyor Christina. "Ama yani... eğlenceli olabilir mi?"

"Christina..." Taylor'ın ağızı açık kalır. "Bay Black'in önerdiği sözleşmeyi tam olarak okumadığımı ve yasal olarak ne kadar bağlayıcı olduğunu ya da ne tür bir emsal teşkil ettiğini bilmediğimi size bildirmem gerekiyor. Müşterimiz olduğunuz için yasal, düzenleyici ve ahlaki kaygılardan bahsetmiyorum bile."

"Adil. Yine de," diye omuz silkiyor Christina, "sanırım Çarşamba günü onun seçmelerine ya da her ne diyorsa ona gideceğim." Bana dönerken sırtıyor. "Eğlenceli, değil mi?"

"Kesinlikle."

Ne. Ne. Gerçek. Lanet olsun. *Sikeyim.*

Gabriel, benim robotik, muhteşem patronum, bir çeşit siyasi yarış için kendisiyle evlenecek bir kadın için *seçmeler* mi düzenliyor? Ve bu kadına *dört milyon dolar mı* ödeyecek?

Kafamdaki her ses bunun ne kadar çılgınca olduğunu haykırıyor. Ne kadar yanlış olduğunu ve bunu düşünmenin bile kariyerimi yakmak için harika bir yol olduğunu.

Biri hariç kafamdaki tüm sesler. Ve o küçük ses, ne kadar sessiz ve yalnız olsa da, çok çok iyi bir noktaya değiniyor:

Elinde samuray kılıcı olan bir psikopat gelip kafamı keserse kariyerimi yakarım diye endişelenmeme gerek yok.

Bu şekilde düşündüğünüzde, birdenbire bu korkunç fikir *uygulanabilir* bir fikir haline geliyor.

Hala korkunç.

Ama...yapılabilir.

Çılgınca ama *iş*e yarayacak kadar çılgınca olabilir. Ve bir süreliğine çılgınlığı deneyip nasıl uyduğunu görecektir kadar çaresizim...

FUMI

ON YAŞIMDAYKEN babam beni Büyük Kanyon'u görmeye götürdü. Burası her zaman onun "yapılacaklar listesinde" yer almıştı ve sanırım onun bu kadar çok bahsettiğini duyduktan sonra benim de listemdeydi. Elbette fotoğraflarını görmüştüm. Ancak Büyük Kanyon, fotoğrafların hakkını veremediği yerlerden biri. En ucunda durup, nefesiniz boğazınıza takılmış bir şekilde nefes kesici büyüklüğüne bakana kadar, sizi tam olarak etkilemiyor.

Club Venom buna çok benziyor.

Venom hakkında fısıltılar ve söylentiler *duymuştum*. Eloise bana kızarak buranın çöküşünden bahsetmişti ve Taylor bile beni buradaki ilk toplantıma hazırlamaya çalışırken biraz pembeleşmişti.

Ama Büyük Kanyon gibi, hikayeler de yeterli olmuyor.

Buraya "seks kulübü" demek doğru olmaz. "Özel" ya da "günah sarayı" gibi kelimeler de tam bir resim çizmiyor.

Çünkü Venom bir gece kulübü gibi hissettirmiyor. Başka bir *dünyaya* adım atıyormuşsunuz gibi hissettiriyor.

Burada takılmak için yeraltı suç dünyasına dahil olmanız *gerekmiyor*. Ancak Venom'un hedef müşteri kitlesi kesinlikle bu: New York'un zengin, güçlü, karanlık ve sapkınları. Venom onların oyun oynamaya geldikleri yerdir.

Gece kulübüyle kink kulübünün *Caligula ile* buluşması gibi. Mat siyah ve altın Venedik karnaval maskeleri zorunludur. İsimler kesinlikle önerilmez.

Bununla birlikte, fantezi çok *teşvik* edilmektedir.

Şu anda kendimi uhrevi, erotik bir fantezinin ortasında gibi hissediyorum.

Muhtemelen otuz metre ötede yaşanan seks partisi... kelime oyununu mazur görün... havayı belirliyor.

Şu anda oturmuş Drazen Krylov'u beklediğim Venom'un ana salonu, alçak ve seksi bir aydınlatmaya sahip, görkemli koyu kırmızılar, mat siyahlar ve altın vurgularla dolu büyük, süslü ama zevkli bir oda. Yıldızlı avizeler muhteşem işlemeli tavanlardan sarkıyor. Gizli hoparlörlerden karanlık, boğucu tekno müzik yükseliyor.

Çevresinde konuklar için dağınık kanepeler ve sandalyeler ve birkaç bar var. Maskeli garsonlar ellerinde şampanya tepsileriyle gizlice görüş alanınıza girip çıkıyor. Kulübün kan kırmızısı engerek amblemi mat siyah duvarlardan birinden sarkıyor.

Ama... evet. Benim ve hemen hemen herkesin dikkatini çeken odanın ortası.

Yani, bunu görmezden gelmek biraz zor.

Taylor ile buraya ilk girdiğimde, çeşitli konuklar soyunmaya ve salonun ortasındaki kanepeler ve yataklara geçmeye başladığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum

alan. Bu sefer tamamen rahat olduğumu söylemek isterdim ama bu yalan olur.

Gerçek şu ki, çenemi yere dayayıp bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Ve bunda epey başarısız oluyorum.

Ama beni biraz rahat bırak.

Odanın ortasındaki ana yatakta, iki kaslı ve dövmele adam onu *yutarken* kıızıl saçlı bir kadın çılgınca kıvranıyor. Birinin dudakları meme uçlarından birinin etrafını sarmış, diğerrinin bacakları yukarı doğru itilmiş ve iyice ayrılmış, ağzı da bacaklarının arasına gömülmüş.

Göğüslerinin dibindeki adamın uzaklaşıp kalın sikini yumrukladıktan sonra başının yanında diz çökmesini izlerken yüzüm kıpkırmızı oluyor. Kıvrılıyor ve ağzı tepesinin üzerinde kayarken nefesimi emiyorum.

Diğerr adam kadının bacaklarının arasına giriyor ve sikini kadının amına sokmadan önce bacaklarını kaslı omuzlarının üzerine atıyor.

Club Venom'a hoş geldiniz. Siparişinizi alabilir miyim?

İşin en çılgın kısmı ise, üçlü grup şu anda sergilenen en çılgın şey bile değıl. Yanlarında, aynı yatakta, üç kadın sırayla Rus Bratva mürekkepli kocaman bir adamın şişmiş sikini yutarken inliyor. Yatağın yanındaki koltuklardan birinde, koyu tenli muhteşem bir kadın, muhteşem dövmeleleri olan kaslı bir adamın sikinin üzerinde zıplıyor. İzlerken, ikinci bir adam arkasına geçip yanaklarını ayırdığında ve yağlanmış sikini göt deliğine soktuğunda çenem biraz daha düşüyor.

Vay anasını.

Kızarak arkamı döndüm ve oturduğum bardaki barmenden bir bardak daha içki istedim.

Şampanya. İçmeyi planlamıyorum - yani, *şu anki aktiviteler* bir yana, bu *bir* iş toplantısı. Ama açıkçası, bir süreliğine gözlerimi kaçırmak için bir bahane.

Barmene teşekkür ediyorum, arkamda özellikle sesli bir kadının çılgınca çığlık attığını duyduğumda tekrar kızarıyorum. Birden fazla erkeğin sert, erkeksi homurtuları takip ediyor ve kalçalarım kayganlaşırken yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Hanımefendi?"

İrkilerek arkamdaki varlığa doğru döndüm. Adam sade siyah bir takım elbise giyiyor ve mat siyah bir maske takıyor, bu da onun buradaki çalışanlardan biri olduğunu gösteriyor.

"Evet?"

Yüzümdeki kızarıklığa rağmen gülümsemeye çalışıyorum, lavanta gümüşü peruğumun bir telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Evet, maskeler iyi bir başlangıç. Ama birinin beni burada tanınması ya da daha sonra mahkemede görmesi ve beni daha önce nerede gördüğünü fark etmesi düşüncesi *korkutucu*. Bu yüzden, ilk geldiğimde olduğu gibi, bu gece de simsiyah saçlarımı örten peruğumla ekstra bir anonimlik katmanı ile buradayım.

Adam çenesini eğiyor. "Bay Krylov en derin özürlerini iletiyor. Son dakikada bir işi çıktı ve toplantınıza gelemeyecek."

Lanet olsun.

Ben de başımı salladım. "Tamam, haber verdiğin için teşekkürler." O gidince iç geçirdim.

İşin iyi tarafı, zaten bir müşteri toplantısı için oldukça kötü bir kafa yapısındayım.

Odanın ortasında kıvranan insan yığınını geçip çıkışa doğru ilerliyorum. Cinsel sefahatle dolu iki küçük salondan geçtikten sonra Club Venom'un ana lobisine çıkıyorum.

Tek düşündüğüm dün Christina Daniels'la yediğim yemekte duyduklarım: Gabriel bir çeşit siyasi makam için yarışıyor ve sahte bir eşe ihtiyacı var. Anlıyorum, bekar insanların *nadiren* seçim kazandığını bilmek için Poli Sci mezunu olmanıza gerek yok. Daha az güvenilir olarak görülüyorlar. Bir şeylere daha az bağlanırlar. Uçar. Bağlantısız.

Bunların hiçbirisi seçilmeye çalışan bir politikacı için iyi bir görünüm değil. Gabriel her ne için yarışıyorsa, bunu o kadar çok istiyor ki, kameralar önünde karısı olması için birine *dört milyon dolar* ödemeye razı.

Dudağımı çiğniyorum, bunu milyonuncu kez düşünüyorum.

Yarın o "seçmelere" gitmek kariyer *intiharı* olur. Sadece orada *olmak bile* beni ortakların gözünde kötü bir duruma sokar. Yani, ben artık bir sermaye ortağım: Şirketin ve imajının bir parçasıyım.

Bir ücret karşılığında isim ortaklarından birinin sahte eşi olmak için seçmelerde dolaşmak *gerçekten* kötü bir fikir.

...Ama kafası kesilmek de öyle.

"Akşamınız nasıldı, bayan?"

Konsiyerj masasının arkasında duran kadına kibarca gülümsüyorum.

"Kısa ama keyifli. Teşekkürler."

Maskemi ve bilekliğimi çıkarıp ona uzatıyorum, ardından peruğumu çıkarıp az önce benim için aldığı çantama yerleştiriyorum.

"Tuvalet var mı-"

"Sağınızdaki perdenin içinden, bayan. Soldaki ilk kapı."

Ona teşekkür ediyorum, eşyalarımı topluyorum ve koridordan aşağı kayıyorum. İçeride Taylor'a Drazen'in randevusunu ertelemek zorunda kaldığını açıklayan kısa bir mesaj gönderiyorum. Sonra saçımı düzeltiyorum, nefes alıyorum ve banyodan çıkıyorum.

"İyi akşamlar, Bay Black."

Tam koyu kırmızı kadife perdenin arkasından çıkıp fuayeye geri dönmek üzereydim ki sesi duydum. Kaskatı kesildim, kalbim yerinden fırladı. Duvara yaslandım, nabzım güm güm atıyordu.

Hayır. Olamaz-

"İyi akşamlar, Marissa."

Boğazım biraz kapanıyor.

Öyle.

Gabriel. Al

bakalım.

Sadece emin olmak için, parmağımı ve bir santim geriye doğru soyun.

Kapıcıyla konuşurken sırtı bana dönük. Ama ben her gün o derin, kadifemsi sesi duyuyor ve Tom Ford takım elbisesinin altında o geniş, kaslı omuzları görüyorum.

Sikeyim. Ben.

Sonra başımı sallıyorum. Yani, *ben* de buradayım. Gabriel'in Club Venom'da olması önemli bir şey değil. Benim gibi, o da muhtemelen bir toplantı için burada-

"Acaba sen gibi senin iş veya Oyna Maske Bu gece, Bay Black?"

Ne? "*Oyna*."

"Elbette, Bay Black. Bir dakika lütfen."

"Teşekkür ederim, Marissa."

Bu gece onda farklı bir şeyler var. Sesinde daha karanlık bir kenar. Omuzlarında bir gerginlik. Normalde olmayan bir enerji onu çevreliyor. Titriyorum, Marissa masasının arkasındaki perdeden kaybolup elinde bir maskeyle yeniden ortaya çıkarken küçük aralıktan bakıyorum.

Nefesim kesildi.

Hepsi siyah ve altın rengi olsa da Venom'da herkesin maskesi kendine özgü. Taylor'a daha önce onunla geldiğimde bunu sormuştum ve görünüşe göre bazı üyelerin maskeleri kendi özelliklerine göre uyarlanmış.

Elinde tutarken gözlerim Gabriel'in gözlerine takılıyor.

Bir şeytan şeklinde: alaycı, korkutucu. Ayrıca, saçlarının yanından yukarı kıvrılan altın boynuzları ve çenesine doğru tehlikeli bir şekilde aşağı kıvrılan altın dişleri dışında tamamen mat siyah.

Bilekliği takmasını izlerken tüylerim diken diken oluyor. "Bu gece her zamanki bilekliğiniz mi efendim?"

"Evet, teşekkür ederim, Marissa."

Bu bantlar Club Venom'un bir başka yönü: bir kink kulübü olduğu için farklı renkler farklı "ilgi alanlarını" ifade ediyor, böylece benzer düşünen üyeler orada birbirlerini bulabiliyorlar.

Geçen sefer buraya geldiğimizde Taylor bana kısa bir özet geçmişti. Örneğin, Marissa'ya iade ettiğim beyaz ve altın rengi olan, benim sadece bir gözlemci olduğumu gösteriyor.

Ama Gabriel'in bileğine taktığını gördüğüm kırmızı siyah bileklik nefesimi kesiyor ve nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Onun Bay Roboto olmasıyla ilgili tüm şakalarımıza rağmen, gözlerim kırmızı ve siyah bilekliğe kilitlendiğinde yüzüm aniden cızırdıyor.

Kırmızı sadomazoşizm anlamına gelir. Üzerindeki siyah çizgiler Dom anlamına gelir.

İçimde kötü bir şey birikiyor. Karanlık ve aç bir şey içimi kemiriyor.

Şu anda ya da geçmişte pek *sahip olmasam da*, kendimi teorik olarak seks-pozitif bir insan olarak görüyorum. Rıza gösteren yetişkinlerin kapalı kapılar ardında ne yaptıkları kendi bilecekleri iştir. Sapkınlıklar sapkınlıktır ve insanlar bunları utanmadan keşfedebilmelidir.

Ama vaaz ettiğim şeyi tam olarak uygulamıyorum. Çünkü bazı sapkınlıkların keşfedilmemesi *gerektiğini* düşünüyorum.

Bazı arzular gün ışığına çıkmamalı. Benimki gibi.

Özellikle de yıllar önce başıma gelenleri düşününce.

Gabriel maskesini düzeltiyor ve Marissa'ya bir kez daha teşekkür ettikten sonra dönüp kapılardan geçerek Club Venom adlı canavarın midesine doğru ilerliyor.

Burası, dedikleri gibi, iki yolun ayrıldığı yerdir.

Bir yol beni ön kapıdan çıkarıp bir taksiye bindiriyor ve evime, kapısında üç yeni parlak kilit olan daireme geri götürüyor.

Diğeri beni gitmemem gereken karanlık yerlere götürüyor. Aslında keşfetmemem gereken gizli gölgelere.

Hangisinin kazanacağını *biliyorsun*.

Kadife perdenin arkasından çıkarken Marissa bana gülümsüyor, peruğumu tekrar takıyor ve çantamı tekrar ona uzatıyorum.

"Planlar değişti," diye beceriksizce mırıldanıyorum, yüzüm kızarıyor. "Sanırım o maskeye tekrar ihtiyacım olacak, lütfen."

"Elbette, bayan."

Kayboluyor ve bir saniye sonra elinde daha önce taktığım maske ile altın ve beyaz gözlemci bilekliği olduğu halde geri geliyor.

"Aslında..." Yüzüm zonkluyor ve dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, bilekliği konsiyerj masasının şık üst kısmına geri iterken onun gözlerinden kaçıyorum. "Kırmızı alabilir miyim?"

Marissa gözünü bile kırpmadı. "Elbette, Bayan Yamaguchi. Siyahla kırmızı mı olacak, yoksa altınla kırmızı mı?"

Siyah çizgiler Dom'u gösterir. Altın olanlar ise

bir denizaltıyı. "*Altın*," diye mırıldanıyorum, ona

bakmadan.

Profesyonelce başını sallıyor, yüzü yargılamadan yoksun. Bir çantayı açıyor ve altın çizgileri olan kırmızı bir bant çıkarıp bana uzatıyor.

"Başka bir şey var mı, Bayan Yamaguchi?"

Başımı hızla sallıyorum. "*Hayır*," diye boğuluyorum, bandı bileğime geçirip maskemi ayarlarken ve beni günaha götürecek kapılara doğru geri dönerken nabzım kulaklarımda uğulduyor.

"Gecenizin tadını çıkarın."

FUMI

Ana salona geri döndüğümde ORGY SADECE ESKALLEŞMİŞTİ. Odanın ortasındaki katılımcılar kıvranıp itişirken etin ete çarpma sesi ve zevk iniltileri havayı dolduruyor.

Ne yapıyorsun?

Gitmeliyim. Az önce ana lobide takındığım cesur, şeytana pabucunu ters giydiren tavır, bu mekanın karanlık erotizmine tekrar tamamen daldığımda tamamen kayboluyor. Çok hızlı bir şekilde, bir yabancı sendromu hissi ruhuma giriyor.

Sen buraya ait değilsin.

Bir garson elinde bir tepsi şampanyayla yanımdan geçip gidiyor. Yüzüm kızarıyor, bir flüt kapıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için ağgözlü bir yudum alıyorum. Gözlerim odanın içinde dönüyor, etrafımda gelişen karanlık ve boğucu sahneyi içerken genişliyor.

Hayır. Bu yüzden geri gelmedim.

Bir keşif görevindeyim. Son yirmi dört saatimi durmadan Christina'nın bize gösterdiği Gizlilik Sözleşmesi'ni ve Gabriel'in yarın düzenleyeceği şu çılgın "sahte eş seçmelerini" düşünerek geçirdim.

Bunu yapmak istediğimden değil. Ama başka seçeneğim olmadığı sonucuna vardım.

O kılıklı psikopat babamı ve beni parçalara ayırmaya başlamadan önce önümüzdeki üç buçuk hafta içinde kıcımdan beş milyon dolar çıkarmanın başka yolu yok.

Babam ve geçmişi hakkındaki gerçeği öğrendiğimde küçük bir parçam ihanete uğramış gibi hissetti. Ancak bu ihanet yavaş yavaş şiddetli bir sevgiye dönüştü. Evet, nereden geldiğim, geçmişi ve hatta annemin nasıl öldüğü konusunda bana yalan söylendi. Ama tüm bunları beni korumak için yaptığını biliyorum. İçinde büyüdüğü şiddetten uzakta bana yeni bir hayat vermek için.

Babam yıllar önce bir ton para çaldığı ve şimdi bu yüzden hayatlarımız tehlikede olduğu için kızgın olabilirim. Ama babamın sahip *olduğu her şeyden* vazgeçmesine, o parayı almak için her *şeyi* riske atmasına ve o dünyadan kaçmamızı sağlamak için kullanmasına nasıl kızabilirim?

Bu yüzden yarınki seçmelere gidiyorum.

Borcumu ödeme sırası bende.

Gözlerim odayı tarıyor, siyah ve altın rengi şeytan maskesini ve altındaki adamı arıyor.

O neden burada?

Yani, evet, siyah ve kırmızı bileklik taktığını ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ama Gabriel Black'in bu gece Club Venom'da olmasının sebebi *gerçekten* bu mu? Bay Roboto gizliden gizliye sadomazoşizmle ilgilenen bir Dom olduğu için mi?

Yoksa bir eş mi arıyor?

Çenem gerildi.

Kahretsin. Ya bunun için buradaysa? Ya yarınki seçmelere hızlı bir başlangıç yapmak ya da bahislerini garantiye almak istiyorsa ve ben yarınki oyunumu oynamadan önce dört milyon doları alacak bir kadın arıyorsa-

"Kaybolmuş görünüyorsun, küçük kedicik."

Yarım saniye içinde nefesim kesiliyor, omurgam dikleşiyor ve kalçalarım sıkılıyor. Sözcükler arkamdan kulağıma doğru hırlayıp mırıldanırken yüzümün rengi soluyor. Varlığını hissedebiliyorum - imkansız bir sıcaklık karışımı ve tamamen yokluğu, kara bir delik gibi - tam arkamda. Hafif baharatlı, temiz ve biraz da bergamot kokusu burnumu okşuyor.

Küçük kedi yavrusu mu?

Sonra maskemin üst kenarında sevimli küçük kedi kulakları olduğunu hatırlıyorum.

Aynı şekilde, "yavru kedi" deyişi de sevimli bir evcil hayvan ismi gibi gelmiyor.

Bir avcının avını yemek vakti geldiği konusunda uyarması gibi bir his. Ve bu hissin beni bu kadar ısıtması ve ürpertmesi gerektiğinden emin değilim.

"I-"

Eli arkadan boynuma dolandığında keskin bir nefes alıyorum. O kadar sıkı değil ve gerçekten tehdit edici de değil. Ama sahiplenici hissettiriyor. Sanki ben ona ait bir şeyim ve o hem bana hem de etrafımızdaki herkese bu gerçeği hatırlatıyor.

"Konuşma," diye mırıldanıyor Gabriel kulağıma, omurgamdan aşağıya inen sıcaklık beni ürpertiyor. "Ağzın için başka planlarım var."

Kutsal. TANRIM.

Gözlerim irileşiyor ve beni ne kadar sarstığını görmesin diye yüzümü ona dönmediğim için sonsuz şükrediyorum.

Bunu şimdi bitirebilirsin.

Buradaki kuralların farkındayım. Kırmızı ve altın bileklik olsun ya da olmasın, herhangi bir noktada, herkes bir başkasından ve katılmak istemediği herhangi bir *eylemden* uzaklaşabilir. Çok kolay bir şekilde arkamı dönebilir ve garip bir şekilde ona "*merhaba, benim, Fumi, çalışanınız, bir iş için buradayım*" diyebilirdim. Bileklik seçimim konusunda cahil olduğumu iddia edebilir, büyük bir gariplik ve utanç darbesi alabilir ve sıvışabilirdim.

Bilmiyorum.

Bunu bitirmek istemiyorum.

Henüz değil. Artık çok merak ediyorum. "Sadece dinle, kedicik."

Güçlü, damarlı parmaklarının boğazımı okşadığını hissederek ürperiyorum.

"Özel bir odam var," diye mırıldanıyor Gabriel kulağıma. "Seni oraya götüreceğim ve dizlerinin üzerine çöktüreceğim. Sonra da seni cezalandıracağım." Yakınıma eğiliyor ve dişleri kulak mememi sıyırdığında bacaklarım jöleye dönüşüyor.

"Sana zarar vereceğim."

Nefesim titriyor. Tenim karıncalanıyor ve meme uçlarımın giydiğim siyah kokteyl elbisesinin ipeksi kumaşına karşı sertleştiğinin farkındayım.

Az önce söylediği şey beni dehşete *düşürmeli*. Beni kaçirtmalı ya da en azından iğrendirmeli.

Öyle değil.

Ve nedenini çok iyi biliyorum.

Venom'u ilk duyduğumda ve özellikle Taylor'la buraya ilk kez gelip ne olduğunu kendi gözlerimle gördükten sonra, içimde bir şeylerin tutuştuğunu hissettim. Yıllarımı içimde barındırdığım karanlık, ahlaksız fantezileri saklayarak geçirdim. Onları kilitledim, kimseye göstermedim.

Onlar benim için ve sadece benim için. Kısmen onlarla birlikte gelen utanç yüzünden. Kısmen de on dokuz yaşındayken başıma gelenler göz önüne alındığında, bu arzuların ne anlama geldiğine dair korku yüzünden.

Ama buraya geldikten sonra bir parçam merak etti.

Burası içimdeki bu parçayı keşfedebileceğim bir yer olabilir mi? Demek istediğim, bir barda ya da Tinder'da birini bulup sonra da fantezinizin bağlanmak olduğunu gelişigüzel bir şekilde sohbete dahil etmeye çalışmak delilik olurdu. İncinmek. *Kullanılmış.*

Delice ve çok tehlikeli. Yani ben sadomazoşizmle ilgileniyorum, öldürülmekle değil.

Ama Club Venom bunu keşfedebileceğim bir yer olabilir. Maske takabileceğim, sıradan bir Fumi olamayacağım ve nihai fantezimmin tadını çıkarmanın nasıl bir his olduğunu keşfetmek için içimdeki o siyah kapıyı açmama izin verebileceğim bir yer.

Tabii ki, hiç yapmadım, çünkü ben bir tavuğum.

Ama parmaklarının boğazımda gezindiğini hissettiğimde, sırtımda onun sıcaklığını hissettiğimde ve kulağımda onun karanlık sesini duyduğumda... "Canını yakacağım" diye hırladığında... Korku hissetmiyorum.

Heyecanlandım.

Gergin, endişeli, muhtaç bir heyecan.

"Konuşma," diye homurdanıyor Gabriel. "Sadece başını salla ya da salla."

Parmaklarının altında boğazım düğümleniyor. Nabzım hızla atıyor. Yavaşça çenemi aşağı yukarı sallıyorum.

"Aferin kızım."

Eli boynumdan kayıyor. Yavaşça etrafımda dolaşıyor, önüme geçmeden önce çevresel görüş alanıma giriyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve bir an panikliyorum.

Ya söyleyebilirse?

Gabriel ve ben yakın değiliz. Birbirimizle sık sık çalıştığımız da söylenemez. Ayrıca maske ve peruk takıyorum. Ama gözleri bana saplandığında, hala ürperiyorum, acaba biliyor mu diye merak ediyorum.

Eğer maskenin arkasını görürse.

Başını hafifçe yana eğiyor, gözlerini bana dikeyor. Yine, kovalamaca başlamadan önce avını ölçüp biçen bir yırtıcı hayvan hissine kapılıyorum.

Titrek bir nefes alıyorum, bakışlarım şeytan maskesinin üzerinde kayarken dudağımın dişlerimin arasından çekilmesine engel olamıyorum.

Sonunda Gabriel başını sallıyor, dudakları

karanlık bir şekilde kıvrılıyor. "Gel."

Elimi tuttuğunda kalbim küt küt atmaya başlıyor. Seks partisinin yanından geçip gidiyoruz, tenim karıncalanıyor ve kulaklarımda kan uğulduyor. Gabriel beni bir kapıdan geçirip loş ışıklı, mat siyah bir koridora sokuyor. Bir köşeyi dönüyoruz, sonra diğerini, üzerinde engerek amblemi olan kapıların yanından geçiyoruz, sonunda bir tanesinin önünde durana kadar.

Gabriel kapıyı açtığında ağzım kuruyor.

Vay anasını.

Kan kırmızısı duvarları, siyah ahşap zemini ve koyu deri koltuklarıyla oda karanlık ve karamsar bir şekilde aydınlatılmış. Üzerinde altın bir engerek amblemi olan kıpkırmızı bir yorgan, siyah demir çerçeveli bir yatağın üzerine serilmiş. Bakışlarım odanın içinde gezinirken yutkunuyorum ve sonunda bir kenarda duran, üzerinde düzgün sıralar halinde *oyuncaklar olan* koyu renkli ahşap konsola takılıyorum.

İçimdeki o vahşi, muhtaç, sapkın canavarı uyandıran ve mırıldanmasını sağlayan şeyler.

Kırbaç. Bir kürek. Bir kırbaç. Çeşitli boyutlarda fişler. Devasa siyah kauçuk bir alet. Bir çeşit kelepçe. Deri kelepçeler, uzun ipler, bir bilyeli tıkaç ve bir göz bağı.

Bir an için ikiye bölündüm. Bir yandan, boyumdan büyük *işlere* kalkıştığım için dehşete kapılıyorum. Fantezi bir şeydir, zaman zaman izlediğim karanlık ve belki de utanç verici internet pornosu gibi.

Ama bunu gerçek anlamda, gerçek bir kink kulübünde, *hiç* tanımadığımı hızla fark ettiğim bir adamla yaşamak tamamen başka bir şey.

Diğer taraftan.

Gabriel'in eli sırtımın küçük kısmına indiğinde ürperiyorum -sert ama saldırgan değil. Arkamda bana yakın durmasının sıcaklığını hissedebiliyorum ve gözlerim aletlerin olduğu masaya geri döndüğünde, buz gibi bir ürperti omurgamda geziniyor.

Artık geri dönüş yok. Olsaydı bile, ben geri dönmek *istiyorum*.

Kafamın içinde çalan sirenleri duymazdan geliyorum. Bu *benim lanet olası patronum* diye bağırın sesi bastırıyorum. Bakışlarım koyu renkli naylon ipin sarmallarına, kelepçelere, masanın üzerindeki

Masa. İçimden bir ses en son ne zaman bir erkeğın beni hareketsiz bıraktığını hatırlamam için yalvarırken őrperiyorum.

Beni korkuya, karanlığa ve tamamen çaresiz olma hissine geri götürmek için... ve iyi bir şekilde değıl.

Bu farklı, kendime bağırmak istiyorum.

NASIL, içimdeki ses bağılıyor.

Bu sefer benim seçimim, diye cevap veriyorum.

Gabriel'in sırtındaki elinin baskısı beni odaya sokarken yutkunuyorum. Kapının kilidinin tıklama sesi nefesimi kesiyor, göğüs uçlarım gerilirken yüzüm karıncalanıyor.

"Sana bir kez daha soracağım, kedicik," diye kulağıımı tırmalıyor. "Yap. Sen. İstiyor. İstiyor. Olmak. Burada."

Başımı aşağı yukarı

sallıyorum. "Aferin kızıma."

O y a n ı m d a n geçerken dişlerim alt dudağıma batıyor, Odanın içinde, koyu renkli deri koltuğa doğru rahatça yürüyor. Gabriel ceketini rahatça çıkarıyor, düzgünce katlıyor ve kolunun üzerine örtüyor. Manşetini yavaşça çözüp gömleğinin kollarını düzgün, pratik hareketlerle dirseğine kadar kıvrırken tenim elektrik akımıyla uğıulduyor. Bana döndüğünde ön kollarındaki kaslar dalgalanıyor, damarlar derisinin altında zonkluyor.

"Buraya gel, kedicik."

Titriyorum ama ayaklarım hareket etmeye başlıyor.

"Tam şurada." Odanın ortasındaki bir noktayı işaret ediyor. Titrememek için dudağıımı ısırarak işaret ettiğı yere doğru yürüyorum.

"Arkanı dön."

Bana emredileni yaparken kalçalarımın arasında ısı birikiyor. Bana yaklaştığını hissettiğimde, gerildim.

"Güvenli kelime *donmaktır*," diye kulağımın kabuğuna doğru hırlıyor. "Anladıysan başını salla."

Çenem hızla aşağı yukarı sallanıyor.

"Aferin *kızıma*."

İşaret parmağının arkası vücudumda gezinirken sesli bir şekilde nefes alıyorum.

Çıplak kolum. Crown and Black'te neredeyse üç yıldır çalışıyor olmama rağmen, Gabriel'in bana ilk kez bu gece dokunduğu aklıma geliyor - önce boğazıma dolanan eli, şimdi de parmağının kolumda gittikçe yükselen şehvetli hissi.

Parmağı kokteyl elbisemin askısının altına takılıyor. Çekiştiriyor ve eli eriyip gitmeden önce kalbim yerinden fırlıyor. Arkamdaki ayak sesleri yana, konsol masasına doğru çekiliyor. Dönüyorum, bakışlarım önce bir prize, sonra da bir çift göğüs ucu kelepçesine takılan elini takip ediyor. Elini komik derecede büyük bir dildonun üzerinde gezdirdiğinde ürperiyorum ve içim sıkılıyor. Sonra yavaşça elini siyah deri göz bağına götürüyor.

Seçtiği şey bu.

Dönüyor ve altın benekli yeşilimsi ela gözleri bir anlığına benim koyu renk gözlerimle buluştuğunda vücudumun zonkladığını hissediyorum.

"Yüzünü öne çevir, kedicik," diye hırlıyor sıkıca.

Başımı sallıyorum, hızla itaat ediyorum. Gabriel tekrar arkama geçiyor ve göz bağı maskemin üzerinden kayarak göz deliklerini kapatıyor ve dünyamı siyaha çeviriyor.

Nabzım fırlıyor-

Hayır. Burası o yer değil. O, o adam değil.

Bu sefer kontrol bende. Güvenli kelimesi ile bunu her an durdurabilirim.

İçten içe, neden bu tür fantezilere yöneldiğimi biliyorum. Porno izlediğimde tercihim, bir zamanlar benim gerçek kabusum olan senaryolardaki kadınlar oluyor.

Çünkü fantezi, gerçekliğin travmasını atmanın harika bir yoludur. Porno ile duraklatma düğmesine basabilirim. Bu gece, güvenli bir kelime her şeyi durduruyor.

Evet, bunları kendime yüzlerce kez söyleyebilirim. Ama gözbağının yüzümde sıkılaştığını ve elinin yine elbisemin askısının altından kaydığını hissettiğimde, titremekten kendimi alamıyorum.

"Benden korkuyor musun, kedicik?"

Buna nasıl cevap vermem gerektiğini düşünerek yutkunuyorum. Ama yavaşça başım iki yana sallanıyor.

"Henüz değil, değilsin. Olacaksın."

Sikeyim. Ben. Bu neden bu kadar ateşli? Ben daha fazla düşünemedim, elbisemin bir askısını omzumdan sıyırdığında vücudum sarsılıyor. Parmağı sırtımda hafifçe geziniyor ve diğer omzuma doğru ilerliyor. O askı da kayıyor ve küçük siyah elbise üzerimden kayarak stilettoLARımın etrafında toplanırken birden nefesim hızlanıyor.

Boğazından gelen karanlık onay mırıltısıyla sertçe nefes alıyorum. Eli çıplak sırtımdan aşağı kayıyor ve parmakları tangamın dantelli kenarının altından geçiyor. Külotumu kığımın üzerinden aşağı çekerken nabzım kükrüyor. Vücudumdaki her hücre, güvenli kelimesini avazım çıktığı kadar bağırmam ve daha fazla derine inmeden içine düştüğüm bu çılgınlığa son vermem için haykırıyor.

Ama benim yok.

Yıllarımı bu karanlığı hayal ederek geçirdim. İçine bakarak. Korkum beni uçurumun kenarından geri çekmeden önce uçuruma dalmanın hayalini kurdum. Ve Şimdi, ilk kez ayak parmaklarımı mürekkep boŐluđuna daldırıyorum.

Bu yüzden kenardan geri adım atmayacağım. Henüz değil.

Gabriel arkamda alçalıyor. nce bir bacağımı, sonra diğerini kaldırıp külotumu ayaklarımın üzerinden sıyrırken ama topuklarımı bırakırken nefesini kalçalarımın arkasında hissedebiliyorum.

Tekrar ayağa kalkıyor. Birden boğazıma bir Şey dolanıyor. Ensemde bir Şey yerine otururken metal ve derinin derime sıkıca yapıŐtıđını hissedince sarsılıyorum, yüksek sesle nefes alıyorum.

Lanet olsun. Sanırım bana bir tasma taktı.

Dudaklarını kulağımdan bir santim ötede hissettiğimde bir inilti çıkarıyorum. "Şimdiye kadar nazik davrandım, kedicik," diye sessizce homurdanıyor.

Vücudu sırtıma sertçe bastırırken eli boğazıma dolanıyor, yukarı kayarak çenemi kavırıyor.

"O güvenli kelimeyi unutma," diyor karanlık bir Şekilde. "Nazik olmaktan bıktım."

Hiçbir uyarı olmadan, çıplak kıımda ateş *patladı*. *Tokadı* fark etmem bir saniye sürüyor ve az önce kııma *sert bir* tokat attığını anlıyorum. Açık avucu tekrar geliyor, diğer yanağıma akıllıca vuruyor ve boğazımdan bir çığlık koparıyor.

Kulağıma karşı sessizce ve karanlık bir Şekilde gülüyor. "Henüz işin bitmedi, değil mi kedicik?"

Başımı hızla iki yana sallıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

"*Daha iyi. Değil. Olmak,*" diye mırıldanıyor, önüme doğru adım atarak. Parmakları göğüslerimin arasındaki vadiden aşağıya doğru kayıyor ve sonra meme uçlarımdan birini uyarmaksızın sıkıştırmak için bir eğime çıkıyor. Başparmağı ve işaret parmağı arasında zonklayan tepe noktasını bükerken keskin bir şekilde inliyorum, nefes nefese kalıyorum. Diğer meme ucuna geçip ona da aynı sert ve acımasız muameleyi yaparken acı ve zevk vücudumda dalgalanıyor.

"*Kahretsin...*" Her iki elini de meme uçlarımı e z m e k , bükme ve kızdırmak için kullanmaya başladığında inliyorum, ta ki görüşüm göz bağının arkasında yüzene ve kaygan sıcaklık uyluklarımı kaplayana kadar.

"*Sana lanet bir ses çıkarabileceğini söyledim mi?*" Gerildim, kalp atışlarım hızlandı.

"*Yaptım. Ben.*" diye nefes alıyor.

Ciddi mi lan bu? Cidden inlememi emrine karşı gelmemle bir mi tutuyor?

SIKTIR!

Yüksek sesle inliyorum ve meme ucuma tokat attığında göğsümde ateş patlıyor. Sonra, ilk acı kaybolurken, yerini daha önce hiç hissetmediğim bir şeye bırakıyor: Kalçalarım birbirine kenetlenene kadar derimin altında kıvrılan ve kıvrılan ateşli bir zonklama.

"Sana lanet bir soru sordum, *kedicik.*"

Diğer meme ucuma tokat atıyor, saf sıvı ateş içimde patlarken beni tekrar inletiyor.

Çabucak başımı iki yana sallıyorum.

"Ve yine de," diye hırılıyor, sudaki kanı hissededen bir köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor, "hala o *lanet ağzını* açıyorsun."

Birden dudaklarıma bir şey yapıştı. Şaşkınlıkla dudaklarım aralanıyor, sonra kaşlarım çatılıyor, yumuşak ve dantelli bir şey ağzıma girip beni tıkıyor.

Tanrım, az önce *külotumla ağzımı* tıkadı.

Gabriel yine arkama geçti. Bu sefer kışıma şaplak attığında, inlemelerim dantel tarafından boğuluyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye kulağıma doğru hırılıyor. "*Şimdi.*"

Titriyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor ve başım dönüyor, söylendiği gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Elleri göğüslerimi arkadan kavırıyor ve meme uçlarımı tekrar kabaca çimdikleyip bukerken inliyorum.

Elleri aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıktıklarında, sağ meme ucumun üzerinde soğuk bir şey kayarken nefesim kesiliyor.

Ve sonra sıkılaşıır.

Sert.

Kıskaç meme ucumu tatlı bir acıyla kısıtırırken kıvranarak dantelin içine doğru ciyaklıyorum. İkincisinin sol meme ucumdaki ısırığı başımı döndürüyor ve uyluklarımın arasından saf ihtiyaç sızıyor.

Beni bundan kurtaracak güvenli bir kelime olduğunu biliyorum. Bunu bitirebileceğimi biliyorum.

...yapmayacağım. Henüz değil. Çünkü bu, hayatımın en korkunç anlarından biri olmasına rağmen, aynı zamanda belki de en *sıcak* olanı. Her ne kadar adrenalin ve korku

Damarlarım napalm gibi, uyluklarımın arasındaki zonklayan, muhtaç sıcaklık beni daha fazlası için ağrıtıyor.

Her iki kelepçe de meme uçlarımı aynı anda çekiştirirken nefesim kesiliyor, sanki bir kolla ya da onun çektiği bir zincirle bağlılarmış gibi.

"Ne. An. *Hevesli*. Küçük. *Sürtük*."

Bize kötü olduğu söylenen kelimeler vardır. Tıpkı bize düşünmenin bile kötü olduğu söylenen arzular olduğu gibi. *Sürtük* ya da fahişe gibi kelimeler. Vurulmak, cezalandırılmak ya da incitilmek gibi arzular.

Bunlar utanç, yargılanma korkusu ve genel olarak erkeklerden korktuğum için hiç kimseyle paylaşmadığım kelimeler ve arzular.

Ama bu gece, gitmesine izin veriyorum. Kendime bunun Gabriel'i *tanıdığım* için olduğunu söylemek istiyorum. Bana şaplak atan, meme uçlarımı tokatlayan ve beni kendi külotumla boğan adam şu anda nükleer düzeyde bir Dom olsa da, *onu* katı ama normal Gabriel Black, hukuk avukatı olarak *tanıyorum*. İşiyile evli olduğu için hiç kimseyle çıkmayan kontrol manyağı patron olarak. Adaletle olan bağlılığı ve küçük adamı temsil etmesiyle ünlü bir adam olarak.

Ama birdenbire "gerçek" Gabriel Black'i tanıdığımdan o kadar da emin değilim.

Belki de onu tanıdığım üç yıldan sonra, *gerçek* Gabriel'le sadece bu gece tanışıyorum.

Kelepçeleri tekrar çekerken inliyorum.

"Eller arkaya. *Şimdi*, benim küçük oyuncağım."

Benimle konuşma şekli *delice*. Ve yine de, her kelimeye takılıyorum, bir sonraki söyleyeceği iğrenç, a ğ z a alınmayacak şeyi hevesle bekliyorum.

Ellerim arkaya, sırtımın alt kısmına uzanıyor. Etraflarındaki metal kelepçeleri hissettiğimde nabzım atıyor.

"Bunu istediğin zaman bitirebilirsin, kedicik," diye mırıldanıyor. "Bir kelime söyle ve bu iş bitsin. Tıpkı" - parmaklarını kulağımın dibinde yüksek sesle şaklatıyor- "işte bu."

Oda bir anda sessizliğe büründü. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, korkup kaçmam için bana meydan okuyor.

Hayır. Lanet olsun. Olmuyor.

"Dikkatli ol kedicik," diye mırıldanıyor birkaç saniye sonra. "Yakında kaçma şansın kalmayabilir."

Aman Tanrım.

"Bacaklarını aç."

Kalbim küt küt atıyor. Dizlerimi açarken parke zemine karşı irkiliyorum. Birden eli çıplak amımı avuçluyor. Kalın parmağını dudaklarımın arasından geçirirken keskin bir nefes alıyorum, dantele doğru inliyorum.

"Çok. Lanet. *Islak*," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Ne kadar dağınık, açgözlü bir fahişesin sen, kedicik."

Göğüslerimden birini tekrar tokatladığında inliyorum. Sonra aniden iki parmağını içime soktu. Maskenin ve göz bağının arkasındaki gözlerim parlıyor, kalın parmakları g- noktama doğru kıvrılırken vücudum titriyor ve onun etrafında kenetleniyor.

Onları dışarı kaydırıyor, sonra hemen geri sokuyor. Gabriel beni kabaca parmaklarken odayı müstehcen, ıslak, gıcırtilı sesler doldururken haykırıyorum. Basınç ve zevk içimde artıyor, beni patlatacağından emin olana kadar gittikçe yükseliyor.

Tam da parmaklarını kaldırdığı zaman.

"Açgözlü kız."

Ayak sesleri uzaklaşıyor. Korkunç bir an için bunun onun işi olup olmadığını merak ediyorum - beni bu kadar yakınına alıp sonra da çekip *gitmek*. Sonra masanın üzerindeki eşyaların hışırtısını duyuyorum.

"Acaba büyük olanı alabilir misin?" diye sessizce düşünüyor.

Masanın üzerindeki kolum büyüklüğündeki dildoyu hatırladıkça göğsüm kabarıyor.

"Hepsini almak için mücadele ederken, açgözlü, sıkı küçük amcığının etrafına gerilmiş nasıl görüneceğini merak ediyorum."

Hay sikeyim.

"Belki bir dahaki sefere," diye meditatif bir şekilde homurdanıyor. Yanıma geliyor ve kelepçeleri tekrar çekiştiriyor, eli bir kez daha kalçalarımın arasına kaymadan önce inlememe neden oluyor. İki parmağı içime girip geri çıkmadan önce beni kabaca parmaklarken hevesle inliyorum. Kaygan ve lastik gibi bir şey amımın dudaklarına sürtünüyor, sonra da içime doğru itiyor. Tam g noktama yaslanıyor, ikinci bir parçası vücudumun dışında klitorisime yaslanıyor. Elini çektiğinde orada kalıyor.

Birdenbire titremeye başladı.

Lanet olsun.

Dizlerimin üzerinde kıvranarak külotlu tıkaçımın içinde inliyorum.

"Eğer ben söylemeden önce gelersen, kedicik," diye karanlık bir ses çıkarıyor, "bunun bedelini cehennemde öderim. Anladıysan başını salla."

İnliyorum, salyalarım ağızımdaki külotu ıslatırken hevesle başımı sallıyorum. Arkamdan yürüdüğünü hissediyorum. Bir avucunu bir kış yanığıma, sonra diğerine vururken

boğazımdan bir feryat kopuyor.

diğerini. Birden eli aralarına giriyor, aşağıya doğru iniyor.

Gerginim.

"Hayır mı?" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır diyemezsin, kedicik," diye hırlıyor Gabriel. "Güvenli kelimeyi söylersin ve tüm bunlar sona erer ya da çeneni kapatıp benim için iyi bir sürtük olursun. Hangisi?"

Titriyorum ama bir şey

söylemiyorum. "Aferin

kızıma."

Birdenbire, ve Titreşimler karşı benim klitoris ve benim g-noktası yoğunlaşıyor. Dantelin içine doğru inlemeye başlıyorum, parmağı sıkı arka deliğime doğru hafiflerken vücudum titriyor ve sıkılıyor. Sonra yavaşça içime giriyor.

Yüce Tanrım.

Kendimi öyle dolu ve öyle *kirli* hissettiriyor ki tenim karıncalanıyor. Gabriel kıcıma tekrar şaplak atıyor, amımdaki titreşimler gittikçe güçlenirken göt deliğimi parmaklıyor.

Parmağını içimden çıkarıyor ve hemen ardından çok daha sert ve kaygan bir şeyin dar halkama doğru itildiğini hissediyorum. İnce, kavisli metal bir oyuncak gibi hissettiren şey, kıcıma batmak için her türlü direnci aşarken kekeliyorum. Göt deliğime doğru kıvrıla kıvrıla ilerlerken gözlerim şişiyor. Ve diğer ucunu sırtımdaki kelepçelere taktığını hissettiğimde, bir tür pürüzsüz metal kancası olduğunu fark ediyorum.

Kıcıma tekrar vurduğunda inliyorum, ayağa kalkarken meme uçlarımdaki kelepçeleri çekiştirmek için uzanıyor. Yavaş adımlarla onu önüm e getirdi. Kızarıyorum, külotumun içine sızlanıyorum

Kıçımın derinliklerine takılan sert oyuncağın ve kalçalarımı titreten vibratörün hissi.

Titreşimler daha da sertleşiyor ve hızlanıyor. İnliyorum, kollarım hafifçe sarsılıyor. Hareket kıçımdaki oyuncağı çekiştiriyor. Lanet olsun. Bileklerimdeki kelepçelere bağlı.

"Ne güzel bir sikiş oyuncağısın sen, kedicik," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Ama hâlâ yeterince dolu olduğunu düşünmüyorum."

Külotu dudaklarımdan çekerken nefesim kesiliyor, salyalarım çenemden göğüslerime damlıyor.

"Bunu düzeltelim, olur mu?"

Fermuarının sesini duyuyorum. Yaklaştıkça nabzım hızlanıyor.

"Ağzını aç, kedicik."

Çok yaklaştım. O söyleyene kadar boşalmamam gerektiğini biliyorum ama içimdeki titreşimler çok sert ve hızlı geliyor.

Ağzım açılıyor ve şişmiş başı dudaklarıma bastırırken inliyorum. Sonra eli boğazımı sarıyor ve aniden kalçaları öne doğru bastırıyor.

Vay anasını.

Dudaklarım geriliyor. Çenem aniden açılabilirdi kadar açılıyor. Ama yine de aniden bir şeyin farkına varıyorum:

Gabriel'in siki *kocaman*. Ve ona

nazik davranmıyor.

Ağzımın içine doğru iterken titriyorum, kocaman sikinin etrafında inliyorum. Geri çekiliyor ve şişmiş başını dilime değdiriyor.

"Çok. Lanet. Dizlerinin üzerinde *güzelleş*, kedicik," diye mırıldanıyor. "Şimdi ağzını iyice aç ki *onu becerebileyim*."

Peruğumu avuçladı. Korkunç bir an için peruğun çıkacağından endişeleniyorum. Ama maskem ve onun göz bağı peruğumu sıkıca sarıyor ve yerinde tutuyor. O inliyor, ben inliyor ve horozu boğazımın arkasına girerken çırpınıyorum. Ağzımı tıkıyorum, çenemden aşağıya ve meme uçlarıma salyalar damlıyor, o dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri itiyor.

Bu *çok yanlış*. İğrenç. Aşağılayıcı. Bir adamın beni dizlerimin üzerine çöktürmesine, *ellerimi* arkadan bağlamasına ve yüzüme tükürük damlayana kadar ağzımı *sikmesine* izin vermek, nesnel olarak, tam da nefret etmem gerektiğini bildiğim türden aşağılayıcı, küçük düşürücü, "kirli" bir eylemdir.

Sorun şu ki, *ben bilmiyorum*.

...bayıldım.

Hepsi bu: Kontrolün teslim olması. Ona tamamen teslim olmak ve beni kullanmasına izin vermek. Yani, evet, sanki amımmış gibi ağzıma sokulması beni kirli ve aşağılanmış hissettiriyor. Ama bu duygular beni bok gibi hissettirmiyor.

Hayatımda hiç gelmediğim kadar sert gelmemi sağlıyorlar.

Gabriel kalın, şişmiş sikini boğazımın arkasına sokup çıkararak, "*Aferin kedicik*," diye inliyor. "Ne kadar da güzel bir sürtük benim koca sikimde boğuluyor."

Zihnim uyuşurken inliyorum, öğürüyorum, salyalarım akıyor ve onun sikinin üzerinde sızlanıyorum. Bedenim erimiş ateşe dönüşüyor ve bacaklarımın arasındaki zonklayan, muhtaç ağrı evrenimin tüm odağı haline geliyor.

Gelmem gerek.

İhtiyacım var. Şuna. Lanet olsun. GEL.

Vücudum geriliyor. Klitorisime ve g-noktama karşı vibratör beni akıl sağlığımın kanayan kenarına iterken, kollarımın gerildiğini, kıcımdaki kancalı oyuncağı çekiştirdiğini hissedebiliyorum. Gabriel inliyor, beni bir tutam saçımdan tutup diğer eliyle boğazıma sarılırken kabaca ağzıma sokuyor.

"Bu güzel küçük sürtük ağzını döllerimle doldurmamı sağlayacaksın, kedicik," diye homurdanıyor.

Gözlerim maskemin arkasına dönerken salyalarım akarak ve boğulacakmış gibi inliyorum.

"Çok iyi bir kız oluyorsun. Çok iyi, hevesli küçük bir fahişe."

Hassiktir. Hassiktir. OH FU-

"Benim için gel, kedicik."

Gerçekten nöbet geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Tüm vücudum sarsılıyor ve kasılıyor, salınım içimde patlarken titriyorum. Gözlerimin önündeki karanlığı yıldızlar kaplıyor. Hayatımın en büyük orgazmı dalga dalga içime çarparken sırtım kavisleniyor ve kalçalarım titriyor.

İnanılmaz bir şekilde Gabriel'in kalın, ateşli siki daha da şişiyor. Bir homurtuyla soluk soluğa kalmış, salyaları akan, pis ağzımdan çekip çıkarıyor. Sıcak döl ipleri göğsüme damlamadan önce yüzüme, dudaklarıma ve uzanmış dilime sıçrarken inliyorum.

Karanlık, hırıltılı bir homurtuyla sikini ağzımın arkasına gömüyor, taşaklarını boğazımdan aşağı boşaltırken onu tatmama izin veriyor.

Hoşlanmamamız gereken şeyler var.

Aramamamız gereken arzular.

Arzulamamamız gereken kelimeler.

Ve birdenbire, ilk kez, bu şeylerin bize söylenme nedenini tahmin ediyorum. Çünkü şimdi perdenin arkasına baktım. Artık yaklaşmamam gereken ağacın meyvesini tattığıma ve keşfetmemem gereken en karanlık yanlarımı keşfettiğime göre?

Şimdi, bir daha asla "normale" dönebileceğimden emin değilim.

FUMI

Hayatta A'nın B'ye dönüştüğü anlar vardır. Gerçekliğiniz olan şeyin yeni bir şeye dönüştüğü anlar.

Kulağa aşırı dramatik gelme riskini göze alarak, bir önceki geceyi Gabriel'in istekli, hevesli, itaatkâr *oyuncağı* olarak geçirdikten sonra ertesi gün işe gittiğimde böyle hissediyorum.

Bunun bir kısmı, herkesten vahşi bir sır sakladığım için içimde hissettiğim karıncalanma, zonklama ve yaramazlık duygusu. Yasadışı bir ilişkinin heyecanı gibi, sanırım beraberinde getireceği korkunç suçluluk duygusu olmadan.

Kendimi, Indiana Jones tarzı gizli bir hazine mezarı keşfetmiş ve *henüz benden başka kimsenin bilmediği* bir kaşif gibi hissediyorum.

Bir yandan, dün gece sadece *seksti*. Yani, bu sıkıcı versiyonu, ama teknik olarak doğru.

Ancak dünyadaki hiçbir jüri, Gabriel ve benim aramda yaşananların detaylarını bilseydi bu nitelendirmeyi kabul etmezdi. Çünkü dün gece "sadece seks" *değildi*.

İlkel bir şeydi. Düpedüz dehşet verici olmasa bile, aklını kaçırmamanın sınırındaydı. *Korktuğum* noktalar *oldu*. Ama işte tam da bu; en büyük kısmı bu.

Benim için bunu "sadece seks" olmaktan çıkaran şey bu tehlike ve korku imasıydı.

Dün gece hayatımda ilk kez keşfetmeme izin verdiğim o karanlık uç, bugün kendimin yeni bir parçasının kilidini açmış ve bir daha asla kapanmayacağını bildiğim bir kapıyı açmış gibi hissetmemin nedeni.

Özlemler oldukça gençken başladı ve kendimi, beni neyin harekete geçirdiğini ve hatta hangi arzuların ve sapkınlıkların olduğunu yeni yeni öğreniyordum. Arzuladığım karanlığın on dokuz yaşındayken başıma gelenlere verdiğim bir travma tepkisi olmadığını bu şekilde biliyorum. Ondan çok daha önce yüzeyin altında gizleniyordu.

Sadece içimde biraz kırıklık var. Biraz berbat

durumdayım. Ya da en azından dün geceye kadar böyle düşünüyordum.

Ta ki i ç i m d e k i kapıyı açana ve tüm kirli sırlarımın yere dökülmesine izin verene kadar.

Dışarıda benimle aynı karanlık, şiddetli sapkınlıklara ve cinsel arzulara sahip başka insanlar olduğunun farkındayım. Yani, tabii ki. Ama bu şiddetli arzuları daha önce hiç kimseyle keşfetmedim.

Neredeyse yapıyordum. Bir kere. Bir sosyal medya sitesine kaydoldum - temelde kinksterlar için Facebook - benzer düşünen insanların bağlantı kurabileceği ve muhtemelen takılabileceği bir yer. "DomDaddy83" ile buluşmayı kabul etmeden önce bir hafta boyunca çevrimiçi konuştum - gün içinde, halka açık bir yerde.

Yani, ben aptal değilim.

Ancak kahve içmek için buluştuğumuzda, nihayet o karanlık tarafımı başka biriyle keşfetme konusunda sahip *olduğum* ihtiyatlı iyimserlik buharlaştı. Yüz yüze geldiğimizde zihnim onunla vedalaşmaktan başka bir şey keşfetmemem için milyonlarca bahane bulmaya başladı.

Sonra benden hatıra olarak ona külotumu vermemi istedi ve *bu iş bitti*.

Ayrıldım, site hesabımı sildim ve bir daha *asla* başka biriyle karanlık arzularım hakkında konuşmaya çalışmadım.

Dün geceye kadar.

Hem de patronumla.

Asansör lobiden Crown ve Black ofislerine doğru yükselirken, duvara yaslanıyorum. Zihnim dün geceki olayları ayrılığımıza kadar bininci kez tekrarlıyor.

Şişmiş, kalın sikini dilimle yalatarak temizletti. Parmaklarını kullanarak döllerini dudaklarımdan ve çenemden ağzıma itti. Sonra oyuncakları vücudumdan çıkardı, bileklerimin kelepçelerini çözdü ve hala gözlerim bağlıyken yanağımlı okşadı ve bana iyi bir kız dedi.

"Kimıldama," diye emretti sonra. "Olduğun yerde kal ve üç yüze kadar say. Üç yüz, ancak o zaman gidebilirsin. Daha önce olmaz."

Dişleri kulak mememi ısırırken ürpermiştim.

"Eğer yaparsan bilirim. Ve kurallarımı çiğneyen kötü kızların başına kötü şeyler gelir."

Söylemeye gerek yok, üç yüze kadar saydım.

Yavaşça.

Sabahı önümdeki tek bir işe odaklanmaya çalışarak geçiriyorum. Ama bu neredeyse imkansız. Birincisi, çünkü tek yapabildiğim dün gece olanları tekrarlamak. İkincisi, çünkü sürekli saatime bakıyorum.

Seçmeler bugün. Öğlen. İçimdeki her nöron bu çılgınlığı unutmam için bağırsa da, bir parçam unutamıyor.

Olmaz.

İstemiyor.

Ve yavaş yavaş, öğlen yaklaştıkça, kararlılığım sertleşiyor.

Bunu yapacağım. Bunu yapmak zorundayım. Babam ben ve annem için tüm dünyasından vazgeçti. Bizim için her şeyi geride bıraktı, hatta hepimiz için yeni bir hayat kurmaya çalışırken annemi kaybetti.

Bunu ödemek için kontrol manyağı patronumla sahte bir evlilik yapmak gerekiyorsa? Öyle olsun.

Öğle vakti e-postama bir mesaj gönderdim ve Elsa, Cassidy ya da başka biri nereye gittiğimi sormadan sessizce dışarı çıktım.

Crown and Black, şehir merkezindeki Madison Avenue'de yer alan göz alıcı bir binanın en üst üç katını işgal etmektedir. Birinci kat "çukur" dur - meşgul stajyerlerin, ortakların ve düşük seviyeli avukatların bulunduğu bölmelerle dolu açık kat planı. Birinci kat aynı zamanda dinlenme odasının, birkaç konferans odasının ve hem sermaye hem de sermaye dışı ortakların ofislerinin bulunduğu yerdir.

Bunun ortasındaki geniş cam ve çelik merdiven, ikinci kata ve çukurun üzerinde bir halka oluşturarak aşağıya bakan cam ofislere çıkmaktadır. İsim

Taylor, Alistair ve Gabriel'in ortak ofisleri ve daha fazla konferans odası burada bulunmaktadır. Üçüncü katta yasal kütüphaneler, yönetim kurulu odası ve yönetim kurulu üyelerinin ofisleri yer almaktadır.

Çok büyük, göz alıcı bir ofis alanı. Ve tüm ofisin doksan saniye içinde haberi olmadan burada herhangi bir yerde "sahte eş seçmeleri" yapmak *biraz* zor olurdu.

Ama geçen gün Christina'nın Gizlilik Sözleşmesi'ni gördüğüm için seçmelerin Crown and Black'in ara sıra onuncu katta kiraladığı oditoryum tipi bir alanda yapılacağını biliyorum. Asansörden orada iniyorum, köşeyi dönene kadar konuşan kadınların seslerini takip ediyorum ve duvara yapıştırılmış, üzerinde "seçmeler" yazan bir ok bulunan küçük bir tabela görüyorum.

Tanrım.

Konferans salonunun sahne arkasına gelene kadar işaretleri takip ediyorum. Crown and Black burada şirket çapında üç aylık toplantılar düzenliyor. Ayrıca motivasyon konuşmacıları, konferanslar ve hatta bir yıl kadar önce Comic-Con türü bir etkinlik için kiralandığını da gördüm.

Sahne arkasındaki alanda birkaç soyunma odası ve *American Idol* seçmelerinde görebileceğiniz türden büyük bir açık yeşil oda bulunuyor.

Yirmili yaşların başlarından otuzlu yaşların ortalarına kadar yirmi kadar kadın odanın etrafında oturuyor ve ayakta duruyor; ben içeri girdiğimde birkaçı bana doğru bakıyor. Bir ya da ikisi sanki rekabeti değerlendiriyormuş gibi kısık gözlerle bana bakıyor. Ama ben kibar bir gülümsemeyle onları görmezden gelip atıştırmalıkların ve kahve kaplarının bulunduğu yan masaya doğru yürüyorum.

"Fumi?"

Dönüyorum. Christina Daniels ile yüz yüze geldiğime neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum - yani, bana tüm bu olanları anlatan kişi tam anlamıyla oydu. Ama göz göze geldiğimizde utançtan kızardım.

"Bayan Daniels," diye kibarca gülümsüyorum o telaşla yanıma gelirken.

Mükemmel manikürlü kaşları çatıldı. "Bekle, buraya şey için mi geldin... bir toplantımız mı var?"

Başımı garip bir şekilde sallıyorum. "Hayır, ben..." Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Birden gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman *Tanrım!*" diye kıkırdıyor, bileklerimi tutuyor. "Seni arsız

Orospu! Seçmeler için mi

buradasın?" Rahatsızca yer

değiştirdim. "I..."

"Aman Tanrım, eğer alırsan çok ateşli olur!"

Hafifçe kaşlarımı çattım. Buraya geldiğim için bana kızacağını *düşünmüştüm*, oysa *müşterim* olarak bana verdiği gizli bilgiler yüzünden burada olduğum çok açıktı. Ama Christina aklımı okumuş gibi görünüyor, bu da onu sadece bir vakıf fonu veledi olarak nitelendirmekle onu ciddi şekilde hafife aldığımı fark etmemi sağlıyor.

"Lütfen," diye sırtıyor ve zarif bir el hareketiyle beni başından savıyor. "Aslında Gabriel'le evlenmek istemiyorum. Sadece her zamanki sosyal çevremden bunun için dışarı çıkacak kadar umutsuz biri var mı diye bakmaya geldim, çünkü bu bir cümbüş olurdu."

Garip bir şekilde gülümsüyorum.

Christina yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin, özür dilerim. Yanlış

söyledim." "Sorun değil."

Ellerimi tutarken bana içtenlikle gülümsüyor. "Umarım gerçekten alırsın. Bu diğer sürükler mi?" Yüzünü buruşturdu.

"Pfft."

Dönüp muhteşem kadınlarla dolu odayı dikkatlice inceliyorum, tanıdığım biri var mı diye bakıyorum. Birini hemen tanıyorum ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Dr. Hannah Cowley, Columbia Hukuk Fakültesi'nde kadrolu profesör mü? Gerçekten mi?

Kahretsin. Bu şeydeki tüm kadınların Christina gibi sosyetik olacağını ve belki de çalışan bir profesyonel ve daha da iyisi bir avukat olarak bir tür avantaja sahip olacağımı düşünmüştüm.

Bu kadarı da fazla.

Oldukça tanınmış mankenler olarak iki kadını daha tanıdım. Tanrı aşkına, içlerinden biri, Francesca DiGallo, şu anda Times Meydanı'ndaki Calvin Klein reklam panosunda yer alıyor. Bakışlarım odada dolaşmaya devam ediyor ve Monica Wells'e takılınca yüzüm düşüyor.

Evet. *Monica Wells*. Monica Wells, İkinci Dünya Savaşı destanındaki rolüyle geçen yıl En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Oscar'ına aday gösterilmişti.

Yani, lanet olsun.

Burada ne işim var benim?

Kendime olan güvenimin yerlerde süründüğü bu noktada buna gerek bile yok ama Christina yardımsever bir şekilde rekabetin geri kalanına dikkat çekiyor.

"Agnes Carpenter'ın burada olduğuna inanamıyorum." Gözlerini devirdi. "Tam bir fahişe. Ama zengin. Eski kocası petrol işindeydi."

Harika.

"Ve Amanda Kerr..." Odanın karşısındaki uzun bacaklı, kızıl saçlı kadını işaret ediyor. "Büyükbabası New York kongre üyesiydi. Sanırım babası da Washington'da bir lobi grubu yönetiyor?"

Kalbim sıkışıyor.

Bu insanlara karşı kazanmamın *imkanı yok*. Oscar adayı aktrislerle, billboard modellerine, *petrol parasına* ve *gerçek işi* insanların seçilmesini sağlamak olan aile üyelerine sahip kadınlara karşı değil.

"Bayanlar! Merhaba! Bu tarafa lütfen!"

Güzel ama sert görünümlü minyon bir sarışın, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde odaya giriyor. Koyu çerçeveli gözlükler takıyor ve saçlarını sıkıca topuz yapmış, ciddi anlamda heybetli bir etek takım giyiyor. Hepimize sertçe bakmadan önce manikürlü tırnaklarını tabletine vuruyor.

"Birkaç dakika içinde başlayacağız. Tekrar ediyorum, herkesin *imzalı Gizlilik Sözleşmelerini* teslim ettiğinden emin olmak istiyorum. Evet?"

Yirmi küsur kafa başını sallıyor. Böyle bir şey imzalamamış o l m a m a rağmen ben de imzaladım. Oops.

"Harika. Hepinize teker teker sahneye kadar eşlik etmek için geri döneceğim. Lütfen doğal davranın ve kendiniz olun. İyi şanslar, hanımlar."

Dönmeye başladı ama sonra durdu. Bakışları bana çevrilince kaşları çatıldı.

Kahretsin.

Christina çoktan uzaklaşmış, sarışın bana doğru yürürken odanın öbür ucundan tanıdığı birine el sallıyor.

"Özür dilerim, ya siz?" diye sorar.

"Fumi Yamaguchi."

Tabletine dokunurken kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum-"

"Crown and Black'te avukatım."

"*Anlıyorum.*" Bana bakarken kaşlarını çatmaya devam ediyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Burada hiçbir şey

yok. "Seçmeler."

Bir an için neredeyse gülümsüyor.

Neredeyse.

"Affedersiniz?"

"Seçmeler için buradayım. Bay Black'in-"

"Bu bir seçme değil."

Odanın etrafına dikkatle bakıyorum. "Yani, biraz öyle görünüyor."

Ağzını büzüyor. "Şey, bu açık bir çağrı değil. Bu yüzden korkarım sana ihtiyacım olacak-"

"Neden?"

Kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Neden kalamıyorum?"

Bu kartı oynamaktan *nefret* ediyorum. Ama, umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

Sarışın kadın bana meraklı bir bakış attı. "Seçmelere katılma zınsın çünkü-"

"Oh, demek bu bir seçme."

Gözlerini devirerek iç geçiriyor. "Tabii. İyi. Yine de burada olamazsın."

"Asyalı olduğum için mi?"

Dudakları büzüldü. "Bayan Yamaguchi, güvenliği çağırarak zorundayım, eğer siz-"

"Bakın, *seçmeler* 1964 Eşit Haklar Yasası kapsamındadır."

Bana bakıyor. "Şaka yapıyorsun."

Gülümsüyorum. Bilgiçlik taslıyorum ve bu *açıkça* ayrımcılık değil.

Ama o lanet paraya ihtiyacım var.

"Ben sadece..." Anlamlı bir şekilde omuz silkmeden önce odaya göz gezdiriyorum. "Ben burada pek bir temsiliyet göremiyorum, ya siz?"

Bana bir bakış attı. "Francesca DiGallo bir Arnavut."

"New Jersey'den."

Gözlerini deviriyor ve çenesiyle başını sallayarak beni geçiyor. "Monica Wells Nijeryalı."

"Atlanta'dan. Ve bu odadaki *tek* renkli kadın o."

Sarışın bıkkınlıkla inliyor. "Yani sen...?" "Japon Koreliyim.

Ve çeyrek İtalyan."

"Nereden Queens?" diye karşılık veriyor. "Bak, bunu bütün gün yapabiliriz. Ama bir davetiyeniz ve imzalı bir gizlilik sözleşmeniz yoksa, size izin vermem mümkün değil-"

"Sorun mu var, Meredith?"

Boğazım düğümleniyor. Omurgam sertleşiyor ve bu sesle içimde sıcak bir ürperti dalgalanıyor.

Onun sesi.

Dün geceki kadar karanlık ve keskin değil. Ama aynı içgüdüsel duyguları ortaya çıkarıyor ve vücudumda dün gece olduğu gibi aynı etkiye sahip: meme uçlarımı çakıllıyor, nabzımı hızlandırıyor ve aralarında ısı havuzları oluşurken uyluklarımı kayganlaştırıyor.

Yavaşça, zar zor nefes alarak dönüyorum ve dün gece en karanlık, en mahrem yerimi söküp alan adamla gözlerimi kilitliyorum.

"Bayan Yamaguchi," diye sessizce homurdanıyor Gabriel, yüzü nötr. "İhtiyacınız olan bir şey var mıydı?"

"I-"

"Seçmelere katılmaya çalışıyor," diye iç geçiriyor sarışın - *Meredith*, anlaşılan-.

Gabriel'in yüzünde eğlence ve kızgınlık arası bir ifade beliriyor. Başını ona doğru çeviriyor, kaşlarını çatıyor ve sonra bana dönüyor.

"Bu doğru mu?"

Dudaklarım dişlerimin arasına çekiliyor, sonra sinirli bir şekilde kemiriyorum. Sonra boğazımı temizliyorum ve başımı dik tutuyorum.

"Öyle, Bay Black."

Sert, muhteşem yüzündeki tek bir kaş kalkıyor.

"Bize bir dakika ver, Meredith."

Sarışın dönüp uzaklaşmadan önce bana bir bakış fırlatıyor. Gabriel soğukkanlılıkla bana bakıyor. Titrememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sen olduğunu bilmiyor.

Söyleyemez. Dün gece diz çöktürüp ellerini arkadan bağladığı ve ağzını siktiği kızın kendi *çalışanı* olduğunu fark etseydi bir şeyler söylerdi -daha çok bağırırdı-.

Hayır. Maskeler vardı. Işık loştu. Gümüşü lavanta rengi peruk takıyordum. Hatta çoğu zaman gözlerimi bağlayan bir göz bağı vardı.

O bilmiyor. Ama bu kalbimin hızlanmasını ya da kalçalarımın gerilmesini engellemiyor. Çekirdeğimin arzuyla erimesini engellemiyor.

Çünkü bu bilmediğim anlamına gelmiyor.

"Bunu nasıl öğrendiniz Bayan Yamaguchi?"

Yutkundum. "I-"

"Bir müşteriden mi?"

Kahretsin.

"Christina Daniels?" diye soruyor.

Kafamın içinde çarklar dönüyor. Yalan söylemek bu durumu çok hızlı bir şekilde kötü hale getirmenin harika bir yolu.

O yüzden yapmıyorum.

"Evet, Bay Black."

"Bunu size anlatmasının avukat müvekkil gizliliği kapsamında olduğunu anlıyorsunuz."

"İstiyorum."

Kaşları daha da yukarı kalkıyor, çenesi geriliyor.

"Ve?" "Bu güveni kırmadım."

"Bir müşteri tarafından sağlanan ayrıcalıklı bilgileri söz konusu müşteriye karşı rekabet etmek için kullanıyorsunuz," diye sessizce homurdanıyor.

"Ona karşı yarışmıyorum. O-" "Georgia Eyaleti'ne karşı Harper aynı fikirde olmayacaktır."

I Yut. "Mickelson karşı ve Eyalet .
Kaliforniya dört yıl sonra bu kararı bozdu."

Gabriel'in dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılıyor. Bir elini kaldırıyor, Tom Ford takım elbisesinin kumaşı omzunu zorluyor ve parmaklarını tıraşlı çenesinin üzerinde gezdiriyor.

Ben onun sert bakışları altında solup giderken saniyeler acı verici bir şekilde yavaş geçiyor.

"Öyle olsun."

Bekle, ne?

"Ben... Ben seçmelere katılabilir miyim?"

"Mickelson'ın Kaliforniya'ya karşı oynadığı maç öyle gösteriyor Bayan Yamaguchi."

Kalbim kabarıyor. Sonra aniden bana yaklaşıyor ve dün geceki hafif baharatlı, temiz ve bergamot kokusu duyularımı işgal ederken göğsüm daralıyor.

"Ne *için* seçmelere katıldığını anlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ve eğer Valiliği kazanırsam bunun sizin için ne anlama geleceğini anlıyor musunuz?"

Yüzüme tokat yemiş gibiyim. Ciğerlerim sıkışıyor. Yüzümden kan çekiliyor ve midemde panik düğümleniyor.

Bunca zamandır Gabriel'in Eyalet Temsilciler Meclisi ya da New York'ta belediye meclisi üyeliği gibi bir pozisyon için aday olduğunu düşünüyordum.

Vali olmak için yarışıyor.

Bu da *demek oluyor ki, Tanrım.*

Benim canavarıma karşı koşuyor. Benim travmama. Bana zarar veren a d a m a .

Ve eğer bugün kazanırsam, Gabriel'in yanında, o adamla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağım.

Bir an için neredeyse her şeyi unutacaktım. Neredeyse ona bunun bir hata olduğunu söyleyecek, arkamı dönüp kaçacak ve Gabriel'in benim bu işe bulaşacak kadar deli olduğumu unutmasını umacaktım.

Ama artık geri adım atmak yok. Beni parçalasa bile.

O paraya ihtiyacım var. Babamın da benim de ihtiyacımız var, yoksa ölürüz. Gerçekten.

"Bayan Yamaguchi?"

Bir gülümseme yapıştırıyorum ve umutsuzca yüzüme renk gelmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Elbette Bay Black," diye geveliyorum hissetmediğim bir güvenle.

Gözlerini bana dikti.

"Bayan Yamaguchi-"

"*Eminim, Bay Black.*"

Dişlerini sıkıyor, omuzlarını düzeltmeden önce parmaklarını tekrar çenesinde gezdiriyor. O yeşilimsi ela gözleri altın rengiyle beneklenmiş, benimkileri hiç bırakmıyor.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Fumi."

O dönüp gidene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum.

Bu gerçek öyle, *Bilmiyorum*. Biliyorum ne Ben
Yapıyorum. Hayır. içinde en ufak bir şey.

Ama artık çok geç.

GABRIEL

Yıllar önce belanın geldiğini fark etmeyi öğrendim. Mahkemede bu, davanızı kazanmanızı ya da kaybetmenizi sağlayabilecek bir beceridir ve söz konusu davalar olduğunda, kaybetmekten *nefret* ederim.

O yüzden yapmıyorum. En azından pek sık değil. Mükemmel bir dünyada, kazanma rekorum yüzde yüz olurdu. Bunun böyle *olmamasının* tek nedeni adaletin zaman zaman yozlaşmış, bozulmuş ve manipüle edilmiş olması.

Ancak, gördüğümüz gibi, benim de kendime has *yöntemlerim* var - adaletteki yanlış adımları bu şekilde düzeltiyorum. Ve eğer "müfredat dışı faaliyetlerimi" de dahil edersek, bu kazanma rekoru pekala yüzde yüz *olabilir*.

Duruşma salonundaki keskinliğim kısmen, beni şaşırtmadan önce sorunları görmek için kendimi yıllarca eğitmemden kaynaklanıyor. Karşı taraf kendini beğenmiş bir şekilde "sürpriz" bir görgü tanığını açıkladığında?

Evet, onları zaten biliyorum. Aslında, onlardan kapalı kapılar ardında ifade aldım, savunmalarımı sıraladım ve çapraz sorgumu hazırladım bile.

Rakibim keşif sırasında kaçırdığımı düşündüğü bir kanıtla beni mikrofonla düşürmeye çalıştığında?

Evet, hayır.

Bela bana sinsice yaklaşmaz. Sorunlar beni şaşırtmaz. Bu yüzden Fumi Yamaguchi beni kafamın yan tarafına beyzbol sopası yemiş gibi şaşırttığında biraz *daha* fazla tedirgin oluyorum.

Kaybetmekten daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da şaşırmaktır.

Ofisime döndüğümde parmaklarımı masamın kenarına vuruyor, Alister ve Taylor'ın önümde kim bilir ne tartıştıklarını duymuyorum. Bunun yerine, düşüncelerim az önce onuncu katta tanık olduğum... buna *gösteriş* diyelim... üzerinde yoğunlaşıyor.

Hazırlıklı geldi.

Silahlarını ateşleyerek geldi.

Yarışmaya girmek için kullandığı yöntemler saçma olsa bile kazanmaya geldi.

Halkla ilişkiler uzmanım Josh, Meredith ve ben seçmeler için seyircilerin arka tarafına yakın bir yere oturmuştuk. Sahnenin önündeki ilk iki sırayı Meredith'in bir araya getirdiği yirmi beş kişilik odak grup dolduruyordu ve tabletler hazırды.

Her biri sahneye çıkıp çeşitli soruları yanıtlarken adayları değerlendireceklerdi. Bazıları Miss America'dan fırlamış saçmalıklardı: En sevdiğiniz evcil hayvan nedir? İdeal ilk randevunuz. Dünyayı nasıl kurtarırdınız.

Yani, şimdi vur beni.

Diğer sorular biraz daha derine indi: X siyasi meselesi hakkındaki düşünceleriniz nelerdir? On yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz? Bu tür şeyler.

Amaç, sıradan, günlük seçmenlerin sahnedeki her bir kadına nasıl tepki verdiğini anlamaktı. Tabletler, sevillebilirlik ya da her bir adayın ne kadar kolay ilişki kurulabilir olduğuna dair genel puanlar girmeleri içindi. Aynı zamanda, hem genel olarak hem de bendenizle ilgili olarak, bu adayı ilişki malzemesi olarak nasıl gördüklerini yakalamaktı.

Bazı adaylar sevillebilirlik ölçeğinde neredeyse yüz puan aldı. Yani, Monica Wells Amerika'nın sevgililerinden biridir ve savaş pilotunun dul eşini canlandırdığı İkinci Dünya Savaşı filmiyle neredeyse Oscar kazanmasından sonra?

Yani, *evet*, genel beğenilirlik açısından mükemmel. Ancak onu *benim* yanımda bir siyaset sahnesinde durma açısından değerlendirdiklerinde, fena halde başarısız oldu.

"Aralarında bir bağ göremiyorum." "Yabancı gibi görünüyorlar."

Yani, *öyleyiz amına koyayım*.

Ya da benim favorim, lafı hiç dolandırmak istemeyen odak grup üyesiydi: "Bence onun için standartlarını düşürmüş olur".

Evet, sen de siktir git.

Diğer adaylar da hemen hemen aynıydı. Bazılarının beğenilirlik puanları yüksek ama uyumluluk ölçeğinde düşüktü. Bazıları eşim olarak harika, ancak sevillebilirlik açısından köpek boku olarak sıralandı ve bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim ama bunun ötesine geçmeyi seçiyorum.

Kısacası, hiçbiri işe yaramadı.

Biri hariç. Lanet olası. *Gaspçı*.

Fumi.

Meredith'in tüm bu maskaralığından harika bir şey çıktığı için sevinmem gerektiğini biliyorum. Yirmi küsur adayın yetersiz kalmasının ardından, nihayet sahneye çıkıp ortalığı *kasıp kavuran* bir Kùlkedisi çıktı.

Odak grubunu şaşırttı. Mükemmel bir uyumluluk puanı aldı. Her şey iyi ve güzel olacaktı, ama-

"Aldattı amına koyayım."

Bakışlarım kardeşime dönerken kaşlarımı çatıyorum. Alistair başını sallıyor, ofisimde volta atıyor.

"Yani bu çok saçma. Eminim bu, buradaki işinin bazı koşullarına aykırıdır."

Taylor homurdanıyor, gözlerini devirirken yüzünde bir sırıtış beliriyor.

"Sınıfla paylaşmak istediğin eğlenceli bir şey var mı Tay?" Mırıldanıyorum.

O Sürgünler Ben bir . onu ticari marka
"vardır sen "lanet olası ciddi" bakışlar.

"Gabriel, bütün bu saçmalığı *sen* ayarladın-"

"Saçma değil, Taylor. Bu benim seçimim-"

"Valiliğe aday olabilmeniz için bir kadına sahte eşiniz olması için para ödemekten bahsediyoruz," diye tersliyor. "Özür dilerim ama bunun neresi saçma *değil?*"

"Hile yaptı, Taylor," diye homurdanıyor Alistair. "Neredeyse dört yıldır Gabriel'in altında çalıştığı gerçeğini kullandı, onun hakkında bildiklerini kullandı-"

"Bu nasıl hile oluyor?" Taylor havlıyor. "Ben buna araştırma diyorum. Kendi zekâsını ve cesaretini kullanarak. Ben de tam olarak bunun için işe alındığımı sanıyordum."

İç çekiyorum. "Taylor-"

"Fumi tam olarak neden burada kötü adam? Kadın olduğu için mi?"

Ona bir bakış attım. Alistair gözlerini deviriyor. "Tay, bence bu konuşmadan uzak durmalısın."

"Bundan sonra söyleyeceklerin konusunda *çok* dikkatli olmanı tavsiye ederim, Alistair," diyor buz gibi bir sesle. "Eğer taşaklarına karşı bir düşkünlüğün varsa tabii."

Kardeşim iç geçiriyor. "Sen de bir kadın olduğun için değil. Tanrım. Çünkü o senin arkadaşın."

"Binanın yan tarafında adı yazan ve aynı zamanda çalışanlarımızdan birini *beceren* adam söylüyor bunu."

"Çalışanlarımızdan biriyle *nişanlıyım*," diye karşılık veriyor Alistair. "Ayrıca valilik için yarışmıyorum, Eloise de sahte valim olması karşılığında benden para koparmaya çalışmıyor-"

"*Yeter*," diye kükreyerek
ayağa kalkıyorum.

"Cidden, Alistair-"

"Sen de Taylor," diye mırıldanıyorum, ona bir bakış atarak. "Ben de sevmiyorum ama odak grubundan çok iyi puan aldı."

"Bir seçme daha yapın," diye homurdanıyor

Alistair. "Bul-" "Zamanımız yok."

Bu sadece yarısı doğru. Bu saçma plan için daha iyi bir aday bulsaydım, bunu gerçekleştirirdim. Ama Meredith ve ben bunun üzerinden milyonlarca kez geçtik.

Bütün mesele, çok sevilen, köklü Vali Hall'un karşısına çıkarken kendimi olabildiğince çekici bir aday haline getirmek.

Evet, arka cebimde ona karşı kullanmak için gizli bir nükleer silahım var. Ya da en azından yakında kullanacağım. Ancak modern siyaset berbat durumda ve ne kadar çılgınca olsa da, görevdeki kişiye yönelik eski cinsel saldırı iddiaları tek başına kazanmam için yeterli değil. Ve evet, bunun ne kadar iğrenç olduğunu farkındayım.

Gizli silahımı kullanmalı ve New Yorklu seçmenlerin şimdiye kadar gördüğü en sevimli aday olmalıyım. *Bunu* yapabilmemin tek yolu da halk nezdinde eksikliklerimi tamamlayacak bir kadınla evli olmak. Onlarla iyi bir sınav veren bir kadınla. Benim "mükemmel eşim" olarak gördükleri bir kadın.

Beğenin ya da beğenmeyin, o kadın Fumi Yamaguchi gibi görünüyor.

Evet, aldattı... bir bakıma. Benim hakkımda bildiklerini o sahnede kendini ruh eşim olarak göstermek için kullandı. Ayrıca sonuncu olma lüksüne de sahipti, yani bahse girerim ki sahnedeki diğer tüm kadınların sırası geldiğinde seyircileri gözetliyor, her bir aday için neyin iyi gidip neyin gitmediğini hatırlıyordu.

Kazanmak için tüm bunları kullandı.

Bu kadar sinirli olmasaydım daha da etkilenirdim.

Fumi'yi sevmediğimden değil. Çok iyi bir avukat ve şirket için büyük bir değer. Evet, benim hakkımda içeriden edindiği bilgileri ve bir avukatın jüriyi -bu durumda odak grubunu- en iyi şekilde değerlendirebilme yeteneğini kullandı. Taylor haksız değil: Fumi *kazanmak için elindeki* tüm kaynakları ve kendi zekasını kullandı.

İçimdeki avukat, onun *nasıl* kazandığının kimin umurunda olduğunu söylemek istiyor. O kazandı ve eğer bu onu *bana bu* yarışı kazanmam için en iyi şansı verecek en iyi aday yapıyorsa, öyle olsun.

Ama bu konuda beni rahatsız eden şey sinsi bir şekilde kazanmış olması değil.

Beni şaşırttı.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Ama başka bir kadınla gidersem, odak grubu ve Meredith'in bilgisayar modelleri Vali Hall'u yenme şansımın yüzde otuz daha *düşük* olduğunu söylüyor.

Aynı bilgisayar modellerine göre Fumi yanımdayken onu yirmi puan farkla yeniyorum. Ve bunlar görmezden gelemeyeceğim ölçütler.

Yine de bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Porsche 911 Turbo'ndan inerken burnum kırışıyor. Etrafıma bakıyorum, iki yüz bin dolarlık arabayı kilitlerken kaşlarım daha da çatılıyor.

Ne oluyor *lan*?

Fumi yıllık olarak benim Porsche'm kadar kazanıyor. Ama mahallesi tam *bir çöplük*. Yani bir gecekondu mahallesi değil ama Crown and Black gibi bir firmada çalışan yirmili yaşlardaki herhangi bir ortağın yaşamayı tercih edeceği bir yer olmaktan çok uzak.

Avenue C'deki güvenliksiz binasının kilitli olmayan kapısını açmadan önce çöplerin ve köpek boku olsa iyi olacak bir yığının üzerinden geçiyorum. İçeri girdiğimde sidik gibi kokuyor ve asansörün üzerinde "bozuk" yazısı var.

Birdenbire Fumi'nin gizli bir uyuşturucu ya da kumar sorunu olduğundan endişelenmeye başladım, eğer çeyreğinde yaşadığı yer burasıysa-

milyon dolarlık maaş.

Dairesinin kapısındaki kıymık izlerini, boktan onarım işini ve aceleyle takılmış gibi görünen yeni kilitleri gördüğümde kaşlarım daha da çatılıyor.

Bu ne lan?

Kapıyı çaldıktan sonra parmak eklemlerimi ceketime siliyorum. Birkaç saniye sonra, kapı açılmadan önce çeşitli kilitler çeşitli tıklamalarla çözülüyor.

"Evet?"

Koyu renk gözleri ve gümüş saçlarıyla bana soğukkanlılıkla bakan orta yaşlı Japon adama kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Bayan Yamaguchi'yi arıyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, birkaç saniye merakla beni süzüyor. "Peki ya kızımın olan işin?"

Anında, mahkeme salonundaki Gabriel moduna geçiyorum. Yüzüm değişiyor: dişlerimde bir gülümseme beliriyor ve elimi uzatırken gözlerim çok daha nazikleşiyor.

Ne? Ben bu işte iyiyim.

"*Kon'nichiwa, Yamaguchi-san,*" diyorum, sıkıca elini sıkarak ve başımı kibarca eğerek. Konuşmaktan çok uzağım - Japonca *zordur*. Ama Tokyo'ya yaptığım birkaç iş seyahatinden sonra bir avuç hoşsohbeti idare edebiliyorum.

"Gabriel Black," diyorum yine kazanan bir gülümsemeye.
"Ben-"

"Patronu." Bay Yamaguchi kibarca gülümsüyor.
"Hakkınızda çok şey duydum, Bay Black."

Gözlerindeki bakış, duyduklarının pek de *iyi olmadığını* düşündürüyor bana.

"Lütfen, içeri
gelin." "Teşekkür
ederim."

Küçük, biraz derme çatma ama temiz ve zevkli bir şekilde dekore edilmiş dairenin oturma odasına doğru onu takip ediyorum. Küçük kanepeyi işaret ediyor. Ben oturduktan sonra başını eğiyor.

"Ona burada olduğunu söyleyeceğim."

Koridorda kayboluyor ve beni bir dakikalığına yalnız bırakıyor. Gözlerim bir an için duvarın üstündeki merhumun *mitamaya* mabedinde, hem Asyalı hem de muhtemelen İtalyan yüz hatlarına sahip güzel bir kadının çerçeveli portresinde duruyor.

Sonra bakışlarım oturma odası ile küçük mutfak arasındaki tezgahın kenarında duran bir düzine kadar turuncu ve beyaz ilaç şişesine takılıyor. Ayrıca yanlarında mühürlü serum boruları olan birkaç serum torbası da var.

Fumi'nin babası geri dönüyor ve küçük bir acı yüz ifadesiyle karşımdaki sandalyeye çöküyor.

O hasta.

Bir an için ilaçların ona ait olup olmadığını merak ettim. Ama otururken dişlerini sıkma şekli bunu ele veriyor. Gömleği bir an için göğsünü sıkıca kavradı ve kaşlarım çatıldı.

Kahretsın.

Gömleğinin altında bir port-a-cath var.

"Birkaç hafta önce kemoterapiye yeniden başladım."

Gözlerimi Fumi'nin babasının yüzüne kaldırıyorum. Bunu söylerken rahatça omuz silkiyor.

"Gözlemci bir adamsınız Bay Black," diyor elini kaldırıp gömleğinin altındaki port-a-cath enjeksiyon bölgesine dokunarak.

"Korkarım bu da işin doğasında var."

Bakışlarım diğer elinin etrafındaki bandaja kayıyor.

Bay Yamaguchi alaycı bir gülümsemeye, "YouTube'dan kendin yap tesisatçılık tüyoları öğrenmenin tehlikeleri," diyor. "Fumi bir dakika içinde çıkacak. Sizi alabilir miyim-"

"Le, arigato, Yamaguchi-san."

"Japoncan fena değil."

"Siz de iyi bir avukat olurdunuz Bay Yamaguchi."

Sessizce kıkırdıyor. Cesur bir yüz ifadesi takındığını söyleyebilirim. Belli ki rahatsız ve bitkin.

"Fumi'yi dışarıda

bekleyebilirim." "Hayır, lütfen.

Oturun."

Başımı salladım.

"Fumi şirketinizde çalışmaktan büyük keyif alıyor Bay Black. Birkaç ay önce terfi ettiği için teşekkür ederim."

"Bunu hak etti, Bay Yamaguchi. Kızınız mükemmel bir avukat. Ona sahip olduğum için şanslıyım." Kendimi düzeltiyorum. "Ona sahip olduğumuz için *şanslıyız*."

Gülümsüyor. "Evet,

öylesin." Telefonum çalıyor.

"Özür dilerim."

"Lütfen," o Dalgalar a el. "İş o iş. Anlıyorum."

Telefonumu çıkarıp, Taylor'la grup başlığında yaşanan işle

ilgili küçük felakete göz atıyorum ve

Alistair. Kaşlarımı çatarak, kayıp gibi görünen belgeyi e-postayla gönderiyorum, ardından Elsa'ya yarın görüşeceği bir müşteriyle ilgili bir dizi mesaj gönderiyorum.

Sonunda telefonu cebime sokarak nefes veriyorum.

"Yine de en içten özürlerimi sunarım, Bay Yama-"

Fumi'nin babasının gözleri kapalı, göğsü inip kalkarken başı sandalyenin arkasına yaslanmış. Hiç şaşırmadım. Hukuk fakültesinden bir arkadaşımın annesi birkaç yıl önce kemoterapi görmüştü ve bu onun için çok *acımasızdı*.

Sessizce birkaç e-posta daha gönderdikten sonra kanepeye dönüyorum. Saatime bir göz attıktan sonra Bay Yamaguchi'nin Fumi'ye burada olduğumu söylemek için gittiği yöne bakıyorum.

Bu da on dakika önceydi.

Ayağa kalkarken derin bir iç çektim. Günü o kazanmış olabilir ama sonuçta ben hâlâ onun patronuyum. Bu işi bitirdiğimizde hem profesyonel *hem* de özel hayatının patronu ben olacağım.

...Yine de belki de böyle düşündüğümde içimde karanlık bir şeylerin zonkladığını hissetmemeliyim.

Koridorun sonunda açık bir kapıya kafamı uzatıyorum ve buranın babasının yatak odası olduğunu fark ediyorum. Diğer kapı da kırıktı, ben de iterek açtım ve içeri girdim.

"Fumi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Yatak odası... sade. Yaşanmış bir yer ama sanki aceleyle taşınmış ve eşyalarını hiç yerleştirmemiş gibi görünüyor. Kutular bir duvarı kaplıyor. Mobilyaları seyrek, yatağı düzgünce yapılmış ama sade. Küçük masasının üzerinde sadece bir dizüstü bilgisayar, bir yığın bloknot ve bir yığın Crown and Black dosyası var.

Fumi yok.

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim yatağının yanında yerde duran bir şeye takılmadan önce odaya bakıyorum. Sırıtiyorum ve ne yaptığımı anlamadan oraya doğru yürüyüp dantelli, küçük siyah tangayı yerden alıyorum.

Fumi çekici bir kadın. Ama aynı zamanda tam bir iş kadını. Gösterişli ama tamamen işe uygun pantolon ve etek takımları giyiyor, simsiyah saçlarını çoğu zaman sert bir topuzla arkada tutuyor ve makyajı profesyonel ama hiçbir şekilde baştan çıkarıcı değil.

Bir çift dantelli külotu olduğunu keşfetmek çok *eğlenceli*.

Ve birazdan daha fazla tahrik edici.

Aletime akan kanın durmasını isterken kaşlarımı çatıyorum. Tangayı tekrar yere bırakıyorum ve odayı tekrar tarıyorum.

Bu kez, dolap kapısı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin arkasında bir şeylerin kıpırdadığını ve hareket ettiğini duyuyorum. Sonra düşen bir şeyin takırtısını ve Fumi'nin sesine çok benzeyen bir küfür duyuyorum.

Boşa harcadığım zamana sinirlenerek oraya doğru yürüdüm. Ne yapacağımı düşünmeden kapının tokmağını kaptım, çevirdim ve hışımla içeri-

Sikeyim.

Banyo.

İçeri daldığım anda, şok olmuş, kulaklık takmış, boğazına kadar çığlık atmış, *çıplak* bir Fumi bana doğru dönüyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

FUMI

ÇIĞLIK ATMAYA ÇALIŞTIM. Ama onu görmenin şokuyla boğazım kapanıyor ve ciyaklamaktan başka bir şey çıkmıyor.

Ne oluyor *lan*?

"*Bu ne lan!*" Beynim içimden bağırdıktan bir saniye sonra ağzım yetiştiriyor. Havluyu öyle sert çekiyorum ki kancası duvardan kopuyor. Arkamı dönüyorum, havluyu kendime sararken yüzüm kıpkırmızı, gözlerinin kışımı yaktığını hissediyorum.

Hâlâ deriyi çürüten morlukların üzerinde. *Onun* koyduğu çürükler.

Alternatif bir gerçeklikte, patronumun beni bırakıp gitmesine çok kızardım.

Duştan yeni çıkmıştım. Ya da en azından paniklemiş ve dehşete düşmüş.

Ama yine de, bu adam iki gece önce beni dizlerimin üzerine çöktüren ve tamamen emri altına alan aynı adam.

Bana sadece hayalini kurduğum şeyleri yapan aynı adam. O kadar çok duvarı ve takıntıyı paramparça eden bir adam ki, hala enkazın altından kalkmaya ve tozda boğulmaya çalışıyorum.

Havluyu gövdemin etrafına daha sıkı sararak morarmış kışımı gizliyorum. Dönmeden önce titrek bir nefes ciğerlerimi dolduruyor, gözleriyle karşılaştığımda hala sıcaktan zonkluyorum.

Yani, daha önce görmemiş gibi değil. Ama o *zaman oradaydı*. Başka bir dünyada. Bir fantezi. Berbat dairemdeki berbat yatak odamın yanındaki berbat küçük banyomun gerçekliği değil.

Hem de *babam* koridorun hemen aşağısındayken.

"Baban uyuyor."

Kaskatı kesiliyorum, gözlerim ona dikiliyor ve ağzım O şeklini alıyor.

Ne oluyor *lan*? Kafamın içinde mi o?! "O..."

Boğazımı temizliyorum. "Yoruluyor."

Kanserden bahsetmiyorum. Gabriel'in sempatisini istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Gözlerindeki sert bakıştan anladığım kadarıyla, sahip *olduğum* şey onun öfkesi.

Yani, sahte eş halısını onun altından çektim.

Konferans salonunun ön sıralarında oturan insanların yüzlerindeki ifadeyi hatırlıyorum. Bir odak grubu olduğu kesin. Ve arka tarafta, gölgelerle örtülü bir yerde, Gabriel'in şirret sarışın Meredith'in ve başka bir adamın yanında oturduğunu görebiliyordum. Ve ben sahnede odak grubunu etkilemek ve şaşırtmak için kitabımdaki her numarayı kullanırken, Gabriel'in gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Beni ateşliyor. Beni

küle çeviriyor.

"Yani..."

"Sanırım neden burada olduğumu tahmin edebilirsin."

Evet.

Ses tonundan ve bakışından anladığımı *bilsem* de çığlık atma ya da etrafta zıplama dürtüsüne direniyorum.

Ben kazandım.

Bunun babam ve benim için ne anlama geldiğini anladığımda nabzım hızla atıyor, sevinç damarlarımda patlıyor. Takato ve adamlarını sırtımızdan ve hayatımızdan atmak anlamına geliyor.

Ama bu aynı zamanda *Gabriel'le evleneceğim* anlamına da geliyor.

Yutkunuyorum, bu ayıltıcı düşünce içimden bir çığlık halinde patlamakla tehdit eden korkuyu hızla bastırıyor.

"I..."

"En yüksek testi sen yaptın," Gabriel'in gözleri kısıldı. "Gerçi yöntemleriniz göz önüne alındığında bunun sizin için şaşırtıcı olmadığına eminim."

"Yöntemlerim mi?"

"Hile yapmak da kullanılabilecek başka bir kelime."

Dudaklarım büzüldü. "*Aldatmadım.* Sadece seni tanıyorum." "Ses tonunuza dikkat edin, Bayan Yamaguchi."

"Şu anda ofiste miyim?" "Bu

kıyafetle mi? Umarım değildir."

Havluyu etrafıma biraz daha sıkı sararak gevşiyorum.

"Kazanmak için elimdeki araçları kullandım."

Gabriel, "*Hayatım* hakkında konuşmak yerine *mahkemede* olsaydık bunu takdire şayan bulurdum," diye karşılık

veriyor.

"Bu sahte bir evlilik, değil mi?"

Çenesi titriyor. "Bu gerçek bir evlilik. Dayandığı ilişki, muhtemelen, değil." İ ekiyor. "Bayan Yamaguchi, ekibim sizin *o olduğunuzu* sylyyor."

"Bu yüzden mi buradasın?"

Kaşlarını atıyor. "Görünüşe göre bu ve bedava gösteri."

Gözleri havlumun üzerinde gezinirken göbeğim sıkışıyor. Sonra bakışları boynumda yüksek yakalarla sakladığım morluklara, göğüs dekoltemde ve omuzlarımda kapatıcıyla gizlediğim morluklara yöneliyor.

Ondan daha fazla çürük olduğunu da eklemeliyim.

Çenesinin sıkılaştığını ve gözlerinin kısıldığını görünce rperiyorum.

"Umarım müfredat dışı aktivitelerinizi söylemeye gerek yoktur-"

"Seks hayatım olmasına izin var Bay Black."

"*Bay Black nişanlınız* için biraz resmi görünüyor," diye hırladı. "Ve ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Eğer bunu yaparsak," diyor acımasızca, boynumu işaret ederek, "*bu* biter. Anlaşıldı mı, Bayan Yamaguchi?"

"Sahte olduğunu sanmıştım-"

"*Beni sına*ma Fumi," diye gürlüyor alçak bir ses tonuyla, nefesimi sertçe içime ekmeme neden oluyor. "Sen ve ben yarın çıktığımızı ve çıkmakta olduğumuzu açıklayacağız. Basın olacak, bunun için hazırlanacaksın. Sonra da kampanyam başlamadan önce evleneceğiz."

"Nasıl..." Boğazımı temizliyorum. "İnsanlara ne söylemem gerekiyor?"

Omuz silkiyor. "Çıktığımızı ve bunu gizli tuttuğumuzu-"

"Patronla yatmamın olumsuz çağrışımları mı?"

Tanrım, ağzım bazen. Yüzümü buruşturuyorum, garip bir gülümsemeyle kapatmaya çalışıyorum.

"Tam olarak bu kelimeyi kullanmamanızı öneririm," diye homurdanıyor. "Ama evet."

"Peki ya babam?" "O ne olacak?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ona ne söylemem gerekiyor?"

"Bunu kendi başına çözebileceğine güveniyorum." Kaşlarını çattı. "Yarışa geç giriyorum ama iyi hazırlandım ve iyi finanse edildim. Ve elimde...şey, görevdeki kişi hakkında bilgi var..."

Omuzlarımın içe doğru kıvrıldığını, kendimi koza gibi sardığımı hissettiğimde kaskatı kesiliyorum, yüzümdeki gülümseme hızla kayboluyor.

"Vali Hall gözden düşecek. Biz sadece kendi açımızdan mükemmel olmalıyız ki o düştüğünde seçmenler için en iyi ikinci seçenek biz olalım. Şimdi," diyor sert ve otoriter bir şekilde, "brifinglerinize başlayacağız-"

"Hadi para konuşalım."

Gabriel huffs. "Doğrudan konuya girelim." "Bu bir iş anlaşması."

Başını sallıyor. "Doğru. Sana dört milyon ödenecek-"

"Beş."

Açıkçası, bu benim aklımdaydı. Anlaşmanın dört milyona yapıldığını biliyorum. Ama dört beş değil ve *beş* de

Yakuza benim ve babamın kışından çekilsin.

Gabriel bana sert bir bakış fırlattı.

"Affedersiniz?" "Beş milyon istiyorum."

"Çok yazık, çünkü dört tane var."

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Dört, kötü bir kokain alışkanlığı olduğu ortaya çıkan balon kafalı sosyetik içindir. Dört, düğünden sonra kişisel antrenörünü becermeyi bırakmayan bir film yıldızı içindir. *Dört*, seçime yaklaşmak ama kazanamamak için ödediğiniz paradır."

Duraklıyorum, yüzündeki *öfkeli ifade* karşısında titrememeye çalışıyorum.

"Umarım poker oynamıyorsunuzdur, Bay Black."

"Umarım sen de bilmiyorsundur," diye tersliyor. "Şu anda yüzündeki kendini beğenmişliğe bakılırsa."

Yutkunuyorum, ona zayıfça gülümsüyorum. "Benim fiyatım beş."

"Böyle bir şey olmayacak. *Sana* hayatının iyiliğini yapmam için şimdiden dört milyon teklif *ediyorum*, Fumi."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl yani?"

"Kazanma şansı çok yüksek olan bir New York vali adayıyla evlenmek üzere olan yetenekli genç bir avukatsınız. Bunun kariyerin için ne yapacağına dair bir fikrin var mı?"

"Kariyerin için ne yapacağını biliyorum. Beş milyona mal olacağını da biliyorum. İster kabul edin ister etmeyin Bay Black."

Gabriel'in dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılır. "Bu oyunu benimle oynamak istediğine emin misin?"

"Patronum olarak bu bir tehdit mi?"

"Hayır, sadece patronun olarak *bildiğin* adam olarak bir tehdit bu."

Sen böyle düşünüyorsun.

Gerçek şu ki hayır, onunla bu oyunu oynamak istediğimden pek emin değilim. Ama başka seçeneğim de yok. Bu yüzden mahkemedeymişim ve kariyerimin en önemli davasında benim tarafımda yer almak için yalvaran bir jüriyle karşı karşıyaymışım gibi davranıyorum.

"Eee?" Ona gülümsüyorum. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı Bay Black-"

Öldürmeye giden bir canavar gibi içime girdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Sarsılıyorum, arkamdaki duvara çarptığımda boğazım düğümleniyor ve Gabriel gözlerinde vahşi bir şeyle üzerimde beliriyor.

"Eee?" Boğuluyorum.

Yavaş ve derin bir nefes alır.

"*Tam olarak* nasıl istersem, ne zaman ve nerede oynamaya istekli olmanız koşuluyla..."

Yüzünü biraz benimkine yaklaştırıyor.

"O zaman *evet*, Bayan Yamaguchi. *Lanet bir anlaşmamız var.*"

FUMI

Ofise çıkmak için asansöre adımıımı attığımda sinirlerim gerilmişti. Kahveden büyük bir yudum alıyorum, nabzımın düzensizliğini ve sırtımın küçük kısmındaki kayganlığı hissediyorum.

Patronumla evleniyorum.

Bu konuyu hiçbir arkadaşımla ya da fikirlerini nemsemiğim insanlarla -rneğin Elsa, Taylor ya da Eloise- konuşma fırsatı bulamamış olmaktan *nefret* ediyorum. Ama Gabriel dn, o duyuruyu yapmadan önce tek bir hece bile söylememi yasaklayan İncil boyutlarında bir gizlilik sözleşmesi imzalayana kadar evimden ayrılmadı.

Ki yakında olacak. *Yakında*, birlikte çalıştığım herkes patronumuzla çıktığımı duyacak. Yalan olsa da kimin umurunda. Net sonuç aynı olacak.

şok. Muhtemelen kıs kıs gülerek alay ederlerdi. Arkamdan para avcısı şakaları.

Omuzlarım kt. Berbat olacak. Ama işin iyi tarafı, tüm bunların parasal işlem kısmının yakında gerçekleşecek olması. Bu da parayı Takato'ya ulaştırabileceğim ve babamın hayatındaki o karanlık bölümün tamamen sona erebileceği anlamına geliyor.

Babam benim için her şeyden vazgeçti. Gabriel Black ile kısa bir süre evli kalabilirim.

Bu sonsuza kadar sürececek bir evlilik değil. Bu, dün gece mutfakta, üzerimde *havludan daha fazlası varken* gözden geçirdiğimiz devasa sözleşme ve gizlilik anlaşması yığnında vardı.

Planımız, adaylığını açıklamadan önce evlenmek. Seçim kampanyası boyunca evli kalacağız, çünkü bütün mesele bu. Bu maskaralık en az üç yıl sürecektir ve bu süre zarfında, eğer bir sonraki seçimi kazanacak gibi görünürse ve hala bana ihtiyacı olursa, "birlikte kalmak" için şartları yeniden müzakere etme seçeneğimiz olacak.

Ondan sonrası durulama, tekrarlama. Her dört yıllık dönemin üçüncü yılında, New York Eyaleti'nde Vali için dönem sınırlaması olmadığından, bir dönem daha kampanya yürütmesi için yeniden pazarlık yapacağız.

Ve tabii ki Gabriel, *dün gece* kabul etmek zorunda kaldığım ödeme yapıları ve maksimum sözleşme yenileme tutarları da dahil olmak üzere her şeyi düşündü.

Görünüşe göre, dört yerine beş milyon talebimi sadece bir kez yapabiliyorum. Ama bu adamla evli kaldığım sürece yoksulluktan ağlayacak değilim. Onunla kaldığım her "dönem" bana yılda bir milyon dolar kazandırıyor. Ve tek dezavantajı, son derece sapkın cinsel zevkleri olan bir kontrol manyağıyla evli olacağım.

Yani... servet kazanmanın daha kötü yolları da var.

Sözleşmeyle ilgili başka şeyler de var elbette. Onun hayatına ve kampanyasına dahil olmamla ilgili ayrıntıların çözülmesi gerekiyor. Ama ön anlaşmalar imzalandı.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Kaşlarımı çatarak, lobinin kapıları hâlâ açık olan boş bir asansörde durduğumu fark ediyorum. Aklımı başıma toplamak umuduyla başımı sallayarak, en üst katlardaki Crown ve Black ofislerinin düğmesine basmak için uzanıyorum. Kapılar kapanmaya başlarken aniden bir el kapıların arasında sarsılıyor.

Kapılar tekrar açılır ve *Gabriel* içeri girer.

Tam tepemde dikilirken nabzım hızla atıyor. Arkasına uzanıp kapının kapatma düğmesine basarken gözleri nefesimi kesiyor.

"Um...merhaba."

Asansör yükselmeye başlar.

"Medyaya bir sızıntı oldu."

Hemen savunmaya geçtim, ona ters ters baktım.

"Yani belli ki benim, değil mi? Bu dramatik asansör buluşmasının keyfini buna mı borçluyum?"

Gabriel'in kaşı kalkıyor. "Güven sorunların var, değil mi?"

"Hiçbir şey yapmadığım şeylerle suçlanmakla ilgili sorunlarım var-"

"Bu bir suçlama değildi. Bu..." Göğsünün derinliklerinde homurdanıyor, dönüp durdurma düğmesine basarken kaşlarını çatıyor. Asansör ani bir fren yapınca nabzım hızlanıyor.

"Bu bir gerçeğin ifadesiydi," diye mırıldandı. "Bizim 'ilişkimiz' ve beklenen nişanımız büyük bir magazin gazetesine sızdırıldı. Az önce telefonda onların aptal şirket içi danışmanıya konuştum. Şerefsizi şimdilik tutacak kadar tehdit ettim, ama henüz yapmadılarsa önümüzdeki on beş dakika içinde internette yayınlayacaklar."

Dudağım dişlerimin arasında emiliyor, midem düşüyor.

İşyerindeki herkesin bilmesi açısından "yakında" ifadesi "hemen" ifadesine yükseltildi.

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı, Fumi," diyor sessizce, "bu konuya kafa yormamız ve önüne geçmemiz gerektiği. Önümüzdeki birkaç dakika içinde tüm ofis bu konu hakkında konuşuyor olacak, o yüzden yara bandını kendimiz yırtıp atabiliriz."

Yüzüm soluyor.

Neye imza attığımı biliyorum. Ancak iş ortağı, arkadaşı ve *patronumla* evleneceğimi duyduktan sonra Taylor'ın gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağım gerçeği içime bıçak saplanmış gibi hissettiriyor. Yani o herkesten çok saygı duyduğum ve örnek aldığım bir kadın. Onun gibi olmayı arzuladığım biri.

Ve işte buradayım, ilerlemek için "patronu beceriyorum". Ne klişe ama.

Ayrıca *tüm* bunları çok daha gerçek kılıyor. Sadece Gabriel'le evlenme kısmını değil. Arkadaşlarımın ve iş arkadaşlarımın gözlerinin içine bakıp gülümsemek bile değil.

Gabriel'in valilik için kampanya yürüttüğü ve benim de yıllarca gömdüğüm geçmişimin bir parçasıyla yüzleşmek zorunda kalacağım bölüm.

Bu *onunla* yüzleşmem gerektiği anlamına geliyor. Gerçekten. O pislikle bir odada durmak zorunda kalacağım. Onunla aynı fotoğrafta gülümseyerek poz vermek zorunda kalacağım.

Şu an burada kusasım geliyor.

Gabriel dönüp asansörü tekrar çalıştırdığında karanlık düşüncelerimden sıyrılıyorum. Kabin bir kez daha yükselmeye başlıyor,

Nabzım, giyotine giden merdivenlerde son adımlarımı atıyormuşum gibi atıyor.

"Yani... şimdi mi?"

Gabriel, kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesinin cebine uzanıp telefonunu çıkarırken yüzü taş kesilmiştir. Ekranı açarken kaşları çatılır ve çenesi sıkıca kenetlenir.

"*Hemen* şimdi," diye homurdanıyor ve telefonunu cebine geri sokuyor. Dönüyor, bakışları benimkilere saplanıyor. "Haber bir dakika önce yayına girdi."

Sikeyim. Ben.

Yeni gerçekliğim hakkında acı çekmeye ya da Taylor'a ve diğer arkadaşlarıma ne söyleyeceğim konusunda endişelenmeye fırsat bulamadan, adam düğmeye bir kez daha basarken asansör tekrar duruyor.

"Oh, ve neredeyse unutuyordum."

Gabriel cebinden bir yüzük çıkarırken elmas parıltısı gözlerimi açıyor.

"I..."

Ama ağzım sonuna kadar açılırken ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor. Onun yerine öylece bakıyorum, Gabriel elimi ustalıkla tutup nişan yüzüğünü parmağıma geçirirken nabzım güm güm atıyor.

Bu mükemmel. Neredeyse nefret ettiğim bir tasarım olmasını ya da çok şatafatlı veya çok küçük olmasını dileyecektim. *Herhangi bir şey*. Çünkü o zaman bütün bunlara göz devirmek daha kolay olurdu.

Ama öyle değil. Bu lanet şey, binlerce seçenek arasından kendim için seçeceğim yüzüğün ta kendisi.

Gözlerimi kırpmadan parmağıma dikerken yutkunuyorum. Gabriel başka bir şey söylemeden dönüp düğmeye tekrar basıyor ve asansör yeniden hareket ediyor.

"Oyun yüzleri," diye homurdanıyor Gabriel.

Bana tekrar dönüyor ve alnı hala kırıışık ve çenesi hala dik olsa da, kısa bir parıltı yakalıyorum - kahretsin, gözlerinde gördüğüm şey *insanlık* mı?

"Hazır mısın?" diyor

sessizce. "Seçme şansım

var mı?" "Hayır."

Kapılar ardına kadar açılırken eli aniden benimkini tuttuğunda nabzım hızlanıyor. Resepsiyon görevlisi Megan elindeki telefonda başını kaldırıyor. Ağzı açık kalıyor, bakışları Gabriel'e ve benim kenetlenmiş ellerime kilitlendiğinde yüzünde bir skandal ifadesi beliriyor.

"Uh... Bay Black!" diye ağzından geçiriyor ve hızla ayağa kalkıyor. "Bayan Yamaguchi-"

"Neden bizi çukura kadar takip etmiyorsun, Megan," diye homurdanıyor Gabriel, beni firmanın resepsiyon bölümüne doğru çekerken zar zor yavaşlıyor. "Herkes aynı anda hitap edeceğim, böylece hepimiz günümüze devam edebiliriz."

Ana bölme alanına girerken nabzım hızla atıyor.

Hikaye çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Her bir çalışan yakın komşusuyla konuşuyor, telefonlarına şaşkınlıkla bakıyor ya da heyecanla mesajlaşıyor.

"Herkes ne yapıyorsa dursun."

Sanki çukura girmiş ve havaya bir el ateş etmiş gibi. Her yer dehşet içinde sıçradı, her yüz

Onu gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Bizi gördüklerinde.

Gabriel sözünü esirgmeden beni elimden tutup odacıklardan oluşan labirentten geçirerek açık planlı alanın ortasına götürüyor. Tüm firmayı incelemek için dönmeden önce benimle birlikte merdivenlerin yarısına kadar yürüyor. Üst katta Taylor, Alistair ve diğer birkaç çalışanın konferans odalarından çıkıp manzarayı seyrettiklerinin farkındayım.

Başımı kaldırıp Taylor'la göz göze geldiğimde yüzüm soluyor. O sadece çenesini sallıyor, yüzünde çarpık da olsa güven verici bir gülümseme var. Tekrar çukura doğru bakıyorum. Bu kez Elsa'nın bakışlarını yakalıyorum, ağzı "O" şeklinde bana bakıyor.

"Eminim hepiniz duymuşsunuzdur," diyor Gabriel, sertlik, otorite ve güç karışımı bir sesle, "Bayan Yamaguchi ve benim yapmamız gereken önemli bir duyuru var. Bunu utanç ya da skandal korkusuyla değil, özel hayatlarımız tam da böyle olduğu için gizli tutuyorduk. Özel. İnsan Kaynakları aylardır bunun farkında-"

Bu kesinlikle bir yalan. Bakışlarım Crown and Black'in İK direktörü Rebecca'ya kayıyor, yarı yarıya bir şey söylemesini bekliyorum. Sadece tarafsız bir şekilde gülümsüyor.

İşte o zaman gözlerim bileğindeki elmas bibloya, Hermès Birkin'e çok benzeyen yepyeni çantasına ve ayağındaki parlak yeni Louboutin'lere takılıyor.

Anne. Şerefsiz. O

satın alındı.

Gabriel'in kaslı kolu belime dolanırken etik kaygılarım da uçup gidiyor. Bir eli kalçamı kavırıyor

Diğer eliyle benimkini tutuyor ve sanki herkese onun olduğumu gösterircesine yeni yüzüğümle birlikte kaldırıyor.

"Fumi ve ben birkaç aydır görüşüyoruz, bu yüzden bunu resmileştirmeye karar verdik." Büyüleyici, geniş bir gülümseme yayıyor. "Biz evleniyoruz."

Bütün mekân mırıltılar ve soluk soluğa kalmıştır. Fısıltılar bir kükremeye dönüşürken çalışanlar ağızları açık bir şekilde birbirlerine dönüyor.

Elsa, Eloise ve Cassidy'nin yanında duruyor ve üçü de şaşkınlık ve şok içinde bana bakarken yüzümdeki kızarıklığın yayıldığını hissedebiliyorum. Gabriel'in eli kalçamı sıkıca kavıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye gülümserken, personelden gelen alkışlar küçük bir alkışa dönüşmeye başladı. "Bu durum burada hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bayan Yamaguchi aynı pozisyonunu koruyacak ve Crown ve Black personel ve yönetiminde her şey aynı kalacak. Kimsenin ona ya da kendime farklı davranmasını istemiyorum." Kısa bir baş sallamayla boğazını temizliyor. "Hepsi bu kadar."

Ama öyle değil. Çünkü sonra, herkesin önünde, Gabriel aniden beni döndürüyor, vücuduna doğru çekiyor, yüzümü kavıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Ağzı benimkine çarpana kadar, geçen gece vücuduma saldıgı tüm o saf günaha rağmen, bunun aslında ilk öpüşmemiz olduğunu fark ediyorum. Bu o kadar eğlenceli bir düşünce ki -birkaç gece önce ağzımı siktiği, bana şaplak attığı, meme uçlarıma işkence ettiği ve yüzüme ve boğazıma boşaldığı göz önüne alındığında- gülmeye başlıyorum.

Bu onu fırlatmıyor. Geri çekilmiyor. Aksine, Gabriel beni daha sert, daha şiddetli öpmeye başlıyor. Elleri sıkılaşıyor

enemde ve kalamda. Bunun sadece "kameralar için" bir öpücük olması gerekse bile, dili içeri girmeyi talep ediyor.

Ben de veriyorum.

Ve aniden, Gabriel'i tüm ofisin önünde "pmekle" kalmadım. Onu tüm ofisin önünde *pyorum*.

Tren istasyondan ayrıldı. Uzay gemisi kalktı. Artık geri dönüş yok.

Kahretsin, sıkı tutunmayı öğrensem iyi olacak.

GABRIEL

BAZEN, ne kadar plan yaparsanız yapın, ne kadar çok değişkeni değerlendirirseniz değerlendirin, ne kadar çok deneme duruşması yaparsanız yapın, beklenmedik şeyler olur. Bir jüri üyesi kötü bir gün geçirir. Ya da yargıç, bu konuda. Ya da hava durumu: kar yağışı istatistiksel olarak tanıkların kürsüde daha hızlı konuşmasına ve bazen önemli ayrıntıları atlamasına neden olur.

Merdivenlerde, ofise doğru giderken olan buydu.

Beklenmedik bir şey.

Asıl niyetimin ne *olduğundan* emin değilim. Ama kesinlikle Fumi'yi herkesin önünde öpmek değildi.

Ama oldu.

Ve ben, lanet olası hayatım boyunca, bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Yumuşak dudaklarının benimkilere değdiğini hissetmek. Avuçlarımın altında omurgasından aşağı inen ürperti.

Boğazındaki o küçük inilti. Hay
sikeyim. Bu bir sorun olacak.

Ama işte buradayız. Ve tıpkı mahkemede beklenmedik bir şey olmuş gibi, bunu ayarlamam, saptırmam ya da geçmişte bırakmam gerekecek.

Meredith, Josh, kampanya finansman sorumlum Bennet ve Fumi'nin yakından takip ettiği ofisime girerken ikincisini seçiyorum. Alistair de hışımla içeri girmeye çalışıyor ama onu kapıda durduruyorum.

"Özel toplantı," diye
homurdandım. "Siktir et,
konuşuyoruz. Şimdi." "İnan
bana. Konuşmuyoruz."

Çenesi sıkılır. "Bu da *neydi böyle?*" diye homurdanıyor.
"Yani Tanrı aşkına. Biraz saygıya ne dersin?"

"Anlamı?"

"Taylor ve ben zaten senin bu lanet kampanyana izin vermek için elimizden geleni yapıyoruz ve bence her ikimiz de şirketi etkilese bile uygun gördüğün şekilde yürütmene izin vererek son derece uyumlu davranıyoruz."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor.

"Peki sizin tarafınızda bir *gram* saygıya ne dersiniz? Lanet olası İK departmanına rüşvet vermeye başlamadan ve büyük açıklamalar yapmadan önce bir uyarıya ne dersiniz?

-Firmanın kültürünü ve çalışanlarımızla olan ilişkilerimizi *kesinlikle* etkileyecektir."

"Alistair-"

"Burada fazla bir şey istemiyorum," diye mırıldandı.
"Sadece kendi şirketimde, kendi kardeşimden yediğim bir dayakla gafil avlanmamak istiyorum."

Hikayenin önüne geçmek için nasıl hızlı hareket etmem gerektiğinden bahsedebilirim. Ama günün sonunda bunun bir önemi yok ve Alistair'in de umurunda olmayacak. Yani-

"Özür dilerim," diye nefes veriyorum, elimi omzuna vurarak. "Haklısın. Son dakikada verilmiş bir karar olsa bile bunu sana ve Tay'a danışmalıydım."

"Evet," diye homurdanıyor. "*Yapmalıydın amına koyayım.*" Sonra iç geçiriyor, silkiniyor. "Peki, sanırım tebrikler sırayla?"

Gözlerimi deviriyorum. "Yapma."

"Lütfen," diye kıs kıs güler. "Daha yeni *başladım.*"

Bana kaşlarını çatıyor, dönüyor ve koridordan geçerek kendi ofisine doğru ilerliyor. İç tarafa bakan ofis pencerelerinin panjurları çekilmişken masasında oturan Eloise'i net bir şekilde gördüğümde hayırsever olmaya ve ona seslenmemeye karar veriyorum.

Ofisimin kapısını kapatarak nefes veriyorum ve odadakilere hitap etmek için dönüyorum.

"Konuştuğumuz gibi, bugünkü miktar dört değil beş milyon olacak."

Meredith, Josh ve Bennet onaylamayan kaşlarını güçlkle zapt e d e r l e r ama sadece başlarını sallarlar.

Fumi zaferle sırtıyor.

Finans elemanıma döndüm. "Bennet, sıra sende."

Çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarırken boğazını temizliyor ve koltukta Fumi'nin karşısındaki deri koltuklardan birine oturmak için hareket ediyor.

"Bayan Yamaguchi, bu geçiş isteğe bağlı kampanya harcama yasaları kapsamında tamamen yasal olsa da..."

Biliyorum. Şok edici bir Şekilde, görünüşe göre siyasi kampanya amacıyla birine "eşiniz" olması için para ödemek yasadışı *değil*. Ancak bu, halk bunu ğrendiğinde *Schindler*'in *Listesi'nin* müzikal tiyatro uyarlaması kadar iyi karŐılanmayacaęı anlamına gelmiyor.

"Parayı, bir dizi program aracılığıyla aktaracağız. *iliŐkili Őirketleri* kendi hesabınıza aktarın." Fumi başını sallar.

"Şimdi," diye devam ediyor Bennet kuru ses tonuyla, "eğer sizin için de uygunsa, kendi Őirketinizi kurmanızda size yardımcı olmak isterim..."

"Oh, bunun için Cayman Adaları'nda kendi paravan Őirketimi kurdum bile."

Bennet ŐaŐırmıŐ ve belki biraz da etkilenmiŐ görünüyor. "Oh?"

Fumi kuru *bir sesle*, "Pardon, kendi *Őirketimi* kastetmiştim," diyor.

Bennet kızarır. "Tekrar ediyorum, bugün yaptığımız *hiçbir Şey* ihlal değil-"

"Bu konuda bizi ikna etmene gerek olduğunu sanmıyorum, Bennet," diye homurdandım. "Yola devam edelim."

Fumi boğazını temizliyor ve dizüstü bilgisayarını kendisine doğru çekiyor. Yazmaya başlar.

"Bunlar, babamın tek yetkili olduğu bir LLC altında açılan offshore hesabımın yönlendirme detayları."

Kaşlarım atıldı.

"Vergi kaçakçılığı ve kara para aklama konusunda benim rahat edebileceğimden daha iyisiniz Bayan Yamaguchi."

Omuz silkiyor. "Arkadaşınızın sürekli bahsettiği gibi," Bennet'a doğru başını sallayarak, "kurallara uyduğumuz sürece bunların hiçbiri teknik olarak yasadışı değil. Hesabımı Cayman Adaları'nda açtım çünkü bana beş milyon dolar vermenin vergileri çok ağır olurdu." Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "*Ve istediğini sanmıyorum-*"

"Bir belge izi," diye homurdandım. "Hayır, kesinlikle değil. İşte bu yüzden para ilişkisiz bir üçüncü taraftan transfer edilecek."

Bennet dizüstü bilgisayarda birkaç şey yazdıktan sonra gözlerini bana çeviriyor. "Bay Black, başka bir şey yoksa, gitmeye hazırız."

Başımı salladım. "Yap o zaman."

Enter tuşuna bir tıklama geliyor. Bennet kalın kalın yutkunur ve Fumi'nin sırtıışı yüzünü yarmakla tehdit eder.

Bennet başını sallayarak, "Ve bitti," dedi.

"Tebrikler Bayan Yamaguchi," diye mırıldandım. "Şimdi, dışarı çıkıp bir Lamborghini ve bir dolap dolusu Armani almamanızı tavsiye ederim."

Fumi alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, eğer anlaşılmadıysa, ben aslında aptal değilim," diye karşılık veriyor.

"Efendim! Efendim!" Jan'ın ofisimin dışında olduğunu duyunca kaşlarımı çatarak dönüyorum. Panjurlar kapalı olduğu için kime bağırdığını göremiyorum ama sandalyesinden fırladığını duyuyorum. "Efendim! Toplantıda-"

Ofisimin kapısı pat diye açıldı. Siyahlar giymiş, yüzlerinde sert ifadeler olan iki Japon adam asistanımın uyarılarına aldırmadan içeri girdi.

Onlarla yüzleşmek için
dönüyorum, çenem gergin.

"Yardımcı olabilir miyim?"

İkisinden daha uzun boylu olanı geniş omuzlu, atletik yapılı, temiz yüzlü, hafif uzun siyah saçlı ve keskin, siyah gözlü, benden birkaç yaş genç görünen yakışıklı bir adam. Siyah düğmeli ceketinin yakasında bir dövme mürekkebi göze çarpıyor.

Biraz daha kısa boylu ve çok daha kaba görünümlü diğer adam öne çıkıp sertçe eğiliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ağır aksanlı bir sesle. "Bu şekilde içeri dalarak kimseyi korkutmak istememiştim."

"İçeri dalmanın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var," diye karşılık veriyorum.

Tekrar eğilerek genişçe gülümser. "Gerçekten de Bay Black! Çok doğru!"

Ben de gülümsemedim. "Asistanımın size dışarıda söylediği gibi, korkarım bir toplantıdayım. Eğer beklemek isterseniz-"

"Ama inanıyorum ki," diyor adam bir başka fazla geniş gülümsemeyle, "ben de bu toplantının bir parçasıyım." Bana bakıyor ve çenesini sallarken gözleri parlıyor. "Bayan Yamaguchi! Elbette bensiz başlamadınız!"

Kaşlarımı çatarak dönüyorum ve Fumi'nin biraz solduğunu fark ediyorum.

Anında, kısa boylu adamın ona bakışından *nefret* ettim. Sanki ona sahipmiş ya da ona borçluymuş gibi. Göğsümün içindeki vahşi his beni biraz sersemletiyor.

Adamlar ona doğru yürümeye başladı. Tek bir hareketle, daha ne yapacağımı düşünmeden kolumu uzatarak bir adım daha atmalarını engelliyorum.

"Tam olarak *kimsin sen?*" diye homurdanıyorum.

Adamın gözlerinde bir şey parlıyor, ancak bir kez daha gülümserken kayboluyor.

"Ah! Tekrar içten özürlerimi sunarım, Bay Black! Benim adım Shiro Watanabe. Bayan Yamaguchi'nin muhasebecisiyim."

Gerçekten mi? Adam bir muhasebecinin masasının arkasından çok bir yeraltı poker oyununda evindeymiş gibi görünüyor. Fumi'ye baktığımda hızlıca başını salladı.

"O... O babamı tanıyor."

Bay Watanabe kıkırdıyor. "Evet, Bay Yamaguchi ve ben çok eskiden tanışıyoruz, Bay Black." Bana dönüp tekrar eğildi. "Şimdi, sakıncası yoksa?"

Arkadaşıyla birlikte Fumi'ye doğru yürümeden önce bir kez daha sırtıyor. Hâlâ solgun görünüyor ama bakışımı yakalayınca hemen omuz silkiyor. "Onlar Japonya'dan."

"Kyoto," diye açıklıyor Shiro. "Hiç gittin mi?"

"Tokyo. Kyoto'ya hiç gitmedim."

"Yazık oldu Bay Black. Çok güzel bir yer. Bir ara ziyarete gelmelisiniz."

"Bunu düşüneceğim."

Başını sallıyor. Diğer adam yanına gelir, çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarır ve Fumi'nin önüne koyar. Shiro bilgisayarı açar ve ona başıyla selam vermeden önce bir şeyler yazar.

"Biz vardır hazıriçin sen için yapmak ve transfer, Bayan Yamaguchi."

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz. Ne transferi?"

Bu adam döner ve yaylar derinden. "Bağışla Ben için daha önce bahsetmemiştim. Bayan Yamaguchi'ye

hareket et ve para O sadece alındı içine aaz
diğer hesaplar."

"Hemen mi?" Bennet merakla sorar.

"Evet."

Shiro'nun yüzünde biraz sinirli bir ifade var. Kaşlarımı çatıyorum, Fumi'yle göz göze geliyorum. O yine omuz silkiyor. "Babam onlara güveniyor. Birinci kuşak bir göçmen olduğu için mali konularda her zaman ekstra inceleme yapılır."

Shiro önce bana sonra Fumi'ye gülümsüyor.

"Teslimat hesabı bilgilerini girer girmez devam edebiliriz."

Ekrana bakarken yutkunuyor. Sonra dizüstü bilgisayara yaklaşıyor, birkaç tuşa basıyor ve enter tuşuna basıyor.

"Tamamdır."

Shiro telefonunu dinleyen arkadaşına bakar. Bir saniye sonra uzun boylu adam saçlarını yüzünden geriye doğru iterek başını sallıyor. Shiro dizüstü bilgisayarını kapatıp Fumi'ye bakarken dudakları kıvrılıyor.

"Pekala, Bayan Yamaguchi," dedi yumuşak bir sesle, "sanırım işimiz burada bitiyor."

"Sanırım öyle."

Yine, bu Watanabe'nin ona bakma şekli, tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı kanımı kaynatıyor.

Eğilerek selam veriyor. "Babanıza selamlarımızı iletin." Dönüp bana doğru yürüyor ve elini uzatıyor. Elini sıktım ve tekrar eğildi. "Nişanınız için tebrikler Bay Black." Bana dönmeden önce Fumi'ye bir sırtış fırlatıyor. "Çok şanslı bir adamsınız."

Şanslı mısın? Belki de. Şu anda gerçekten *merak* ediyorum.

Gabriel ile olan "İLİŞKİMİN" halka açıklandığı günün boktan bir gösteri olmasını bekliyordum.

Hadi ama.

Merdivenlerde tüm şirketin gözü önünde yapılan "büyük duyuru" yeterince çılgıncaydı. Takato'nun adamlarının Gabriel'in ofisine dalması beni ciddi şaşırttı.

Çünkü onlar tam olarak böyleydi.

Daha kısa boylu olan Shiro... eğer gerçek adı buysa... geçen gün eve geldiğimde babamı yerde bulduğumda dairemdeki adamlardan biriydi.

Bugün burada olmaları beni ciddi korkutuyor. Öncelikle, parayı tam olarak ne zaman ve nerede alacağımı bilmeleri tüyler ürperticiydi. Ve Takato ne yapacağımı sanıyordu? Gabriel'den ödemeyi alıp *kaçacağımı* mı?

Ama parayı Caymans hesabımdan Takato'nun amcasının hesabına transfer ettirdikten ve onlar gittikten sonra günüm daha da garipleşti.

Cassidy beni tamamen görmezden geliyor. Bana bakmıyor. Odaya girdiğimde beni kabul etmiyor. Kesinlikle benimle konuşmuyor.

Bu çok acıtıyor.

İş yerindeki en iyi arkadaşlarımdan biri ve yüzündeki ifadeden Gabriel ve benimle ilgili haberleri tam da insanların benim endişelendiğim gibi gördüğünü anlıyorum: yükselmek için patronumu becerdiğimi. Gabriel'e sakso çekerek sermaye ortağı falan oldum.

Yani... yaptım. Ama bu ortaklıktan *sonra* oldu. Ve yine, o benim olduğumu bilmiyordu ve muhtemelen hala da bilmiyor.

Neyse ki, şirketteki diğer yakın arkadaşlarım iyi olduğumdan emin olmak için hemen beni arıyorlar. Bir milyon imzalı Gizlilik Sözleşmesi bir yana, sonunda Elsa ve Eloise'i bir konferans odasına çekiyorum ve henüz doğmamış çocuklarının hayatları üzerine, ben onlara ne olduğunu söylemeden önce tek kelime etmemeleri için yemin ettiriyorum. Hatta ikisine de birer dolar ödeyerek yasal olarak avukatım olmalarını sağlıyorum ve onlara verdiğim bilgiler tamamen gizli kalıyor.

"Yani..." Eloise omuz silkiyor. "Gabriel bazen biraz huysuz olabiliyor. Ve biraz da kontrol manyağı-"

"Ciddiyim! Kalemim masasının üzerinde yarım santim kıpırdarsa Tanrı yardımcınız olsun," diye kıs kıs gülüyor Elsa. "Ama o iyi bir adam, Fumi." Kaşlarını çatır. "Sen ve o... bilirsin işte... *aslında*-"

"Hayır!" Yüzüm kıpkırmızı kesildi. "Hayır! Bu dahil."

Elsa kıkırdıyor. "Öyle olacağını düşünmemiştim. Yani, Gabriel kimseyle çıkmıyor bile."

"Gerçekler," diye ekliyor Eloise. "Alistair ona sürekli kadın ayarlamayı teklif ediyor. Ama o asla kabul etmiyor." Sırıttıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu şirretlik olsun diye söylemiyorum ama Alistair de ben de onun aseksüel falan olup olmadığını merak ediyoruz."

HAYIR.

Ya da eğer öyleyse, biri bu adama geçen geceki performansı için Tony ödülü versin.

Öğleden sonra, ofisin geri kalanının fısıltılarından ve bakışlarından yorulduktan sonra, hukuk kütüphanesine kapanıp biraz çalışıyorum. Taylor beni orada buluyor, bana kocaman sarılıyor ve her şeyi bildiğini söylüyor.

"Nihayetinde, bunun sizin açınızdan akıllıca bir hareket olduğunu düşünüyorum," diyor.

"Para için kendimi ofis dışlanmış mı yapacağım?"

"Çok para," diye karşı çıkıyor. "Ama mesele sadece para değil, Fumi. Akıllı olan herkes bunun ne olduğunu anlayacaktır ve bunu bir tehdit olarak söylemiyorum. *Demek istediğim*, diğer sermaye ortakları, yönetim kurulu, hatta diğer firmaların yönetici ortakları bunu görecektir ve Crown ve Black'e olan *altın sadakati görecektir*. Bu *satın alamayacağınız bir sadakattir*."

"Kelimenin tam anlamıyla satın aldı."

Gülüyor. "Tamam, ona ben girdim. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Bu seni para avcısı değil, belalı biri gibi gösteriyor. En azından önemli olanlara." Omuz silkiyor. "Bak, kartlar masada: Seni tüm kariyerin boyunca Crown and Black'te tutmak için ne gerekiyorsa yapmayı planlıyorum, çünkü o kadar iyisin ve seni başkasının kapmasına izin verirsem aptallık etmiş olurum. Bu beni kıçımından ısırabilir ve muhtemelen *ısıracak da...*" Yine sırıttıyor. "Ama zamanı geldiğinde

Bir sonraki zammınızı birkaç yıl içinde alacaksınız ve New York'taki diğer yedi firma şu anda gösterdiğiniz sadakat nedeniyle gemiden atlamak için ayaklarınıza altın döküyor, *işte* bu cephaneyi daha fazla para için pazarlık yapmak için kullanabilirsiniz."

Sırıttım. "Bir isim ortağı olarak bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü *senden hoşlanıyorum*, Fumi. Hem arkadaşın hem de patronun olarak. Senin için en iyisini istiyorum." Nefes verir. "Bak, Gabriel... şey, *Gabriel*. Ama o iyi bir adam. Ve bunun ikiniz için de ne anlama geldiğinin tamamen farkında. Bu gerçekten de kameralar için olacak, Fumi." Bana yandan bir bakış attı. "Benim fikrim mi?"

"Lütfen."

"İlişki şartı koy." "Ne?"

"Bu sözleşme ikinizi en az dört yıla yakın bir süre için bir araya getiriyor. Kampanyayı siz yürüteceksiniz. Eğer o kazanırsa, ki kazanması muhtemel görünüyor..." Bir omzunu kaldırdı. "Vali Hall aşağı iniyor."

Titriyorum.

"O zaman Vali'nin konağında üç yıl birlikte olacaksınız - gerçek bir ilişkiniz olmayacak bir adam. Ve..." Bana müstehcen bir şekilde sırtıyor ve birden "ilişki maddesi" ile ne demek istediğini anlıyorum.

"Bu bir şey mi?"

"Yasal olarak bağlayıcı sahte evlilik sözleşmeleri, her iki tarafın da ihtiyatlı olmaları koşuluyla başkalarından romantik ve cinsel ilgi isteyebilecekleri şartlarını mı içeriyor? Uh, *evet*. Bunun gibi maddeleri yarım düzine kez yazdım.

tam olarak böyle. Aksi takdirde, alternatif nedir?" Burnunu kırıştırıyor. "Dört yıl boyunca biriyle yatmayacak mısın? Siktir et."

Venom'da geçen gecenin tüm korkunç ayrıntıları gözümün önüne gelirken yüzüm yanıyor.

"Yani kesinlikle bir ilişki maddesi. *Gabriel*'le yatacak değilsin ya," diye homurdanıyor.

Hayır.

Tabii ki hayır.

Bu çok saçma olurdu.

Daha günün sonu gelmedi ve yapmam gereken bir *yığın iş* var ama Taylor yine de günün geri kalanında izin almamı söyledi.

Benim yok. Zaten tüm ofis bana cüzzamlı gibi bakmaya başladı. İhtiyacım olan son şey erken çıkmak.

Nihayet işten çıktığımda, Crown and Black binasının hemen önüne park etmiş bir şehir arabasından inen, siyahlar giymiş, yapılı, sarışın bir adamla irkiliyorum.

"Bayan

Yamaguchi?"

Donup kaldım.

"Evet?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ben Trevor, Bay Black'in düzenli şoförüym. Sizi eve götürmem için beni gönderdi."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Yeni "nişanlımın" kesinlikle gösterişli zevkleri var. Pahalı saatler. On iki bin dolarlık takımlar. Spor arabalar. *Tabii ki* şoförlü bir şehir arabası var.

Yine *de* şehir arabasıyla eve gitmek, şehir arabasıyla eve gitmektir. Ve bu yakında benim yeni gerçekliğim olacak.

Buna alışsan iyi olur.

Trevor bana arabanın kapısını açmadan önce kimliğini ve bir Crown and Black "çevre çalışanı" kartını gösteriyor.

"Bu taraftan, Bayan Yamagu-"

"Fumi," diye gülümsüyorum. "Sadece Fumi yeterli. Eğer soyadını kullanmak istersen, seninkini kullanmakta ısrar edeceğim."

Kıkırdıyor. "Soyadım Polonyalı ve benim bile dilime kramp giriyor. İlk isimlerle devam edelim."

"Mükemmel," diye gülerek arka koltuğa geçiyorum.

Aman Tanrım... Bu canlı. Görkemli, tereyağlı deri koltuklar. Gizli hoparlörlerden gelen yumuşak caz. Taze buz, kristal bardaklar ve kokteyl çalkalayıcı ile tamamlanmış bir minibar.

Bir kız buna alışabilir.

Trevor'la çene çalıyorum, bu yüzden araba durana kadar nerede olduğumuzu fark etmiyorum.

"İşte geldik."

Trevor sürücü koltuğundan inerken kaşlarımı çatarak renkli camlardan dışarı bakıyorum. Benim için kapıyı açtığında hâlâ kaşlarımı çatıyorum.

"Trevor, neredeyiz?"

Dönüyor ve ağaçlarla çevrili muhteşem bir sokaktaki güzel kahverengi taşa başını sallıyor.

"Eve geldik, bayan."

TREVOR beni merdivenlerden yukarı çağırıyor ve benim için ön kapıyı açıyor, sonra beni orada bırakıp kendi başıma girmeme izin veriyor. Bunu yaptığım anda çenem düşüyor ve gözlerim kocaman açılıyor.

Bu ne *lan*?

Gabriel'in kuşkusuz muhteşem evinin ön fuayesi kahverengi taşınma kutularıyla tıka basa dolu: *üzerlerinde adımın yazılı* olduğu kutular. Birinin bandını çekip çıkarıyorum ve dudaklarım büzülmeden önce yırtarak açıyorum.

Evdeki yatak odamdaki kitaplarla dolu. Ki onları bırakmaya hiç niyetim yoktu. Bir sonraki kutuda iş eşyalarım var. Üçüncüsü ise genellikle spor yaptığım ya da uyuduğum eski tişörtlerle dolu.

"Hepsi orada, söz veriyorum."

Gabriel'in sesiyle irkildim. "Bu da ne böyle?"

"Eşyaların."

Ona ters ters baktım. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ne yapıyor-" "Artık burada yaşıyorsun, Fumi."

"I-" Hızla göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Sen benim nişanlımsın," diye omuz silkiyor, yüzü ifadesiz. "İlişkimizin bu aşamasında birlikte yaşamasaydık tuhaf görünürdü."

Başım yavaşça sallanıyor. "Eşyalarımı karıştırdın-"

"Teknik olarak, eşyalarınızı incelemeleri için insanlara para ödedim. Sizi temin ederim ki çok ihtiyatlılar."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman sağduyulu kölelerini geri çağır, çünkü ben burada yaşıyorum."

Gabriel eğlenmiş görünüyor. "Bu pazarlığa açık değil."

"Babam-"

"Has Ayrıca olmuştur Taşındı, içine a çok rahat buranın beş blok batısında yeni bir daire."

Öfkelendim. "Bu işe yaramayacak. Ben onun birincil bakıcısıyım. O..." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Kanser. Evet, farkındayım. İkinci evre akciğer."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi."

Bön bön bakıyorum. Babam oldukça özel bir insandır. Ve Gabriel'le bir kez tanıştı, dört dakika kadar.

"Saçmalık. Bu mümkün değil. Ne yaptın, özel dedektif mi tuttun-"

"*O söyledi Ben, Fumi.*" Gabriel kaşlarını çatar, devrilme onun hafifçe başını salladı. "Ben tahmin ettim, o da doğruladı."

"Umurumda değil," diye çıkıştım. "Ben hâlâ onun birincil bakıcısıyım-"

"Elbette öylesiniz. Ama artık onun *tek* bakıcısı sen değilsin. Tam zamanlı bir hemşire tuttum."

Dişlerim gıcırıyor. "Ne yani, onu taşıdığınız hayırsever dairesinde de mi yaşayacak?"

Gabriel başını sallar. "Hayır. Babanın evinin hemen *altında* kiraladığım evde yaşayacak. Bu arada yeni bir doktora görüneceğini de söylemeliyim."

Ona ters ters baktım. "*Ne?*"

"Sonuncusu... *yeterliydi,*" diye omuz silkiyor. "Ama Doktor Jalisco ülkedeki en iyi akciğer kanseri uzmanı."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ayrıca sağlık sigortası ağımda değil ve herhangi bir bankanın ödeyebileceğinden çok daha pahalıya mal olur."

Bana borç ver."

"Şey," diye omuz silkiyor Gabriel rahatça. "O benim ağımda. Artık senin ve babanın da ağında. Ben bir canavar değilim, Fumi."

Bu tartışmaya açık...

"Ama bu anlaşmanın gerçekleşmesi gerekiyor. İşin içinde olan herkes için işleri daha az... *huysuz* hale getirmek için gereken buysa, öyle olsun. Şimdi, odanızı görmek ister misiniz?"

Merdivenlere doğru dönmeye başlar.

"Teşekkür ederim Gabriel," diyorum sessizce, onu durdurarak. Yavaşça nefes alıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Sen..."

"Herhangi birini yapmak zorunda mısın?" Düşünüyor. "Aslında yaptım, seçmelerdeki performansından sonra."

Ağzım burkuldu. "Özür dilerim-"

"Yapma. Bir, öyle olmadığını biliyorum. İki, bu senin saldırını baltalıyor ve savunmanı zayıflatıyor."

"Oh, savaşa mı gidiyoruz?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Biz evleniyoruz, Fumi." Acımasızca gülümsüyor. "Tabii ki evleniyoruz."

GABRIEL'IN ŞEHİR EVİ *MUHTEŞEM*. Ben hiç gitmedim ama Elsa ve Eloise bana orayla ilgili her şeyi anlattılar. Aslında orası onun, Alistair'in ve Tempest'in büyüdüğü yer.

Söyledikleri doğru değildi.

Belli ki o zamandan beri -muhtemelen tüm şehirde en çok aranan ve en yüksek maaşlı avukatlardan biri haline geldiğinde- büyük ölçüde yenilenmiş ve dekore edilmiş.

Kalacağım oda üçüncü katta, duvarlarla çevrili bir arka bahçedeki yemyeşil bir bahçeye bakıyor.

O. Öyle. *Muhteşem.*

Kremsi beyaz ve sessiz adaçayı renkleriyle dekore edilmiş odaya klasik ama modern bir görünüm kazandırılmıştır. Tül beyaz perdelerle tamamlanmış büyük, sayvanlı bir yatak pencerelere bakmaktadır ve özel bir en-suite banyo bulunmaktadır.

Bazı kutuları ve bavulları taşıdıktan ve eşyaları yerleştirdikten sonra, sonunda o banyoyu deniyorum.

Kutsal. *Cennet.*

Yerleşik jetleri olan ayaklı küveti başka bir güne saklıyorum. Ancak birden fazla buhar ve masaj ayarına sahip devasa duşakabin her şey demek. Acele etmeden sıcak su ve buharın her bir gözeneğe masaj yapmasına izin veriyorum.

Sonra kurulanıyorum, havluyu duvardaki çubuğun üzerine asıyorum ve temiz kıyafetler giymek için yatak odasına geri dönüyorum.

Gabriel'i pencere kenarındaki bir sandalyede oturmuş, sakince bana bakarken bulduğumda çığlık atıp yerimden sıçıyorum.

"Bu ne lan!" Bağırıyorum, yatağa fırlıyorum ve yorganı çekip çıkarıyorum. Ona doğru dönmeden önce yorganı kendi etrafıma sıkıca sarıyorum. "*Lütfen* şunu yapmayı keser misin?"

"Ne yapıyorsun?"

"Üstümü değiştirirken içeri mi daldın?"

"Kapının gayet iyi bir kilidi var. Belki bu sizi heyecanlandırır."

Yüzüm yanıyor. "Ya da kapalı olanların açılmak için olmadığını varsaymaya başlayabilirsin."

"Burası benim evim." Ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin bir iki düğmesini açmış. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Gözlerim görebildiğim sert, kaslı göğsünde ve omuzlarının çıkıntısında gezinirken nabzım atıyor. Parmakları kolçağa vurdukça damarlı, kaslı ön kolunun dalgalanması.

Kaşlarımı çattım. "Ne istiyordun?"

Dönüyor ve yanındaki masadan devasa bir yasal belgeyi kaldırıyor. "Sözleşmemizde birkaç maddeyi unutmuşuz."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Bir göz atacağım."

"Teşekkür ederim. Orada davranış kurallarıyla ilgili bazı paragraflar da var."

"Davranış kuralları mı?"

"Ders dışı aktiviteleriniz."

Yanaklarım yanıyor. "*Bir kez daha* söylüyorum, benim seks hayatım seni ilgilendirmez. Ama bir göz atacağım."

Gabriel ayağa kalkarken başını sallar. "Hizmetçim Shawna bugün izinli. Ama akşam yemeği için alt kattaki mutfığa buyurun. Ya da istediğinizi sipariş etmekten çekinmeyin. Geç saate kadar kalma-"

Kaşlarımı çatıyorum. "Kocam mı olacaksın yoksa bebek bakıcım mı?"

Gözlerini deviriyor. "Bitirmeme izin vermedin. Yarın büyük bir gün olduğunu söylemek üzereydim."

İnledim. "Biliyorum. Templeman'ın ifadesini alacağım."

"Artık değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne? *Aylardır* bunun üzerinde çalışıyorum."

"Cassidy Hawthorn görevi devralacak. Senin başka planların var."

Şaşkınlıkla bakıyorum. "Planlar gibi...?"

Gabriel'in çenesi gerilir. "Medya Vali Hall'a karşı aday olma niyetimi öğrendi. Spekülasyonlar almış başını gidiyor, bu yüzden planladığımız gibi önümüzdeki hafta değil, yarın açıklamamız gerekiyor."

Gözlerim kocaman oldu. "*Yarın* mı?"

Vay anasını. Paket yemek mi? Sanırım bir sürahi margaritaya ihtiyacım var.

Gabriel kapıya yöneliyor ve ben masanın üzerine bıraktığı ek sözleşmeyi karıştırırken kapıyı açıyor. "Bölüm III: Fiziksel Beklentiler "de anında duruyorum. Altındaki her madde kanımın biraz daha ısınmasına neden oluyor. Saçımın nasıl olması gerektiği, toplum içinde ne tür bir makyaj yapmam gerektiği, kıyafet tarzım, *beslenme* düzenim ve yeni kişisel antrenörümle birlikte takip edeceğim egzersiz programı sıralanıyor.

Bu *lanet* şey de ne?

"Tamam, bekle," diye mırıldandım. "Fiziksel beklentiler..."

Gabriel kapı aralığında duraksıyor ve bana bakıyor. "Bu bir teklif miydi?"

Yüzüm ateş gibi yanıyor.

"*Hayır!*" Pat diye söyledim. "Ben şu cümleleri kastetmiştim..." Kaşlarımı çatıyorum. "Ama aslında, bu notta..."

Gabriel yüzünü bana dönüyor, kollarını yontulmuş göğsünün üzerinde kavuştururken eğlenmekle sinirlenmek arasında bir yerde duruyor.

"Evet?"

"Sadece... bana ödediğin para..."

Onu Venom'daki o özel odada hayal ettiğimde yüzümde ve boynumda bir kızarıklık oluşuyor.

Üzerimde duruyordu.

Boğazımı sıkıyor.

Aletini dudaklarımın arasına soktu.

"Yani, beş milyon çok para."

"Ben *çok* farkındayım." o homurdanıyor.
"Bu neden o oldu *dört*, aslında."

"Bu dört milyonun *yanında* ne gibi beklentiler var?"

Gözleri üzerimde geziniyor ve beni biraz titretiyor.

"Rolünüzü oynamanız ve size söyleneni yapmanız beklentisi."

"Soruma cevap vermiyorsun. Bu da dahil mi-" "Eğer çok istiyorsan sana bir vibratör alırım, Fumi."

Çenem düşüyor, ona bakarken öfkeyle kızarıyorum. "Bu Ben-"

Hışımla bana doğru geliyor, durduğum yerin hemen yakınında durup gözlerimin içine bakıyor ve ben ürperiyorum.

Gabriel uzun boylu. Ama genelde onunla yüz yüze geldiğimde topuklu giyerim.

Şu anda, belli ki, *değilim*. Ve şimdi, üzerimde durduğunda, gerçekten küçük bedenimin *üzerinde* duruyor.

"Mesele şu Fumi," diye sessizce homurdanıyor. "Taylor'ın aklından geçen fikirler ne olursa olsun, anlaşmamızda herhangi bir 'ilişki maddesi' olmayacak."

Yutkunuyorum.

"Benimle evliyken başka biriyle *yatmayacaksın*." Ses tonundaki hırçınlıkla bu cümleyi kuruyor ve omurgamda bir ürpertir ve içimde bir sıcaklık hissi uyandırıyor. "İnan bana, bu konuda da *benimle* hiçbir şey yapmak istemezsin."

Ona öfkeyle bakıyorum. "Sana teklifte *bulunmuyordum*, seni arrogant-"

"Sanırım bu kadar yeter, kedicik."

Sanki ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmış gibi. Yüzümdeki rengin azaldığını, bacaklarımın titrediğini hissedebiliyorum. Gabriel dönüp kapıya doğru yürürken kelimenin üzerimde yarattığı etkiden tamamen habersiz görünüyor.

"Ne..." Yutkunuyorum. "Az önce bana ne dedin sen?"

Kapının eşiğinde iç geçiriyor, dönüp bana bakmak için duraklıyor. "Ne var, kedicik?" Omuz silkiyor ve bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Kendini övme. Ben birçok kadına kedicik derim."

Vay canına, teşekkürler, göt.

Gabriel derin bir nefes alır.

"Mesele şu Fumi," diye homurdanıyor. "Aramızdaki bu saçmalık sadece iş, başka bir şey değil. İnan bana, bu konuda benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Ben de seni becermek *istemiyorum*. "

12

GABRIEL

EVET BILİYORUM.

FUMI

NE KIBIRLI BİR *pislik*.

Yataktan yeni kalkmış, halsiz bir şekilde banyo aynasındaki yansımama bakıyorum. Yorgunum çünkü iki nedenden dolayı bok gibi uyudum.

Birincisi, Gabriel ile yaptığım konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırmaya devam ettim.

Kendini övme.

Seni becermek istemiyorum.

Eğer çok istiyorsan sana bir vibratör alırım.

Yani bir raptiye'nin üzerine otur, dangalak.

Utanarak itiraf etmeliyim ki, bana romantik ya da cinsel anlamda hiç ilgi duymadığını hatırlatmak için *duyduğu* iğrenç ihtiyaç, onun bu yönünü görmüş olmam gerçeğiyle daha da kötüleşiyor.

Dokunuşunu hissettim.

Saldırganlığı. Onun hakimiyeti. Kontrolü.

Tüm bunlar beni gerçek ve mecazi anlamda dizlerimin üzerine çöktürdü.

Bu da bizi dün gece bok gibi uyumamın ikinci nedenine getiriyor: Gabriel'i, Club Venom'daki kırmızı ve siyah odayı ve onun sert dokunuşunun kalçalarımı arzudan kayganlaştırdığını içeren ateşli rüyalarından yaklaşık bir düzine kez uyandım.

Uyuyabilmek için bu arzulardan kurtulmak amacıyla sabahın üçü civarında -utanarak- "icabına baktığım" arzular.

Yardıma olmadı. Aslında, sanırım daha da kötüleştirdim.

Derin bir nefes vererek parmaklarımı dağınık saçlarımın arasından geçiriyorum. Gözlerimin altındaki torbalara ve genel olarak halsiz görünümüme kaşlarımı çatıyorum.

Harika, tam da bugün milyarlarca kameranın karşısına geçip dünyaya Gabriel'in vali adayı olduğunda eşi olarak yanında olacağımı söyleyecekken.

"Vur beni" derdim ama artık bir kurşunun bile bu treni durdurabileceğini sanmıyorum.

Nefes verirken kendime bunu neden yaptığımı bir kez daha hatırlatıyorum. Dün gece yatmadan önce babamın birkaç blok ötedeki yeni evine gittim - bu arada burası *muhteşem*. Büyük pencereleri, kocaman bir mutfak ve otlar, çiçekler ve hatta küçük bir koi göleti ile düzenlenmiş özel bir terası olan muhteşem ve ışık dolu bir daire.

Ayrıca babamın yeni tam zamanlı hemşiresi Tate ile tanıştım, kendisi hemen alt dairemizde yaşayacak. Gabriel onu nereden buldu bilmiyorum ama bu iş için biçilmiş kaftan.

Babam, tabii ki, mükemmel İngilizce konuşur. Ama Tate görünüşe göre akıcı bir Japonca ve Korece konuşuyor ve eski bir ordu sıhhiyecisi. Bu da yetmezmiş gibi babamla aynı büyük caz hayranı ve ben yanına gittiğimde babamın plak koleksiyonu yüzünden çılgına dönmüştü.

Evet, gayet iyi anlaşacaklar. Ve tekrar
söylüyorum, tüm bunları *bu* yüzden
yapıyorum.

Aynada kendime bir kez daha huysuz huysuz baktım.
duşu açmak için yürüdüm. Yatak odamın kapısının ihtiyatlı
bir şekilde çalınması beni oraya varmadan durduruyor.

Belli ki Gabriel değil, çünkü bir odaya girmeden önce izin
istemeye inanmıyor gibi görünüyor.

Kapıyı açtığımda koyu renk saçları şakaklarına dökülen,
mavi gözlü ve dostça gülümseyen orta yaşlı bir kadın beni
başıyla selamlıyor.

"Günaydın, Bayan Yamaguchi!" Mutlu bir şekilde
gülümsüyor. "Ben Shawna, Bay Black'in hizmetçisi ve
aşçısıyım."

Ben de gülümsüyorum. "Sadece Fumi iyi. Sizinle tanıştığıma
da memnun oldum."

Çenesini eğiyor. "Kahvaltı aşağıda hazır, eğer beni takip
etmek isterseniz."

İşte bu beklemediğim bir avantaj: hazır kahvaltı mı?
Shawna'ya bolca teşekkür ediyorum ve duş alıp basın
önündeki günüm için hazırlandıktan sonra aşağı ineceğimi
söylüyorum.

"Oh, gerek yok, canım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Pardon?"

"Sadece biraz durulan ve rahat bir şeyler giy. Saç, makyaj ya
da kıyafet konusunda endişelenmeyin; bunlar daha sonra
halledilecek."

Shawna yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı, çünkü
gülüyor ve elini sallıyor.

"Bay Black sizi bu sabah Plaza'daki Guerlain Spa'ya
götürmek için rezervasyon yaptırdı bile."

Ne? "I-"

"Duş al ve giyin, aşkım!" Shawna gülümseyerek cıvıldıyor.
"Gitmeden önce biraz yemek yemek isteyeceksin!"

Neler oluyor?

Kırk dakika sonra, hızlı bir duş ve muhtemelen dünyanın gördüğü en güzel somon fümeli haşlanmış yumurtanın ardından, Trevor beni randevum için Plaza Hotel'in dışına bırakıyor. Görünüşe göre "kraliyet" paketi için rezervasyon yaptırdığım gülünç derecede şık ve göz kamaştırıcı fiyatlı spaya götürüldüm.

Bu çok saçma.

Altımdaki masanın içinde eriyene kadar masaj yaptırıyorum. Ardından, bornozumu giymiş bir şekilde, üç kadın kaşlarımı şekillendirirken, saçlarımı her zaman sevdiğim ama asla kendi başıma yapamadığım bir stile sokarken, bana manikür-pedikür yaparken ve makyajımı bir film yıldızı gibi görünmemi ve hissetmemi sağlayacak şekilde yaparken bir salon koltuğuna oturuyorum.

"Eğer şuradaki sandalyeye uzanmak isterseniz, ağda işlemine başlayabiliriz."

Kaşlarımı çatarken metaforik plağın cızırtısını duyuyorum, b u istekle mutluluğumdan kopuyorum.

"Ne?"

Gülümsüyor. "Ağdanız, bayan. Eğer isterseniz-"

"Bikini ağdası gibi mi?"

"Müşterilerimizin çoğu tamamını almamızı tercih ediyor-"

"Hayır," diye başımı sallıyorum, dudaklarım gergin. "Böyle bir şey olmayacak."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Şey, nişanlınız Bay Black-"

"İsterse kendisi gelip taşaklarına ağda yaptırabilir. Ben hazırım," diyorum ters bir şekilde.

Kadın bir kahkaha attı. "*Elbette* hanımefendi. Bunu müşteri dosyanıza not edeyim mi?"

Sırıtiyorum. "*Lütfen* yap."

Daha sonra, iki stilistin -Chad ve Maddy- beklediği oteldeki bir odaya götürülüyorum. Beni iç çamaşırlarıma kadar soyduklarında -ki *bunu* korumak için mücadele etmem gerekiyor- raflar dolusu etekli takım elbise, elbise ve çeşitli önlükleri çekmeden önce utancımı yutuyorum.

Etrafımda dolaşırken her kıyafete teker teker evet, hayır ya da belki diye cevap veriyorlar.

"Açık mavi etekli takım."

Gabriel'in şirret sarışın kampanya yöneticisi Meredith'in içeri girdiğini görmek için dönüyorum. Burada neredeyse çıplak durduğum için daha fazla utanmam *gerektiğini* hissediyorum. Ama bu noktada, zaten beş kişi beni iç çamaşırlarımla gördü ve daha öğlen bile olmadı, başka ne olabilir ki?

Yine Chad'in birkaç dakika önce "belki" dediği açık mavi bir kıyafeti işaret ediyor. "İşte bu."

Chad ve Maddy hemen harekete geçiyor ama ben başımı sallıyorum. "Aslında ben az önce denediğimiz yeşili tercih ederim." Üzerimde denediklerinde çok beğendiğim şık, ipeksi yeşim yeşili bir üst ve krem rengi bir eteği gösteriyorum.

Chad ve Maddy Meredith'e bakıyor, o da başını sallıyor. "Mavi."

"Hayır, ben yeşil istiyorum."

Meredith derin bir iç çekti. "Bayan Yamaguchi, ben işimde *çok* iyiyim."

"Ve *ben* kendi kendine giyinebilen bir yetişkinim."

Bana bir bakış attı. "Açıkçası, bunun böyle olmadığını bilecek kadar zekisin. Bugün, kampanyanın geri kalanının tonunu belirlemek açısından son derece önemli olacak. Mavi renk seçmenler arasında daha çok yankı buluyor ve ayrıca Bay Black yeşil renk yok dedi."

Tamam, garip.

"İşinde harika olduğuna eminim, Meredith. Ama ben hâlâ yeşil ve krem rengi kıyafeti giyiyorum."

"Bayan Yamaguchi, mavi-"

"Beni Asyalı Jackie O gibi gösteriyor."

"Ve bu bir sorun çünkü...?"

"Çünkü bu beni bir politikacının karısı gibi gösteriyor."

Meredith hiçbir şey söylemedi.

Maddy ve Chad sessizce odadan çıkarken, "Burada ne olduğumun farkındayım Meredith," diye mırıldanıyorum. "Ama ben *sadece* bir politikacının karısı değilim. Aynı zamanda çok iyi bir avukatım. Ben bir profesyonelim ve bulunduğum yere gelmek için kışımı yırttım. Olmayacağım-"

"Bay Black özellikle maviyi istedi-"

"*O zaman Bay Black giyebilir,*" diyerek tartışmayı kapatıyorum. "Ben yeşili giyiyorum."

GABRIEL'İN KAMPANYA duyurusu Manhattan'ın aşağısındaki Tweed Adliyesi'nin ön merdivenlerinde, City Hall Park'ta gerçekleşiyor. İki saat sonra, orada bir yan odadayım, kaçırdığım ifade hakkında telefonumdan ofisi kontrol ediyorum, arkamdan kapı açılıyor.

"Talimatları takip etmekle ilgili sorunun tam olarak nedir?"

Gabriel'le yüzleşmek için döndüğümde kaskatı kesildim. Uygun bir şekilde görünüyor... "Başkanlık" diyeceğim ama sanırım daha uygun terim "valilik"... koyu gri bir takım elbise ve sade gümüş bir kravat.

"Affedersiniz?"

"Meredith gayet açıktı. Mavi giyecektin," diye homurdanıyor, gözleri yeşil üstüme ve krem eteğime kayıyor.

"Maviyi sevmedim ve bugünkü duyuruyla bir ilgisi olacağını düşünmedim." Ağzım buruştu. "Tıpkı amımın ağdalı olup olmaması gibi."

Gabriel sırtlıyor. "Spa bir hediye idi," diye omuz silkiyor. "Bunun hiçbir parçası zorunlu değildi."

"Ama kıyafet öyle mi?"

"Sen bir profesyonelsin, Fumi," diye iç geçirdi. "Üst düzey bir hukuk firmasında çalışıyorsun. Rolüne uygun giyinmenin önemli olduğunu anlamak senin için tam olarak ne kadar zordu?"

"*Palyaço kıyafeti* giyebilmek için maviye hayır demedim," diye karşılık verdim. "Bunun içinde daha rahatım ve daha çok benim rengim. Ayrıca, sen-"

"Senin patronun mu?" Gabriel sözünü bitirir.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ofiste değiliz *Bay Black*."

"Hayır, sana dediklerimi yapman için beş milyon dolar ödediğim *diğer* işteyiz."

"Ödediğin para bu değil-" İçime girip beni yan masaya sıkıştırırken nefes nefese kalıyorum.

"Ayrıntılar. Önemli," diye homurdanıyor. "Gelecekte, ben ya da kampanya yöneticim senden bir şey yapmanı istediğimizde..." Yakınıma eğildi, dudakları kulağıma yakındı. "*Sadece yap şunu.*"

MÜZİKLE YÜZLEŞME ZAMANI.

İlk başta, Tweed Adliyesi'nin ön merdivenlerine çıktığımızda ve kamera flaşları, itilen mikrofonlar ve çığlık atan sorularla karşılaştığımızda neredeyse paniğe kapılıyorum. Aslında bir an için donup kalıyorum, vücudum kaskatı kesiliyor ve podyuma doğru ilerlemeden önce yüzüm soluyor.

Sonra birden Gabriel elimi avuçlarının arasına aldığında güven verici bir sıcaklık hissediyorum. Yutkunuyorum ve kendimi o yeşilimsi ela gözlere kilitlenmiş buluyorum. O başını sallayınca derin bir nefes alıyorum. Sonra dönüyoruz ve ikimiz podyuma doğru son birkaç adımı yürüyoruz.

Mükemmel çift.

Daha iki hafta önce bu adamın tenimi çürüttüğünü kimse tahmin edemezdi. Beni işaretledi. Dizlerimin üzerinde bağlıyken ağzımı sikmeden önce daha fazlası için çığlık atmamı sağladı.

"Sayın basın mensupları, burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

Gabriel kürsüdeki mikrofona yaklaşırken, Meredith'in *daha* önce kararlaştırdığı gibi yarım adım geri çekiliyorum. Gözlerim kalabalığın arasından

ve gözlerimin önünde dönüşmesini şaşkınlıkla izliyorum.

"Eminim birçoğunuz bunu şimdiye kadar duymuşsunuzdur, ancak son on ayımı birlikte geçirecek kadar şanslı olduğum bu güzel kadınla yaklaşan evliliğimi resmen duyurmaktan mutluluk ve heyecan duyuyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, Gabriel dönüp bana doğru büyük bir hareketle işaret ederken yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

Onu daha önce de mahkemede bu dönüşümü yaşarken görmüştüm. Ancak bunu *gerçek hayatta* yapıyor olması, maske takmak kadar kolay bir şekilde yeni bir "o" na bürünme becerisini ne kadar mükemmelleştirdiğini daha iyi anlamamı sağlıyor.

Avukat büyük Gabriel Black'in "altın tanrı" kamusal kişiliğine yakışan mükemmel, gülümseyen, zahmetsizce karizmatik bir altın maske.

"Bayan Yamaguchi ve ben tüm bunları size düğün sonrasına kadar anlatmayı planlamıştık." Gabriel genişçe gülümsüyor ve orada bulunan gazetecilerin her birinin onun avucundan yemek için birbirlerini kenara itmelerini izliyorum. "Ama sevgili nişanlım beni aksi yönde ikna etti."

Yüce İsa. Bu işte *çok iyi.* Ve onun ne kadar iyi olduğu konusunda beni "etkilenmekten" "dehşete" düşüren şey, onun gerçekte kim olduğunu bilmemdir.

Ben de oradaydım.

Gerçek Gabriel *bu* değil ve Club Venom'daki özel odada gördüğüm şey bir kişilikti.

Tam tersi.

"Sözü daha fazla uzatmadan, bu anı değerlendirmek istiyorum..."

Elimi tutup podyumda beni kendine doğru çektikten sonra bir kolunu belime doladığında nefesim kesiliyor.

"Büyük New York Eyaleti Valiliği için adaylığımı açıklıyorum."

Artık geri dönüş yok.

GABRIEL

"Bugün işe gitmiyorsun."

Fumi neredeyse diş fırçasıyla boğuluyordu. Lavaboya tükürmeden önce aynadan bana bakıyor, ağzını çalkalıyor ve bana doğru dönüyor.

"Buna bir *son* vermelisin,

Gabriel." "Ne bitmeli?"

Açıkçası, düzenli olarak özel alanlarına girmemi kastettiğini biliyorum, ki bunu yapmaya devam ettiğimin çok farkındayım.

Ama ne diyebilirim ki? Bunu yaptığımda *nefesinin* kesilmesi ve irkilmesinde o kadar... keyifli... o kadar ilkel ve çekici bir şey var ki kendimi onu bu şekilde şok etmenin yeni yollarını ararken buluyorum - eğer içimdeki karanlığın bunu yaptığımda onun korku ve şaşkınlığından *zevk almasının* başka bir nedeni yoksa.

"Burası *benim* odam."

"Teknik olarak benim-"

"Ne demek istediğimi *biliyorsun*," diye tersliyor Fumi.

Boğazımı temizliyorum. "Dediğim gibi, bugün işe gitmiyorsunuz. Bir basın yemeğine ev sahipliği yapıyoruz."

Fumi inliyor. Yani, benim de eğlence anlayışıma pek uymuyor. Ama oyun bu. Bugünkü öğle yemeği esasen farklı haber kuruluşlarından muhabirlerle oturup her birine "özel" ses kayıtları vermeyi gerektiriyor. Birkaç soruya cevap vereceğiz, kameralara gülümseyeceğiz, muhtemelen yemek *yemeyeceğiz ve hepsi bu*.

"Tamam, ama yapmam gereken bir *sürü şey* var."

Kaşlarımı çatıyorum. Fumi sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıyor.

"Crown and Black'te *önemli taahhütlerim* var" diyor. "Biliyorsun, *senin* hukuk firman? Çalıştığım yer mi?"

"Oh, güzel. Bunu sevdim. *Şimdi* tüm o öfkeli vitriolden kurtuluyorum kameraların önüne çıkmadan önce."

Gözlerini deviriyor.

"Hayır, gerçekten, devam et. Ben gidip odadan çıkacağım. Ama siz beni dinlemek için hala buradaymışım gibi davranın ve umurumda olduğunu hayal etmekten çekinmeyin. Ekibim sizi öğle yemeğine hazırlamak için birazdan burada olacak."

Çıkarken nefesinin altında bir "pislik" mırıldanması yakalayabilirim.

Maddy ve Chad onu hazırlarken, içeri girmemem yönündeki taleplerini görmezden gelerek birkaç kez içeri giriyorum. Bu sefer onun için seçtikleri lanet kıyafeti giyiyor - resmi ve şıklık arasında köprü kuran ve görünüşe göre bir odak grubunda iyi test edilen diz boyu menekşe rengi bir elbise.

Görünüşe göre valiliğe aday olmak bu anlama geliyor: elbisenin üzerinde harika durduğunu anlamak için kendi gözlerime güvenmeme izin verilmemesi, bunun yerine yirmi yabancının görüşlerine güvenmek zorunda kalmak.

Harika.

Şikâyet bir yana, bu filmde *gerçekten* harika görünüyor. Aslında mükemmel görünüyor. Saç ve makyaj ekibi evimin oturma odasında onunla işlerini yaparken, ben de diğer odadan onu izlemeden duramıyorum - izliyor ve ne kadar çarpıcı olduğunu içime çekiyorum. O mükemmel dudaklarının arkasında zehirli bir dili olsa bile ne kadar dengeli.

Öğle yemeği bir röportaj kasırgasına dönüştü. Her haber ekibi, ekibimin Conrad Otel'de rezerve ettiği balo salonunun çevresine yerleştirilmiş kabinlerden birine el koymuş durumda. Fumi ve ben birinden diğerine atlıyor, ofis hedeflerim, nasıl tanıştığımız ve aradaki her şeyle ilgili soruları yanıtlıyoruz.

"Öğle yemeği" biraz yanlış bir isim, çünkü öğleden sonra birde başlıyor ve akşam yediye kadar devam ediyor. Saat beşte, dört saatlik medya saçmalığından yorgun düşmüş bir halde, Fumi ve ben, şampanya kadehi için pistin ortasındaki medya mensupları, bağışçılar, gönüllüler ve diğerlerinden oluşan kalabalığa katılıyoruz. Alistair ve Taylor, Tempest ve Dante ile birlikte katılmak için işten gizlice kaçmayı bile başardılar.

"Kabul ediyorum," diye iç geçiriyor Alistair, kadehini benimkine tokuştururken. "Bunu gerçekten başarabilirsin."

O bana sırtınca gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler."

"Gabriel."

Başkan Vides, yardımcıları, danışmanları ve güvenlik görevlileriyle birlikte yaklaşırken gülümseyerek ve çenemi eğerek dönüyorum.

"Paloma. Geldiğin için çok teşekkür ederim."

O da başını sallayarak kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Tabii ki. Gerçi..." Etrafına bir göz atıyor. "Hakkında çok şey duyduğum sevgili nişanlınızla tanışmayı umuyordum."

"Ahh, şey, o..." Etrafıma bakıyorum, Fumi'yi hiçbir yerde göremeyince içimden kaşlarımı çatıyorum. Belediye başkanına dönüp gülümsüyorum. "Eminim etrafı geziyordur."

Başkan Vides gülümseyerek karşılık verir. "Benim sesli desteğime sahip olduğunuzu biliyorsunuz. Preston'ın hayranı olmadığımı zaten açıkça belirtmiştim."

Preston *Hall'dan* bahsediyor, yani seçimlerde meydan okuyacağım *Vali* Preston Hall'dan.

"Dürüst olmak gerekirse ben de değilim," diyorum sertçe.

Belediye Başkanı Vides tsks. "Bu korkunç iddialar ortalıkta dolaşırken nasıl oluyor da *birileri* hala onun hayranı olabiliyor anlamıyorum. Ama işte buradayız."

Evet. Vali Hall hakkında su yüzüne çıkmaya başlayan çeşitli görevi kötüye kullanma, adam kayırma ve mali usulsüzlük iddialarından bahsediyor. Şimdiye kadar, her bir suçlama, itiraf etmeliyim ki, yanlış olduklarını kanıtlayan ezici kanıtlarla neredeyse anında kapatıldı.

Ancak Preston Hall ile tanışan herkes bilir ki duman kokusu alıyorsanız bir yerlerde yangın var demektir. Demek istediğim, bu adam zamanını isteksiz sekreterlerle köşe kapmaca oynayarak ve dostlarına tatlı sözleşmeler dağıtarak geçiren, eli kolu bağlı, ataerkil bir bok kafalının yürüyen bir karikatürü.

Yine de hiç kimse hiçbir şeyi tutturamadı ve Preston bunu kendisini haksız yere kötülenmiş bir "halk adamı" olarak resmetmek için kullandı.

Ama ben bunu değiştireceğim. Çünkü ben, şimdiye kadar kimsenin aksine, onun saçmalıklarına dair reddedilemez *kanıtlara* sahibim. Ya da en azından yakında olacak.

Ve sahip olacağım şey onu yok edecek.

"Aday olmaya karar vermene çok sevindim, Gabriel." Başkan Vides kolumu okşarken gülümsüyor. "Baban seninle gurur duyardı."

Belediye Başkanı Vides'e veda edip ona, Dante'ye ve kardeşime döndükten sonra Tempest sırtıtarak, "Yapardı, biliyorsun," diyor.

Kibirli görünme riskini göze alarak, bunu yapacağını biliyorum. Babamız iyi bir mücadele veren ve dışlanmışları savunan bir avukattı. Vali adayı olduğumu görse aklını kaçıracak kadar heyecanlanırdı.

Ama babam aynı zamanda benim nasıl bir insan olduğumu da biliyordu. Bu yüzden beni, kendisini hukuk alanında takip etmeye zorladı. Kuralları, yönergeleri ve işaretleri olan bir *yolu* izlemem için. Kurallara göre oynarsan, ışıktaki kalırsın. O yoldan çıkarsan, altındaki canavarı onlara gösterme riskini alırsın.

"*Kahretsin.*" Düşüncelerim Alistair'in tıslayarak ettiği küfürle bölündü. Başımı kaldırdığımda onu telefonuna hançer gibi bakarken görüyorum.

"Ne oldu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Sonra

anlatırım." "Neden?"

İç çekiyor. "Çünkü bu boktan bir haber."

"Alistair, sadece söyle-"

"Dwayne Halbertson yürüyecek." Kan

basıncım yükseldi. "*Ne?!"*

Doğruyu söylemek gerekirse, Crown and Black çoğunlukla hukuk davalarına bakıyor, suçlu olanları değil. Ancak bu durumda, bir istisna yapmaktan çok mutluydum.

Dwayne Halbertson, Crown and Black'in en varlıklı müşterilerinden biri olan Sam Cruz'un Hamptons'taki malikanesinde bekçilik yapıyordu. Bir yıl önce Sam'in erkek kardeşi, baldızı ve on beş yaşındaki yeğeni Kelsey Colorado'dan ziyarete gelmişlerdi. Dwayne bir şekilde Kelsey'i yalnız yakalamış ve ona tecavüz ettikten sonra döverek öldürmüştür.

"Nasıl olur *da*-"

"Kanıt ofisi lanet olası sundress'i yanlış etiketlemiş," diye ölümcül bir şekilde homurdanıyor Alistair, telefonuna bakarken yüzü benimki kadar öfkeli. "Ve savunma bunu yeni anladı."

Anne. *Şerefsiz.*

"Emir komuta zincirinin bozulduğunu iddia ediyorlar ve teknik olarak konuşursak, haklılar."

Adil ve hakkaniyetli bir sistemin iki ucu keskin kılıcı, gerçekten yolsuzluk yapanların cezadan kaçmak için bu adaleti istismar edebilmesidir. Ceza mahkemesinde, kanıtların açık bir işlem zincirine sahip olması gerekir.

Kısacası, eğer birisi tarihleri yanlış yazar ya da kanıtları doğru şekilde imzalamazsa, bu emir komuta zincirinin bozulduğu anlamına gelir. Bu da *teknik olarak* kanıtın tahrif edilmiş olabileceği anlamına gelir ki bu da onu mahkemede kabul edilemez kılar.

Bu durumda, bu bir felaket olacak.

Dwayne onu tuzaga düşürdüğü yere dikkat etmişti - güvenlik kameralarının olmadığı bakım binalarından birinin arkasında. Hatta cesedi görünmeden araziden çıkararak birkaç mil ötedeki ormana atmayı bile başarmış.

İzlerini örtmek için *çılginca* iyi bir iş çıkarmıştı ama sundress'in etek ucundaki iki kan lekesini gözden kaçırdı. Lekelerden biri Kelsey'e aitti. Diğeri kendisinininkiydi.

O elbise, Dwayne'i onun ölümüne bağlayan *tek* fiziksel kanıttı. Ve şimdi dava söz konusu olduğu sürece masadan kalktı.

İçimdeki korkunç karanlık hırlıyor ve pençelerini onu kilitli tuttuğum parmaklıklara doğru sürüklüyor.

Evet, Dwayne serbest kalacak. Ama bu adaletten kaçacağı anlamına *gelmiyor*.

Bazen canavarları ortadan kaldırmak için bir canavar gerekir.

Dante ve Tempest kaynaşmak için uzaklaşıyor - Dante'nin Venom ya da kendi bilgi toplama ağı aracılığıyla burada muhtemelen birkaç yüzü tanıdığına hiç şüphem yok.

Taylor ve Alistair de eriyip gittiler. Fumi'yi aramaya çıkmak üzereydim ki onu gördüm.

Gözlerim karardı.

Fumi balo salonunun karşısında yakışıklı ama tehlikeli görünen bir Japon'la konuşuyor. Onu görmezden gelip başka bir muhabir ya da kampanya gönüllülerinden biri olduğunu düşünebilirdim ama Fumi üzgün ve tedirgin görünüyor ve adam da doğrudan tehditkâr görünüyor.

Ona yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. Eli kolunu tutmak için uzandığında dudaklarımdan bir hırıltı kaçıyor.

Farkına varmadan harekete geiyorurur, balo salonunda fırtına gibi esiyorur, insanları iterek yolumdan ekiyorur. Onlara ulaşmadan hemen önce Fumi kolunu çekmeyi başarıyor ve dönerek kalabalığın içinde kayboluyor.

"İyi akşamlar," diye homurdanıyorur ve herifin önünde duruyorum. Geniş omuzlarına, zayıf ama kaslı gövdesine bakıyorur. Takım elbisesinin manşetlerinin altından bileklerine doğru uzanan dövme mrekkeğini de gözden kaırmıyorur.

Bana gülümsüyor, gözlerinde başka bir şeyle karışık bir tanıma var.

"Ahh, Bay Black," diyor kolayca. Sesinde hafif bir aksan var ama İngilizcesi kusursuz. "Ya da *Vali Black mi* demeliydim?"

"Tavuklarımı yumurtadan çıkmadan saymayı sevmem Bay...." Adam sessizce güler. Gözleri gülüyor.

"Bu iyiydi, Bay Black. İngiliz dilindeki deyimlerden çok hoşlanıyorur."

"Birbirimizi tanıyor muyuz?"

"*Sizi* tanıyorur Bay Black," diye gülümsüyor. "Aslında, tavuklar bir yana, New York Eyaleti'nin bir sonraki Valisi olacağınızın kesin *olduğunu* duydum."

"Kaynağını sevdim," diyorum kuru bir sesle. "Ama beni dezavantajlı duruma dşryorsunuz: Sen beni tanıyorsun ama ben seni hl tanımıyorur."

Cevap vermeden gülümsüyor.

"*Kimsin sen?*" diye sessizce homurdanıyorur, ses tonumdaki cila hızla kayboluyor.

"Ben nişanlınızın eski bir arkadaşımı, Bay Black." Tüylerim diken diken oldu.

"Oh?"

"Aynen öyle. Hukuk fakültesine birlikte gittik."

"Hangi hukuk fakültesiydi o?"

Gerçekten hiç hoşlanmadığım kısa bir duraklama var.

"Columbia," diyor sonunda. "Evet, Fumi ve ben *çok eskiden* tanışıyoruz Bay Black."

Göğsümde bir kıvılcım tutuşuyor. Sırtım biraz daha dikleşiyor. Dişlerim gıcırıyor.

İmalarından zerre kadar hoşlanmıyorum. Ve bu imaların içimde uyandırdığı *kıskançlık* gibi delice hislerden de *kesinlikle* hoşlanmıyorum.

"Her neyse, korkarım ben de tam gidiyordum," diyor adam rahat bir gülümsemeye. "Ama sizinle tanışmak güzeldi Bay Black. Kampanyanızda iyi şanslar."

Adam başka bir şey söylemeden, hatta tokalaşmadan dönüp kalabalığın içinde kayboluyor. Onu takip etmek istiyorum ama arkamda gırtlığımı temizleyen bir ses sözümü kesiyor. Meredith giyinmiş ve bir elinde tableti, diğerinde telefonu olmadan döndüğümde kaşlarını çatıyor.

"Kimdi o?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Fumi'nin Columbia'dan eski bir sınıf arkadaşymış."

Kaşları çatıldı. "Hmm, Fumi'den bahsetmişken, bir şeyle ilgilenmene ihtiyacım olabilir."

"Ne *tür* bir şey?" Homurdanıyorum.

Meredith iç geçiriyor ve çenesiyle başını sallıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve inliyorum.

Kahretsin.

Fumi balo salonunun karşısında, açık büfe masasının yanındaki dev buz heykelinin diğer tarafında. Ve lanet Emily Puthe ile konuşuyor.

Emily kötü şöhretli, meraklı, sınırları aşan, meşru bir gazeteci kılığına bürünmüş düşmanca bir magazin pisliği. Bugün kesinlikle davet *edilmeyen* bir muhabir, çünkü ekmek teknesi olan kışkırtıcı hikayeleri genellikle hakaretin bu tarafına düşüyor.

"Kendim müdahale ederdim ama-"

Ama bu Meredith'in Emily ile ilk mücadelesi değil. Meredith en son "muhabiri" müşterilerinden birinden uzak tutmaya çalıştığında ve onu nazıkçe ittiğinde, Emily ona karşı saldırı suçlamasında bulunmaya çalışmıştı.

"Merak etme. Ben hallederim."

Kendimi bir kez daha odanın içinde Fumi'ye doğru hışımla ilerlerken buluyorum. Ona ve Emily'ye ulaşmadan hemen önce buz heykelinin arkasında durup konuşmalarını dinliyorum.

"Bayan Puthe, ne söylememi istediğinizi biliyorum."

Emily hafifçe gülüyor. "Oh? O nedir, Bayan Yamaguchi?"

"Sinirlenmemi ve Gabriel'le olan ilişkimin sizi ilgilendirmediğini söylememi istiyorsunuz, böylece o adi gazetenizde, istilacı sorularınıza verdiğim kötü yanıtın nişanlımın göreve uygun olmadığını gösterdiğine ya da aynı derecede aptalca ve çocukça bir şeye dair belli belirsiz iftira niteliğinde bir şeyler basabilirsiniz."

"Pek çok insan-"

"İlişkimiz hakkındaki gerçekleri bilmek ister misiniz?"

bugün duydunuz mu?"

Emily sırtırken ağzından salyalar akıyor. "*Kesinlikle.*"

Kahretsin.

Fumi tüm kampanyamı bombalamadan önce bunu durdurmak için buz heykelinin arkasından çıkmak üzereydim ki durdum.

"Kirli gerçek şu ki Emily, ortada kirli bir gerçek yok. Biz sadece birbirini seven iki insanız ve bence Gabriel'in kampanyasını seçmenler için bu kadar cazip kılan da bu. O hayattan daha büyük, güce aç bir yarı-tanrı değil. O sadece beni seven bir adam, ben de onu seven bir kadıyım. İşte böyle. İşte bu kadar. Kirli sır bu."

Emily'nin yüzündeki ekşi ifadeye bakarak sırtıyordum ki Fumi aniden dönüyor ve dudaklarının kenarları hafif bir sırtıyla bükölürken gözlerimiz kilitleniyor.

"Ve şimdi burada!"

Hazırlanmak için zamanım yok. Geldiğini bile görmedim. Aramızdaki iki ayağı geçiyor, kravatımı tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için parmak uçlarında yükseliyor.

Bunu yaptığında, benim tepkim *otomatiktir*. Verilmiş bir tepki. Vücudunun sıcaklığına, teninin kokusuna ve dudaklarının tadına karşı ilkel bir tepki.

Kollarım onu çevreliyor, biri kalçasını kavıyor, diğeri saçlarına dolanıyor ve ben de onu öpüyorum. Dilim giriş istiyor, o da dudaklarını ayırarak boğazından küçük bir inilti kaçmasına izin veriyor.

Etrafımızdaki kameraların yanıp söndüğünün, çeşitli soluk alıp vermelerin ve kıkırdamaların ardından hafif alkışların farkındayım.

Sonra ayrılıyor ve o an sona eriyor.

Fumi dönüp son *derece* sinirlenmiş Emily'ye bakıyor. "Affedersiniz, sormak istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

"I..." Emily kaşlarını çatıyor. "Hayır. Sanırım hepsi bu kadar."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve kalabalığın içine doğru fırlıyor. Ben tek kaşımı kaldırırken Fumi dönüp bana bakıyor.

"Neydi o?"

Tekrar bana doğru eğildiğinde vücudum geriliyor, yanağımı öpüyormuş gibi görünürken dudakları kulağıma yaklaşıyor.

"Buna *rol* yapmak denir."

Uzaklaşıyor ve Emily izlerken gözlerinde gördüğüm o büyülenmiş bakış, birinin elektrik düğmesini çevirmesi gibi kayboluyor. Sonra sadece normal Fumi bana bakıyor, omuzları rahatça kalkıyor.

"Rolümü oynuyorum,

değil mi?" Kaşlarım

çatıldı. "Anlıyorum."

"Ayrıca, bu geceki konuk listeniz oldukça... eksik."

"Pardon, ne dedin?" Meredith yaklaşırken araya girer. "Size söz verebilirim Bayan Yamaguchi, bu geceki konuk listesi maksimum özenle seçildi-"

"Ed Lee nerede?"

Meredith kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Ya da Wendy Kanemoto? Kevin Wu'ya ne dersin? Onlar-"

"Evet, gruptaki büyük Asyalı oyuncuların kimler olduğunun *farkındayım* Bayan Yamaguchi." Meredith ona sıkı bir gülümseme verir. "Bayan Kanemoto ve Bay Wu belli ki davet edilmişler. Ama yoğun programları nedeniyle-"

"İşte bu yüzden Ed Lee'yi davet ediyorsunuz."

Meredith kızgın görünüyor. "Ed Lee,"... telefonuna dokunmaya başladığında kaşları daha da gerginleşti... "meclis üyesi mi?"

"Evet."

Kampanya yöneticim kaşlarını çattı. "Kusura bakma ama Fumi, ben işimde gerçekten çok iyiyim. Belediye meclis üyeleri eyalet çapındaki seçimleri değiştirmez."

"Hayır, elbette değil," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor Fumi. "Ama *o* belediye meclis üyesi onuncu bölgeden Kevin Wu ile hafta sonları basketbol oynuyor. Kız kardeşinin kocası da altıncı bölgeden Wendy Kanemoto'nun kuzeni. Ed'i davet etmiş olsaydınız, eyaletteki en büyük iki Asyalı seçmen bölgesinden en etkili iki parti üyesini getirmiş olurdu. İnsanların, arkadaşlarının da bir etkinliğe katılacağını bildiklerinde programlarının açılması şaşırtıcıdır. Ama eminim sen bunların hepsini biliyorsundur," diye gülümsüyor Fumi. "İşinizde *çok* iyisiniz."

Başka bir şey söylemeden kadehini selamlamak için kaldırıyor, dönüyor ve uzaklaşıyor, menekşe rengi elbisesi şu anda *gerçekten* ihtiyacım olmayan bir şekilde kışının etrafında sallanıyor.

Dikkatimi tekrar ağzı açık kalan Meredith'e veriyorum. "O..."

"Güzel," diye bitiriyor Meredith. "Aslında *çok* iyi." Bana dönüp küçük bir gülümseme ve eğik bir kaşla bakıyor. "Omzundaki o şirret çip üzerinde çalışmamız gerekecek ama..." Omuz silkiyor. "Ondan çok hoşlanıyorum." Bana sırtlıyor. "Umarım ayak uydurabilirsin, patron."

Evet...

Dönüyorum ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce Fumi'ye bir kez daha bakmayı başarıyorum.

Ben de öyle.

"BU NE *lan...*"

Tempest salonun karanlığında yanımda homurdanıyor. Yakınıma eğiliyor, ikimizin de bakışları hala sahnedeki soluk pembeli figüre kilitlenmiş durumda.

"*Değil mi?*" O da fısıldıyor. "O inanılmaz biri."

Konuşmamız, sahnenin önünde sinsice dolaşan siyahlar içindeki kurnaz kadının keskin bakışlarına neden oluyor.

Tempest koltuğunda kayarak, "Kahretsin, başımız belaya girecek," diyor.

Onu çok iyi tanımıyorum ama sorunlu olmanın Tempest'ın göbek adı olduğu izlenimini edindim.

Gabriel ve Alistair'in küçük kız kardeşiyle daha önce şirket etkinliklerinde karşılaşmıştım. Çok komik, gürültülü, küstah, gürültülü ve bulaşıcı derecede eğlenceli biri.

Gürültüden bahsetmiş miydim?

Bugün Tempest, Taylor, Eloise ve Tempest'ın şu anda önümüzde sahnede bale büyüsü yapan ve yerçekimine meydan okuyan yengesi Bianca ile birlikte benimle gelinlik alışverişine geliyor.

Bianca'nın baş dansçı olduğu Zakharova Balesi'nin yaklaşmakta olan karma gösterisinin kostümlü provasını izlememiz için bize özel bir izin verildi - dikkat dağıtmamamız şartıyla, ki bu da... şey, bilirsiniz-. Koyu renk şalı ve ışıltılı yüzükleriyle Roma falcısı izlenimi veren korkutucu kadın, Zakharova'nın Rus Bratva'sıyla ilişkisi olan ya da olmayan demir yumruklu sanat yönetmeni Magda Kuzmina'dır.

Tiyatronun arka tarafında karanlıkta oturup Bianca'nın dansını izlemek gerçeklikten harika bir kopuş. Özellikle de geçen gün Conrad Otel'de yaşanan medya sirkinden bu yana her şey on kat daha gerçek hale gelmişken.

Gabriel ve benim tutkuyla öpüştüğümüz fotoğraflar bilinen *evrendeki* her lanet gazeteye, tabloide, bloga ve dedikoducu Twitter hesabına düştüğünden beri.

Eklemem gereken bir şey var ki Tempest bugüne kadar hiç fotoğraf getirmemekle *harikalar yarattı*. Onu bu yüzden seviyorum.

Onun yanağı olması *gerekiyordu*. Beni bir pislik gibi göstermeye çalışan Emily Puthe'ye doğru yürüdüğünde, aklıma ilk gelen Gabriel'le olan ilişkiyi onun yanağını öperek satmak oldu.

Bilmiyorum, belki küçük bir deprem falan olmuştur. Ya da denge hissim bozulmuştu. Dürüst olmak gerekirse, yanağı yerine dudaklarımı yakalamak için ağzını hareket *ettirmesini* de göz ardı etmedim.

Her ne olduysa oldu. Ve yaklaşık on bir milyon insan internete koymak üzere fotoğrafını çekmek için oradaymış gibi görünüyor.

İyi tarafından bakacak olursak, kampanya duyurusu için daha iyi bir zamanlama olamazdı. Bu bir artı, çünkü Gabriel valilik koltuğundaki ilk denemesini kazanırsa

İkinci kez aday olma kararını beklerken yeniden müzakere etmeden önce görev süresinin üç yılı boyunca evli.

Eğer kazanamazsa, benim "cezam" aslında *yedi* yıl olacak çünkü o koltuk için tekrar deneyecek.

Yedi. Lanet olası. *Yıllar*. Kimseye göstermediği garip sapkınlıkları olan bir kontrol manyağıyla evliyim. Onunla harika, ateşli, şiddetli seksin tadını bile çıkaramıyorum, çünkü bunu başlatmak için birincisi patronumu bilerek becermek gerekiyor. İkincisi, onun nelerden hoşlandığını *nasıl* bildiğimi ona itiraf etmek.

İkisi de iyi değil.

Tüm bunların anlamı, *bu* yılki kampanyaya yardımcı olacak her şeyin benim için çok iyi bir şey olduğudur.

Yine de bugün bir kaçışa ihtiyacım vardı. Özellikle de Crown and Black'teki zaten tamamen dolu olan programımın üzerine Gabriel'in nişanlısını oynadığım diğer "işimi" de eklemek zorunda kaldığımdan beri işler çılgırından çıktı. Daha da kötüsü, neredeyse tüm ofis bana hala bir çeşit yönetim yalakasıymışım gibi bakıyor. Ya da grev hattını geçen bir grev kırıcıymışım gibi. Cassidy hala benimle konuşmuyor, bu da beni gerçekten rahatsız etmeye başladı.

Ev daha iyi, ama "ev" demek, kapüşonlu sweatshirt'ümü kanepenin arkasında bıraktığımda bana takılan Gabriel ile aynı mekânı paylaşmak demek. Ya da Yunan yoğurdunu buzdolabının üçüncü değil de *ikinci* rafına geri koyma cüretini gösterirsem Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Gabriel'in bakış açısından gerçek savaş suçları.

İşin en kötü yanı, onun sadece dürüst, sıkı kuralcı bir baron olmadığını *biliyorum*. Çünkü onun diğer gizli tarafını da gördüm.

Karanlık, ilkel taraf.

Gabriel'in *şasırtıcı* derecede çekici olduğu gerçeğiyle birleşince, onunla yaşamak çıldırtıcı bir hal alıyor.

Sürekli azgın *olduğunuzu*, biraz korktuğunuzu ve aynı zamanda etrafınızdaki kişi tarafından *sürekli* rahatsız edildiğinizi hayal edin.

İyi tarafından bakarsak, işte benden bile daha fazla mesai harcıyor gibi görünüyor. On bir saatlik bir günün ardından eve yorgun ve bitkin döndüğüm geceler oluyor ve onun ya hala ofiste olduğunu ya da sırf oraya *geri dönmek* için benden belki on dakika önce eve geldiğini fark ediyorum.

Tempest alkışlamaya başlıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Bianca'nın solosunu yeni bitirdiğini fark ederek odaklanıyorum. Alkışlara katılıyorum ve Tempest yüksek sesle ıslık çalarak ayağa fırladığında bir kıkırdamayı bastırıyorum.

"*Al şunu kızım!*" diye bağılıyor Bianca'ya. "QUEEN SHIT! Prima balerin-"

Madam Kuzmina dönüp 1800'lerde disiplin için kullanılan tahta bir düğmeye benzeyen bir şeyi oditoryumdaki bir sandalyenin arkasına vurduğunda ikimiz de sessizleşiyoruz.

"*Sessizlik!*" diye tehditkâr bir şekilde bağılıyor, şalının altından karanlığa bakıyor.

"*Gitmeliyiz,*" diye tıslıyorum Tempest'a.

Biz kıkırdamalarımızı bastırıp kapıdan dışarı fırlarken Bianca gözlerini dikmiş müdürünün arkasından bize bakarak, "*Sizinle dışarıda buluşuruz,*" diyor.

"HAYIR..." Bianca omuz silkiyor ve parmaklarını mankenin elbisesinin fırfırlı kenarında gezdiriyor.

Bir tutam siyah saç ın 1 yüzünden geriye iterek bana bakıyor. Kardeşi, Tempest'ın kocası Dante ile birkaç kez karşılaşmıştım. Benzer koyu renk saçları, keskin mavi gözleri ve bronz İtalyan tenleriyle, aralarındaki on üç yaş farka rağmen birbirlerine bu kadar benzemeleri çığınca.

"Avukat olmak istediğini ne zaman anladın?"

"Balerin olmak istediğini ne zaman anladın?" diye sorduktan sonra bu soruyu beklemem gerekirken omurgamda bir ürperme oluşuyor.

Ama cevabım da ürpermem kadar çabuk geliyor. "On dokuz," diyorum açıkça.

İşte o zaman hukukun yanlış ellerde neler yapabileceğini gördüm. Gerçeğin nasıl çarpıtılabileceğini, korkunun nasıl silah haline getirilebileceğini ve saflığın nasıl istismar edilebileceğini. Bu yüzden ben de hukuka girmeyi ve bunu insanlara yardım etmek için kullanmayı seçtim.

Tamam, Crown and Black'te her gün dünyayı kurtarıyor ya da yoksulluğu veya açlığı sona erdiriyor değilim. Müşterilerimiz genellikle zengin ve ayrıcalıklı kişiler ve bizi çoğunlukla mali ve ticari işlerini düzene sokmak için kullanıyorlar. Ama en azından ben diğer canavarların günahlarını örtmelerine yardım eden bir canavar değilim.

"Muhtemelen üç yaşındaydım. Sanırım hep biliyordum," diyor Bianca gülümseyerek.

Ve şimdi, ülkenin en prestijli bale topluluklarından birinde en iyi balerin olmanın kapısını çalıyor. Aferin ona.

Anne ve babaları öldüğünde Dante'nin on dört yaşlarında bir bebek olduğunu biliyorum. Ondan sonra,

Barone Mafya ailesinin başı olan Vito Barone tarafından alındılar ve oğulları Carmine ve Nico ile birlikte kendi çocukları gibi yetiştirildiler.

Mafya dünyasının derinliklerinde yetişmiş olmasına rağmen bu zarif, zarif dansçıya dönüştüğünü görmek çok güzel.

İkimiz de elbise butiğinde yavaşça dolaşmaya devam ediyoruz, ta ki o bir diğerinin önünde durana kadar. Nefesi kesiliyor ve parmak uçlarını inci ve sahte elmas işlemeli elbisenin üzerinde gezdirirken yüzüne neredeyse çocuksu bir sevinç ifadesi yayılıyor.

"*Tanrım*, bu muhteşem," diye nefes alıyor.

İyi bir zevki var. Elbise göz *kamaştırıcı*.

"Ooo, ne buldun?!"

Tempest aceleyle yanıma gelip bir flüt şampanyayı benim elime, diğerini de Bianca'nın eline tutuşturuyor. Dönüp elbiseye bakıyor ve ıslık çalıyor.

"Lanet olsun, bu... muhteşem."

"Değil mi?" Bianca nefes alıyor. "Güzelin de ötesinde." Telefonu çaldığında kaşlarını çatıyor. "Kahretsin, üzgünüm, hemen döneceğim," diye mırıldanıyor ve koşarak uzaklaşmadan önce ekrana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Her şeyi nasıl bulduk hanımlar?" Butik sahibi Denise, gülümseyerek ve gösterişli bir şekilde yanımıza geliyor.

Gelinliklere bakmak çok garip. Kendi düğününü ve nasıl bir gelinlik giyeceğini hayal eden o küçük kız *olmadığımdan* değil. Ama bu benim için düzenli bir şey değildi. Yaşım ilerledikçe, sanırım bir gün evlenebileceğimi düşündüm. Ancak hukuka girdiğimde, bunun gerektirdiği yorucu, cezalandırıcı saatler ve işle birlikte, flört etmek arka plana itildi.

Ve Şimdi buradayım.

Tempest, Bianca'nın gözüne kestirdiği elbiseye bakarak, "Bu *harika*," diye geveliyor.

"*Harika bir zevkin var*," diyor Denise ıŐınlanarak.

"Yok artık, benim zevkim bok gibi," diye sırtıyor Tempest.
"Neyse ki baldızımınki daha iyi."

Denise garip bir Şekilde gülümseyerek Tempest'ın gotik siyah file çoraplarına bakıyor. "Bu Vera Wang'in en yeni tasarımlarından biri."

Tempest yavaşça başını sallar. "Bu muhteşem. Bize bir dakika izin verir misiniz?"

"Elbette hanımlar," diyerek gülümseyen Denise, nedense duvaklara bakan Taylor'la konuşmak için vals yaparak uzaklaşıyor.

"Bunun parasını kardeşim ödüyor, değil mi?" Tempest ağzının kenarından mırıldanıyor.

"Aynen  yle," diye sırtıyorum ve çantamdan kurumsal siyah Amex kartımı çıkarıp sallıyorum.

"Güzel, çünkü bu sikik Şey yeni bir kompakt araba kadar pahalı."

Tanrım.

"Hey, eğer kardeŐimle evleneceksen, bunu lanet bir kraliçe gibi görünerek yap, tamam mı?"

Şanslıyım ki yakın çevremdeki hemen herkes bu düğünün ve Gabriel ile olan "ilişkimin" farkında: kardeşleri ve eŐleri, Eloise, Bianca, Taylor. Tanrı'ya Őükür, yalan   ylemek ve konunun etrafında dans etmek zorunda değilim.

"Oldukça Şaşırtıcı, değil mi?"

Tempest başını sallayarak, "Bence bunu almalısın," dedi.

"Kraliyet hazretlerinin onayladığından emin olsam iyi olur," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Tempest homurdanır. "Dostum, hayal bile edemiyorum. Kontrol sorunlarının obsesif-kompulsif kralı." Bana sırtıyor. "Lisedeyken *iç çamaşırlarını* ütülediğini biliyor muydun? Gerçekler."

O başını sallarken ben kahkahamı bastırıyorum. "Gerçek bir psikopatla evleniyor olabilirsin, haberin olsun."

Ona sırtırken kahkaha gözyaşlarımı siliyorum. "Uyarın için teşekkürler."

Nefes veriyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Kampanya duyurusunda yeşil hakkında sana bok attı, değil mi?"

Şok içinde ona bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "A, o Gabriel. Ve B, çünkü *yeşil*, böyle bir günde."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum."

Tempest dişlerini sıkıyor. "Tamam. Bundan bahsetti mi bilmiyorum ama eskiden babamızın Vali olmak gibi bir fikri vardı."

"Uh, hayır, yaptığını sanmıyorum." Kahretsin. Hayatımın en az dört yılını imzalamadan önce bunu bilmek çok yardımcı olurdu.

Tempest burnunu kırıştırır. "Oof, üzgünüm. Bu herhalde biraz açıklayıcı oldu, ha?" Omuz silkiyor. "Yani, *aslında* valilik için aday olmadı. Ama belediye meclis üyeliğine adaylığını *koydu*. O zamanlar, sanırım bir yerlere gelebilmek için

Vali gibi bir şey. Her neyse, sarhoş bir sürücü onlara çarptığında o ve annemiz kampanya yolundaydı."

Omzuna koymak için elimi uzattığımda kalbim sıkışıyor.

"Benim annem de bir araba kazasında öldü," diyorum sessizce.

"Kahretsin," Tempest elimi tutup sıkarken ağzı buruşuyor.
"Demek anladın."

"Var... evet."

"Öldükten sonra *Times* gazetesi babamın ne kadar büyük bir halk şampiyonu olduğunu anlatan bir haber yayınladı ve kampanya duyurusu sırasında çekilmiş bir fotoğrafını kullandı."

Sikeyim.

"Yeşil mi?" Sessizce mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "*Evet.* Annem yeşil giyerdi. Yani, eğer seni terslediyse..."

"Bu yüzden olabilir."

"Bu onun pislik yapmaya hakkı olduğu anlamına gelmiyor," diye mırıldandı Tempest, "ama bu konuda alınganlık gösteriyor. Açıkçası hepimiz anne babamızı severdik, onlar da hepimizi severdi. Ama babam ve Gabriel özellikle yakındı. *Dünyadaki* hiçbir ebeveynin bunu kabul etmeyeceğini biliyorum, ama hadi ama, en sevdikleri çocukları olmalı, değil mi?"

Başımı sallayarak sessizce gülüyorum. "Bilmiyorum. Buradaki tek çocuk."

"Şanslı," diye sırtıtıyor. "Gabriel babamın en sevdiğiydi. Yani, o harika bir babaydı ve hepimizi tüm kalbiyle severdi. Bir *kez bile* kendimi dışlanmış hissetmedim ve eminim Alistair

o da yapmadı. Ama özellikle yaşlandıkça, bir favori olduğunu anlayabiliyorsunuz. Ve bu çok mantıklıydı. Babam ve Gabriel aynı kumaştan kesilmişlerdi."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı hanımlar?"

Denise geri dönerken ikimiz de dönüyoruz.

"Evet, bu yavruyu denememiz gerekecek," diye sırtıyor Tempest.

BİR SAAT SONRA, elbise kuryeyle gönderilmek üzere kutulandığında -benim, daha doğrusu *Gabriel*'in ödediği paraya bakılırsa, zırlı bir kamyonla gönderileceğini umuyorum- gitmeye hazırız. Bianca ve Tempest'a yardımları için bolca teşekkür ediyor ve ortak bir taksiye bindiklerinde en kısa zamanda bağlantı kuracağıma söz veriyorum.

Başka bir taksi çağırmak için elini kaldırdığında Taylor ve ben butiğin dışındaki kaldırımda kalıyoruz.

"Kutlamak için bir şeyler içelim derdim ama aslında tam bir oyunbozan olup ofise gitmem gerekiyor," diye iç geçiriyor Taylor asık suratla. "Görev çağırıyor."

"Zirvede yalnızsın, ha?" Sırıttıyorum.

Kıkırdıyor. "En azından *sıkıcı* değil."

"Nişanlımı görürseniz, parasının ne kadarını sadece bir kez giyeceğim bir elbiseye harcadığımdan bahsetmeyin."

Taylor güler. "Anlaştık, ama bu saatte orada olacağından şüpheliyim."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Son bir haftadır çoğu gece dışarıda, işte çılgın saatler geçiriyor."

En azından, sormaya cesaret ettiğimde bana söylediği buydu.

Taylor alay ettiğinde, birden o kadar emin olamadım.

"*Ne için?* Bütün hafta ofiste iki elim kanda olsa da onun zavallı kışını bir kez bile görmedim."

Ben onun söylediklerini anlamaya çalışırken bir taksi kaldırıma yanaşıyor. Daha doğrusu, neden *umursadığımı* anlamaya çalışıyordum.

"Yarın görüşür müyüz?"

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Görüşürüz o zaman."

Brownstone'un ön kapısından içeri girerken GABRIEL ceketini giyiyor.

"Merhaba," diye mırıldandım. Bütün taksi yolculuğunu A, gece geç saatlerde nereye gittiği konusunda neden yalan söylediğini anlamaya çalışarak geçirdim. Ve B, neden bu *kadar umurumda olduğunu*.

"Dışarı çıkmalıyım," diye homurdanıyor, gözleri uzun bir saniye boyunca benimkileri tutuyor ve bir diğerine geçerek beni ürpertiyor.

"Ah? Nerede?"

Koridordaki masadan telefonunu almak için gözlerini kaçırdığında göz temasını kesiyor. "Sadece dışarı."

Arkasından baktım. "Öylesine" dışarı çıkmıyor. *Dışarı* çıkmak için giyinmiş. Takım elbisesi ofiste giyebileceğinden daha güzel. Ayakkabıları tertemiz. Saçları mükemmel. Hafif baharatlı, temiz ve biraz da bergamot kokusu duyularımı okşuyor.

Dudaklarım büzüldü. "Ofis mi?"

"Başka nerede olabilir ki?" diyor, bana dönmeden.
"Bekleme."

Arkasından kapandıktan sonra ön kapıya hançer fırlatıyorum.

Yani ne *sikim*? Biz gerçek bir çift değiliz ve hayatının her detayını bilmek zorunda değilim. Ama biraz nezaket çok işime yarardı.

Dudağımı çiğneyerek bir dakika orada durdum.

Belki de Gabriel'in ne yaptığı beni ilgilendirmiyordur. Belki nereye gittiğini bilmeme *gerek yoktur*.

Ama *kesinlikle istiyorum*.

Ön kapıyı aralıyorum, Trevor kapıyı onun için açık tutarken Gabriel'in şehir arabasının arkasına kayışını izlerken nabzım güm güm atıyor.

Evet, siktir et.

Arabayı sürdükleri anda evden dışarı fırlıyorum, bir taksi çağırıyorum ve arka koltuğa kayıyorum.

"Şu arabayı takip edin lütfen."

NE. Ne. *Lanet olsun.*

Hâlâ takside, Trevor'ın Gabriel'i az önce bıraktığı sokağın karşısına bakıyorum.

...Club Venom'un önünde.

Seni sinsi pislik.

Tamam, biz *gerçek* bir çift değiliz. Ve içimde kabaran duyguya "kıskançlık" demeyi reddediyorum, çünkü değilim.

Ama gerçek bir ilişki olsun ya da olmasın, Gabriel evcilik oynadığımız için "müfredat dışı faaliyetlerimin" sona ermesi gerektiği konusunda bana alfa gibi davrandığı için sanırım sinirlenebilirim.

Özellikle de bu çürükler onunla ve sadece onunla yaptığım "ders dışı aktivitelerden" kaynaklandığı için. İş yerinden Felix ile dört dakika kadar öpüştüğüm zamanki gibi küçük bir şeyi saymazsak, yıllardır gerçekten biriyle çıkmadım.

Ve Gabriel ve ben Venom'da geçen sefer *yaptığımız* şeyden bahsetmeme bile gerek yok.

bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi içeriyordu. Öncekinden sonra değil.

Ama yine de oldu. Ve bu sadece Gabriel'in iğrenç derecede çekici olmasından kaynaklanmıyordu. Sadece "bir yabancıyla oynamanın" heyecanı da değildi.

Çünkü sahip olduğum *her bir düğmeye* bastı. Kendimi nasıl bulacağımı bile bilmediğim içimdeki karanlık yerlere dokundu.

Ve şimdi burada, Venom'a geri döndü, muhtemelen başka bir oyuncak arıyor.

Lanet olsun. İşte bu.

Tam dışarı çıkmak üzereydim ki durup kendime baktım. Üzerimde yoga pantolonu ve kapüşonlu bir tişört var, ki bunun Club Venom'un kıyafet yönetmeliğine uygun olduğundan şüpheliyim.

Kahretsin.

Tam yenilgiyi kabul etmek üzereydim ki bir şey hatırladım ve aklıma hınzırca bir fikir geldi.

"Özür dilerim," diye gülümsüyorum taksi şoförüne. "Benim hatam. Aslında Beşinci Cadde'deki Dolce and Gabbana mağazasına gitmem gerekiyor."

Gabriel'in gelinliği satın almak için bana verdiği siyah Amex kartını başka bir alışveriş yapmak için kullanıyorum. Bu kez kısa siyah şifon bir elbise, ona uygun topuklu ayakkabılar ve siyah dantel iç çamaşırı, satış görevlisinin başını döndürecek kadar hızlı bir işlemle.

Sonra başka bir taksiye binip Venom'a geri dönüyorum.

Bu gece resepsiyonda farklı bir konsiyerj çalışıyor. Ama bana geçen seferki maskemi ve peruğumu, bir başka kırmızı ve altın bilezikle birlikte memnuniyetle veriyor.

Kulübe doğru ilerlerken nabzım hızla atıyor, neden burada olduğuma dair belirsizlikle karışık tehlikenin heyecanı damarlarımda dolaşıyor.

Geçen seferki gibi, mekanın katıksız erotizmi anında tenimi karıncalandırıyor.

İlk odanın hemen içinde, neredeyse bir çifte doğru yürüdüğümde biraz geriye sığıyorum. Adam partnerini yüzü duvara dönük bir şekilde kısırmış, bir yandan *da* onu arkadan sikiyordu. Kaslı kalçaları yüksek sesle kızın kışını tokatlarken, bir eliyle göğüslerini avuçluyor, diğer eliyle de saçlarını tutuyor. Sürüngen gibi görünmek istemediğim için devam etmeden önce yüzündeki saf coşku ifadesine bakıyorum.

Ana salonda, odanın ortasında halihazırda devam eden seks partisini izlerken bir an için nefesim kesiliyor. Özellikle, büyük yataklardan birinin ortasında, hepsi aynı anda onu alan *beş* kaslı adamla çevrili muhteşem bir esmer var.

Vay anasını.

İnliyor ve kıvranıyor, beşi sırayla onu akla gelebilecek her şekilde doldurup sikerken zevk içinde kayboluyor, içine girdikçe homurdanıyor.

Yutkunuyorum, odanın içinde dolanırken omurgamda sıcak bir şeyler dolaşıyor. Gözlerimi seks partisinden ayırıp Gabriel'i bulmak için odayı tararken bara doğru yürüyüp bir votka soda sipariş ediyorum. Boğazımdan sadece bir yudum geçtikten sonra arkamdan gelen bir ses hem ruhumu ürpertiyor hem de içimi erimiş ateşe çeviriyor.

"Yine karşılaştık, kedicik."

Kalbim bir saniyeliğine duruyor. Gabriel'in derin, karanlık, boğucu sesi kulağıma gürlerken tüm vücudum sarsılıyor.

Anında, bunun olduğunu anladım.

Evet, koşabilirim. Yürüyebilirim bile, beni yakalayacağından falan şüpheliyim. Ama mesele şu ki, *istemiyorum*.

Geçen sefer yaşadığımız şeyi tekrar istiyorum.

Kötü bir şekilde. Ve her nasılsa, ben olduğumu fark etmemesi daha da heyecan verici.

Bir yanım bana etrafta dolaşamayacağımı söylediği için öfkeli... İstedğimden bile değil... Ama görünüşe göre o dolaşabiliyor. Ve eğer biraz stres atmak *istiyorsa*, evleneceği kadının seçeneğini görmezden geldiği için daha da kızgınım.

Ama bir şekilde anlıyorum da. Bir *şekilde* vurgusu.

Bu onun olayı. Ve buradayken, kendisinin bu diğer versiyonu olmasına izin veriyor. Düzgün, akli başında, altın tanrı avukatın tam tersi.

Burada, baskın canavar olacak.

Ve bu gece benimle olmasını istediğim şey de bu.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde ürperiyorum. Son anda yüzümü biraz eğiyorum, böylece doğrudan gözlerimin içine bakamıyor. Daha önce sadece onun çalışanyken beni tanımamış olabilir. Ama şimdi işler biraz farklı.

"Söyle bana," diye homurdanıyor Gabriel, tenimi ısıtan ve kalçalarımı sıkan bir sesle, "tekrar oynamak ister misin?"

Tereddüt ediyorum. Geçen sefer sözsüz olmamı istemişti. Ama bu sefer farklıysa ve *konusmamı* bekliyorsa, işler iyi gitmeyecek...

Sadece omuzlarımı kaldırıyorum ve başımı eğiyorum.

Anında, Gabriel içime dalıyor. Eli boğazımı sıkıca sarıyor, kalçalarımın arasında sıcaklık birikirken nabzım tavana vuruyor.

"Ben *belki* yapmam, kedicik. Evet ya da hayır derim. Başını salla ya da salla. *Oynamak istiyor musun?*"

Kendimi başımı evet anlamında sallarken bulduğumda tenim yanıyor. Boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor.

"*Emin misin?* Geçen seferki sadece bir mezeydi."

Başımı daha sert sallıyorum, nabzım hızla atıyor.

"*Aferin*

kızıma." Hay

sikeyim.

Elimi tutuyor ve beni ana alandan dışarı çıkarıyor. Biz Bir koridorda yürüyoruz, tıpkı geçen sefer girdiğimiz gibi kapıların önünden geçiyoruz. Ama Gabriel yürümeye devam ediyor, önce bir köşeyi sonra diğerini dönüyor ve sonunda duruyoruz.

Bu kapıyı açtığında kalbim yerinden fırlıyor ve çıplak korku pençelerini sırtımda gezdiriyor.

Ne oluyor lan?

Bu kapı özel bir odaya açılmıyor. Karanlığa doğru inen merdivenlere açılıyor. Anında ensemdeki tüyler diken diken oluyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kafamın içindeki bir ses, olabildiğince hızlı kaçmak yerine hâlâ burada durduğum için bozuk, berbat bir *psikopat* olduğumu haykırıyor.

"Bu taraftan."

Titreyerek Gabriel'in beni merdivenlerden aşıya, mürekkep gibi karanlıya götürmesine izin veriyorum, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor. En alttaki bir d ymeye basıyor ve odanın çevresine yerleştirilmiş loş zemin ışıkları nı aydınlatıyor.

Kalbim bir kez daha atıyor.

Temiz taş duvarları, yüksek, kirişli tavanları ve cilalı parke zemini ile neredeyse zarif bir zindan olan bir bodrumdayız. Bu oda geçen seferki özel odadan çok daha büyük, büyük alanın köşesinde gibi görünen merdivenlerin dibinden uzanıyor.

Görebildiğim tek mobilya tek bir koyu kahverengi deri kanep ve üzerinde birkaç uğursuz büyüklükte siyah evrak çantası olan ahşap bir masa, hepsi kapalı.

İleriye doğru adım atmaya başladığımda yutkunuyorum, rastgele bir yöne doğru yürüyorum çünkü y r mem gerektiğini hissediyorum. Sonra Gabriel'in arkamdan geldiğini hissedince duruyorum. Eli kal amın üzerinden geçip  n tarafıma doğru ilerliyor, tembelce ve yine de sahiplenici bir şekilde t ll  elbisenin içinden tenimi okşuyor. Parmakları dalıyor ve  n m n derinliklerine daldıklarında nefesim kesiliyor.

Parmakları k lotumun belini iki santimden fazla geçmeden duruyor. Ani duruş beni nefessiz bırakıyor, meme uçları m dantelli s tyenime karşı gergin ve gergin ve uyarılmam saniyeler içinde uyluklarımı kaplıyor.

Gabriel eğiliyor, nefesi boynumun yan tarafını okşuyor.

"Bir *oyun* oynayacağız, kedicik..."

Geri çekiliyor ve ceketinin hışırtısını ve ardından yere çarpma sesini duyuyorum. Sonra

Etrafımda yavaş ve metodik bir daire çizerek yürüyor, gömleğinin düğmelerini açıp çıkarıyor.

O da bir kenara atılıyor. Bakışlarımı onun vücuduna çeviriyorum, gözlerimi onun *inanılmaz* derecede mükemmel gövdesinde gezdirirken yüzüm ısınıyor. Mermerden oyulmuş gibi duran göğüs kasları. Kordonlu, güçlü omuzlar ve kollar. Bilenmiş karın kasları ve elbise pantolonunun belini delen kalçalarının lezzetli V çizgileri.

Sikeyim. Ben. Görünüşe göre Gabriel hayatının her alanında olduğu gibi vücudunu da geliştirmeye odaklanmış.

Ayakkabılarını tekmeliyor, yürüyüşünü sadece çoraplarını çıkarmak için durduruyor.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

Artık sadece pantolonunu ve maskesini giymiş olan Gabriel yavaşça arkamdan dolaşıp kıcıma sertçe vurduğunda nefesim kesiliyor. Sonra bunu ikinci kez yapıyor. Önüme doğru hareket ediyor ve nefes alışlarım çılgınlara dönüşüyor, uzanıp elbisenin içinden sıkı meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde vücudum sarsılıyor.

"Bu oyunda, daha önce olduğu gibi benim küçük oyuncağım olacaksın."

Swat.

Kıcıma tekrar şaplak atıyor, daha sert.

"Ama bu sefer," diye arkamdan kulağıma doğru hırlıyor.
"Avımın bana *verilmesini istemiyorum.*"

Önümde dolaşıyor, bir kez daha arkamda yürürken gözleri karanlık bir şekilde yanıyor.

"Bu sefer..." Yakınlığından ürperiyorum, dudakları kulak mememi okşuyor.

"Avlanmak istiyorum."

Başım resmen yüzüyor. Az önce söylediği şeyin gerçekliği yüzüme çarptıkça nabzım buz gibi soğuyor.

"Açık olmak gerekirse, kedicik,

kaçacaksın." Vay anasını. Vay anasını.

Vay anasını.

Bazen fanteziler hayal ettiğiniz gibi değildir onları yerine getirmeye çalıştığınızda. Bazen gerçek, buruk bir hayal kırıklığıdır. Ama bazen de gerçek, fanteziden *bin kat* daha heyecan verici, daha kalp durdurucu, daha *her* şeydir.

"Merdivenlere geri dönmeyi başarırsan, oyun senindir. Eğer yapamazsan..."

Loş ışıktaki Gabriel önümde duruyor, siyah, altın dişli maskesinin altında karanlık, psikotik bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Seni kullanacağım. Seni *sertçe* becereceğim. Sert oynayacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Boğazım kurudu.

Tırnaklarım avuçlarıma batarken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı kayıyor.

Çenem bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"*Gerçekten* anlıyor musun? Ve o güzel başını tekrar sallamadan önce, bunun *son kez* soracağım olduğunu bil. Bundan sonra, bunun durmasının tek yolu güvenli kelimeyi kullanman. Bu gecenin güvenli kelimesi *kırıldı*. Şimdi," diye gürlüyor, hala önümde. "Tüm bunları anladıysan başını salla."

Vay anasını.

Çenem bir aşağı bir yukarı
hareket ediyor. "Herhangi bir
sınırın var mı?"

Kafanı salla, seni lanet olası aptal.

Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Gabriel ölümcül bir şekilde gülümser. "Gerçekten mi?"
Yakına eğildiğinde saf şehvetle karışık bir dehşet ürpertisini
ısıırıyorum.

"Hadi. Bulalım. Bulalım."

Arkamda sinsice dolaşıyor. Yemin ederim gözlerinin yakıcı
kara sıcaklığının tenimi kavurduğunu hissedebiliyorum.

"Ayakkabıları kaybederim, kedicik."

Pantolonunun yere düştüğünü duyduğumda titriyorum. Ve
tekrar önüme geçtiğinde, gözlerim boxer'ındaki
müstehcen çadıra takıldığında nabzım atıyor. Aletinin
şişkin, şişmiş başının pamuğa baskı yaptığını ve üzerinde
hızla yayılan ıslak bir iz olduğunu görüyorum.

Sanki çoktan boşalmış gibi. Sanki döllerini sızdırıyor, benim
için hazır.

Benim için *aç*.

"Şimdi..."

Yine arkamda. Nefesim kesiliyor, ışıklar tamamen sönerken
kalbim boğazıma d o ğ r u tırmanıyor.

"Koş."

FUMI

Başlangıç bloklarından ayrılan bir koşucu gibi İLERİ ATILIYORUM. Karanlığın midesine doğru koşarken çıplak korku kalbimi ele geçiriyor.

İlk adım bir uçurumdan atlamak gibi hissettirir.

İkincisi, yerçekiminin beni aşağı çekmesi gibi.

Üçüncüsünde hala düşüyorum ve dördüncüsünde dibe inebileceğimden emin değilim.

Karanlığa dalarken tüm vücudum dehşet ve adrenalinle elektrikleniyor. İlkel bir hayatta kalma içgüdüleriyle karışık panik beni ileriye doğru iterken, kollarımı önümde körü körüne sallarken nefesimin boğazımı tırmaladığını hissedebiliyorum.

Duvara çarptığımda, bileklerim ve dirseklerim taşa sürtündüğünde sarsılıyorum, ılgılık atıyorum ve yüzüm buruşuyor. Panik içinde dönüp kendimi duvara bastırıyorum, ağzımı sıkıca kapatmadan önce hava emiyorum.

Sırtım soğuk taşa yaslanmış, parmak uçlarım can havliyle taşı tırmalarken nabzım kulaklarımda bir tren motoru gibi atıyor.

Burada olduğumu bilmiyor. Beni göremiyor. O da benim kadar kör-

"Eğer içki masasının yanında gizleneceksen dansa gelmenin ne anlamı var?"

Kulağımdan bir adımdan daha az bir mesafede duyulan ve hissedilen sert hırıltıyla çığlık atıyorum. Duvardan fırlıyorum, ileri atılırken boğazımda ikinci bir çığlık düğümleniyor.

Kanepe olduğunu düşündüğüm şeyin yan tarafına çarpmamla birlikte vücudumdaki hava boşalıyor ve acı kalçamı bıçak gibi kesiyor. Acı içinde kıvranarak kanepeden düşerken çığlık atıyorum. Yere düşüyorum, ses çıkarmamak için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Karanlık seni benden saklayamaz, kedicik..."

İsa. O'nun sesi her yerde ve hiçbir yerdedir.

O bir deli. Bir psikopat. Beklemediğim bir yırtıcı ve şimdi fark ediyorum ki onu *çok* hafife almış olabilirim.

Ve yine de, her zaman berbat bir şekilde arzuladığım bir şey. Hayalini kurduğum bir şey. Gerçek anlamda. Çünkü bu karanlıkta uçuş ne kadar delice ve çılgınca olsa da, yıllardır hayalini kurduğum şey buydu.

Karanlık, kırık ve sapkın biri. Beni kovalayan, yere yatıran ve ben avazım çıktığı kadar hayır diye bağırırken bile beni beceren bir adam. Kimseye söyleyemeyeceğiniz ve neredeyse kendinize bile itiraf edemeyeceğiniz türden bir fantezi. Ama oradadır, ruhunuzda bir delik açan sıcak küçük bir kömür gibi.

İşte bu. Ve bu yüzden gerçekten korkuyor olsam da, utanç verici bir şekilde tahrik oluyorum.

Sessizlik uzadıkça gözlerim açılıyor, etrafımdaki mürekkep gibi siyahı umutsuzca görmeye çalışırken göz bebeklerim tamamen büyüyor. Ama bir karanlık var, bir de *bu var*. Yeraltındayız. Kenarlarından ışık sızan pencere ya da kapı yok. Çalar saatin ya da şarj olan bir telefonun LED ışıkları da yok.

Gerçek bir psikopat olabilecek bir adamla saf, mürekkep gibi bir karanlığın içindeyim.

Beni kim avlıyor.

Bir adrenalin patlaması beni ayağa kaldırıyor ve rastgele bir yöne doğru savuruyor. Kollarımı önümde sallamaya devam ediyorum, kovalanma korkusu yüzümü taşa çarpıp yarılma korkusuyla daha da artırıyor.

"Yakında."

Nefesim kesiliyor, ses tam önümde hırlarken keskin bir şekilde sola dönüyorum.

"I."

Sesten bir kez daha uzaklaşırken boğazıma bir çığlık düğümleniyor. Bu kez parmakları kalçama değdiğinde bedenim sıcaklık, dehşet ve elektrikle titriyor.

"Will."

Ben koşarken bir şey elbisemin arkasından tutuyor. Parmaklarım şifona dolanıyor ve kumaş parçalanırken kalbim yerinden fırlıyor. Elbisenin bir kısmı tamamen yırtılırken çıplak sırtımda havayı hissediyorum.

"Bul."

Tekrar bağıriyorum, körü körüne sağa dönüyorum. Sanki tam olarak nerede olduğumu biliyor. Sanki gerçekten karanlıkta görebilen vahşi bir gece hayvanı gibi. Bu sefer, o

Kalçamdaki şifonu sıkıca kavırıyor. Tekrar fırladığımda çekiştiriyor, karanlığa dalarken elbisenin daha büyük bir kısmını bedenimden koparıyor.

"*Sen.*"

Vücudumdaki her bir sinir ucu *patlıyor*. Her kas kasılıyor ve spazm geçiriyor. Parmakları boğazımı arkadan sararken, son iki kelimesi kulağımda metale karşı metal gibi gıcırdarken nefesim bedenimi bir anda terk ediyor.

"*Yakaladım seni.*"

Elleri hâlâ boğazıma sarılıyken yere çakıldığımda yerçekimi bir anda tersine dönüyor. Dizlerim ahşap döşeme tahtalarına çarparken haykırıyorum, ağırlığı aniden göğsümün her iki yanında dizleriyle üzerime çöktüğünde nefesim tekrar kesiliyor.

Diğer eli elbisemin ön kısmından geriye kalanları avuçluyor. Kolunu sallayarak kumaşı yırtıyor. Kıvranıyorum ve onu itmeye çalışıyorum. Ama o çok güçlü ve elbisemi bir manyak gibi parçalarken beni kolayca yere sabitliyor, ellerim ona karşı çırpınırken ön kolunun kasları dalgalanıyor.

Karnımda zonklayan ereksiyonunun şişkin, kaya gibi sert zonklamasını hissettiğimde bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Gabriel'in eli kıvranan çıplak gövdemden yukarı kayıyor, tırnakları tenimde gezinirken aniden göğüslerimden birini kabaca kavırıyor. Parmakları meme ucumu sertçe sıkıyor ve büktüğünde acı ve çiğ, muhtaç şehvet karışımı bir nefes alıyorum.

"Evet, benim için *çılgılık* at, kedicik," diye homurdanıyor, aynı şeyi diğerine yapmadan önce meme ucumu parçalıyor. "İkimiz de biliyoruz ki

Ben ne kadar sert olursam ve seni ne kadar ciyaklatırsam, benim için o kadar ıslanırsın."

"Siktir-"

Eli ağızıma çarparken boğuluyorum ve dişleri kulak mememi tırmıklarken titriyorum.

"Yapma. *Lanet olsun. Konuşma*, kedicik," diye mırıldanıyor. "Bütün eğlenceyi bozacaksın..."

Elini ağızımdan çekip göğüslerime götürüyor, yeni dantelli sütyenimi indiriyor, böylece parmakları ağrıyan meme uçlarımı gerçekten kavrayabiliyor. Geri uzandığını ve iç uyluğuma sert bir tokat attığını hissetmeden önce çığlık atıyorum, kıvraniyorum ve çırpınıyorum.

Uyluklarımın daha da yukarısına doğru tekrar yaptığında utançla inliyorum. Külotumun belini kavradığında gözlerim şişiyor, parmakları dantelin altından kayıyor ve süslü Fransız kesim iç çamaşırını tekmeleyen bacaklarımdan aşağı çekiyor - şimdi neden rahatsız olduğumu bile bilmediğim iç çamaşır. Dizlerime dolandıklarında, kasları tekrar gerildiğinde ve onları benden *kopardığında* ürperiyorum.

"Sen-"

Çenemi tutup ağızıma bir şeyler tıkıştırmaya başladığında kelimelerim boğuklaşıyor, nabzım hızlanıyor.

Külotum.

"İşte yine *konuşmaya* başladın, kedicik," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. Tanrım, o kadar sert ki, her bir kalın santiminin karnımda zonkladığını hissedebiliyorum.

Parmakları pahalı dantelleri ağızıma sokmaya devam ediyor ve sessizce homurdanıyor.

"Korkunun ve tatlı küçük amcığının tadına bak, kedicik."

Elini bırakıyor ve aniden kaygan amımı avuçladığında gözlerim açılıyor.

Gabriel karanlık bir şekilde kıkırdar.

"Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor. "Ne tür bir küçük fahişe karanlık bir bodrumda kovalanırken *bu kadar ıslanır?*" Cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Kandırılmış hissediyorum, kedicik. Seni yakalayabildim mi? Yoksa sikim için o kadar çaresiz miydin ki seni yere sürüklememe *izin verdin*, böylece amını sikebileceğim bir sürtük gibi?"

Bir cevap beklemiyor. Birden iki parmağını ıslak amımın derinliklerine soktu.

Güzelmış. Lanet olsun. *Tanrım.*

Gabriel'in parmakları g noktamın derinliklerine doğru kıvrılırken vücudum sert zemine doğru yükseliyor. Bu çok sert - şimdiye *kadar* hissettiğim her şeyden daha sert, kendime karşı sert olmaya çalıştığım da bile. Ama o *kadar* iyi ki, zevkimi dudaklarımın arasındaki dantele hıçkırığa hıçkırığa s ö y l ü y o r u m .

Gabriel beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklamaya başlıyor, amımdan gelen ıslak sesler, soluk soluğa kalmış nefeslerim ve gürleyen nabzımla birlikte karanlığı dolduruyor.

Kimse bana böyle dokunmamıştı. Kimse *benimle* böyle *konuşmamıştı*.

Ve her ikisinin de aynı anda bana bu kadar sert vurması, saf bir ecstasy vuruşu olabilirdi.

Gabriel aniden bedenimden aşağı kayıyor. Kaçmak için kıvranıyorum, istediğim için bile değil, kaçmam gerektiğini hissettiğim için - *çünkü* kaçmanın hala oynadığımız bu çarpık oyunun bir parçası olduğunu hissediyorum. Ama sonra keskin bir şey

İç baldırıma vurarak beni ciyaklattı ve yerde kasılmama neden oldu.

Vay anasını.

Beni *ısırdı*.

Lanet bir hayvan gibi.

Ben daha bunu anlayamadan iki parmağı tekrar içime girdi. Kalın parmakları içime girip çıkarken, beni jöleye çevirirken inliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve yere pençe atıyorum. Onları muhtaç amımdan çekiyor ve tekrar üzerime kayıyor.

Gabriel külotu ağzımdan çekip alıyor, sonra aniden parmaklarını dudaklarımın arasına sokuyor.

"*Em,*" diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Tadına bak, kedicik. Benim için ne kadar açgözlü küçük bir fahişe olduğunu tat. Aminin koşmaktan ne kadar yapış yapış ve pis olduğunu tat. Çünkü bu işin en karanlık kısmı bu, değil mi?"

Meme uçlarımdan birini ısıtırken parmaklarının etrafında haykırıyorum.

"Yakalanmak *istiyorsun*. Sıkıştırılmak. Rızan olmadan becerilmek. Seni *bu* kadar ıslak yapan da bu. Şimdi bacaklarını iyice aç, kedicik."

Gabriel'in teni benimkine çarparken titriyorum, tüm vücudum yanıyor. Kaslı bacakları ve dizleri bacaklarımı birbirinden ayırırken, ağır, nabız gibi atan aleti yapış yapış, ıslak ve zonklayarak kalçama sürtünüyor.

Kocaman, şişmiş kafasını damlayan ıslak amıma dayadığını hissettiğimde nefes nefese dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

"*Nazik olmayacağım.*"

İçime girdiğinde, hayatımda hiç olmadığım kadar ıslanmış ve tahrik olmuş olmama rağmen, yine de bir saniyeliğine acıyor. Adam *dev* gibi ve şişko sikinin içime girdiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor ve topuklarım yere sürtünüyor.

Ama her santimini içime soktuğu anda, sanki sel kapıları açılıyor. Gözlerim açılıyor, sırtım şeytani bir şekilde yükselirken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Vay canına. *Lanet olsun.*

Belki de kovalamacadır. Belki de bu kadar yanlıştır, bu kadar sinsice berbat ve yasak bir şeyi keşfetmenin heyecanıdır. Belki de etrafımdaki karanlıktır.

Her neyse, Gabriel'in kocaman sikini daracık amıma acımasızca sokması saf bir coşku.

Sonra beni sikmeye başladı.

"Sevişmek" ile uzaktan yakından alakası yok. Takılmak, düzüşmek, sevişmek ya da buna benzer bir şey değil.

Bu lanet bir *vahşet*.

Sanki köyümü fethetmiş kana susamış bir Viking ve ben de onun yağmasıyım.

Oyuncağı.

Onun oyuncağı ve sikiş bebeği.

Eli boğazımı sıkıca sarıyor, kaslı kalçaları sert ve acımasız darbelerle içime girerken bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Tırnaklarımı sırtına geçirip daha fazlası için çığlık atmak istememe neden olsa bile beni korkutan bir yoğunlukla beni beceriyor.

Daha derine. Daha sert. Daha sert.

Daha karanlık.

"O pis küçük amcığınla sikimi sık, kedicik," diye hırlıyor kulağıma. "Bakire olmadığını biliyorum. Ama bu kadar büyük bir aletle hiç bu kadar sert sikilmediğini söyleyebilirim. Çok *darsın*, kedicik. Çok yumuşak ve ipeksi. Bu koca siki o daracık deliğine sokmam için beni zorluyorsun bebeğim. Bunun için beni *zorluyorsun*. İstedğin bu mu, benim küçük fahişem? Taşaklarımı rahmine boşaltana kadar açgözlü, daracık amını doldurmamı mı istiyorsun?"

Siktir. Siktir. SIKTIR.

Nefesim keskin, kesik kesik geliyor, tırnaklarım döşeme tahtalarını paramparça ederken sırtım kamburlaşıyor. Ben zevkten hıçkıra hıçkıra ağlarken o *beni sikmeye devam ediyor*, defalarca içime giriyor.

Haklı tabii ki. Yani, yirmi yedi yaşındayım. Bu benim ilk seferim değil.

Ama *bu* benim ilk seferim. Uzun zamandır arzuladığım karanlığı dilimde ilk kez tadıyorum. Ve bu benim ilk seferim olmasaydı bile, yani, son korkunç girişimimden bu yana geçen gerçek *yıllar* göz önüne alındığında olabilirdi.

Ama bu? Bu başka bir şey.

Bu ilkel bir şey. Tehlikeli bir şey. Suçluluğun ve ahlaksızlığın sınırlarına doğru parmak ucunda ilerleyen ve yavaşça kayan bir şey.

Gabriel'in eli boğazımı sıkıyor. Önce bir meme ucuma, sonra diğerine sertçe vuruyor. Elini bırakıyor ve bacaklarımı birbirinden ayırıp kalın, muhteşem aletini taşaklarımın kadar sokarken kabaca ve vahşice kıcıma şaplak atıyor.

Dişleri tenimi tırmalıyor ve parmakları günlerce hissedeceğimi bildiğim çürükler bırakıyor.

Umurumda değil.

İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir ateş var, o kadar güçlü ve gök gürültülü bir şey kükrüyor ki Gabriel beni seks oynacağı gibi kullanırken ödüm kopuyor.

Tam kontrol. Tam

hakimiyet. Tam

teslimiyet.

"Doğum kontrol hapı kullanmasan iyi edersin, kedicik."

Tatlı merhametli FUCK.

"Çünkü beni bu güzel küçük amcığa boşaltacaksın. Lanet olası rahmini döllerimle doldurmamı sağlayacaksın. Ne? A. Lanet olası. *Sürtük*. Ucuz bir fahişe gibi yerde *sikilmek* ve bundan hamile kalmak."

Tüm vücudum titremeye ve gerilmeye başlarken gözlerim geri dönüyor ve çenem gevşiyor.

Oh Tanrım. Oh

Tanrım. OH LANET

TANRIM.

Gabriel içime girerken homurdanıyor, meme ucumu sertçe ısırırken ağzı göğsüme düşüyor.

"*Benim için gel*, seni lanet sürtük."

Sanki milyonlarca volt saf elektrik çekirdeğimde patlıyor. Sesim kısılana kadar çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, vücudum kasılıyor, kıvranıyor ve

yerden yükseliyor. Orgazm içimde gürlüyor, her nefesi söndürüyor, her beyin sinapsını kısaltıyor, *ruhum* bedenimi terk ederken herhangi bir şey hakkında bildiğim her şeyi paramparça ediyor.

Gabriel inliyor, sikini içime o kadar sert sokuyor ki kasık kemiği klitorisime sürtünüyor. Kalın horozunun şiştiğini ve nabzını hissettiğimde bir çığlığı boğdum ve spermini amımın derinliklerine pompalamaya başladı.

Ve pompa.

Ve pompa.

Dölünün sızdığını ve damladığını hissettiğimde gözlerim geri yuvarlanıyor

Şişmiş sikinin etrafında iyice gerildiğim yerden. Gabriel yavaşça çekiliyor, başını yumuşak, şişmiş dudaklarıma sürmeden önce klitorisime ve tümseğime daha fazla dölünün damlamasına izin veriyor.

Eli boğazımdan çözülüyor. Sonra vücudumdan aşağı, bacaklarımin arasına doğru kaymaya başlıyor.

"Oh..."

Dili yarığımdan yukarı çıkarken nefesim kesiliyor.

Vay anasını.

Tekrar yapıyor, dudaklarımı ve sonra hassas, ağrıyan klitorisimi yalayıp ısırp emerken içime doğru inliyor, beni sarsıyor ve haykırıyor.

Ağzı kalçama kayıyor ve dişlerinin yumuşak, hassas tenimde gezindiğini hissettiğimde göbeğim geriliyor, sanki beni daha önce olduğu gibi tekrar ısıracakmış gibi.

Isırmıyor.

Isırıyor.

Sert.

O kadar sert ısıyor ki derimi parçaladığını hissediyorum. Boğuluyorum, ellerim otomatik olarak saçlarını kavramak için düşüyor. Isırığı emiyor ve ılık ıslak damlamayı hissettiğimde soluyorum.

Vay anasını. Beni o kadar sert ısırdı ki *kan* aktı.

Tam bunu anlamaya çalışırken, ağzı tekrar amıma kayıyor. Dilini içime daldırıyor, ucunun klitorisimin üzerinde dönüp dans etmesine izin vermeden önce derinlere doğru kıvrıyor. Zonklayan tomurcuğu emiyor, kalçalarım ona karşı sallanırken beynime kısa devre yaptırıyor.

Gabriel inliyor, klitorisimi daha sert ve daha hızlı dilliyor, aniden başka bir orgazm çekirdeğimden patlarken spazm geçirene kadar emiyor.

Yıldızlar gözümün önünde dans ediyor. Gabriel'in ağzı tekrar ısırığın üzerinde kayıyor ve sert, kaslı vücudu kalçalarımın arasına kaymadan önce bir an için emerken inliyorum.

Yüzümü tutup kavırıyor.

Ağzını eğiyor.

Vay anasını.

Dudakları dudaklarımı zedeliyor, dili kabaca dudaklarımın arasından geçiyor.

Siktir, tadını

alabiliyorum. Hepsini.

Tüm karanlığımız, ahlaksızlığımız ve şiddetimiz.

Çünkü beni şiddetle öperken dudaklarında tattığım şey döl ve *kan*.

İşte o zaman resmen gerçekliğin kenarından bir daha çıkamayacağımdan emin olduğum bir unutuluşa doğru devrildiğimi anlıyorum.

O uzaklaşırken ben titriyorum. Sadece titreme değil. *Ağrıyor*, tüm vücudum *ağrıyor*.

Ama *lanet olsun*, çok iyi.

"Bir adım solunda bir kaneppe var."

Sesindeki tekinsiz, neredeyse *normal* ton karşısında ürperiyorum. Hâlâ karanlık, ama daha önce sahip olduğu psikotik kenarı ve çılgınlığı kaybetti.

Boğazım çalışıyor, dönüyorum ve sola doğru ilerliyorum, kanepeye ulaştığımda biraz titriyorum.

"Topuklu ayakkabılarını ve çıkarken giymek için yeni bir siyah elbise bulacaksın. Dolce değil ama iş görür."

Titrek bir nefes alıyorum, parmaklarım gerçekten de kumaşa ve topuklara değene kadar koltuğun üzerinde hissediyorum.

Kanepenin nerede olduğunu nereden biliyordu? Ayakkabılarım nasıl burada şimdi?

Titreyerek ayağa kalkarken şifon elbisemin parçalanmış kalıntılarının yere düşmesine izin verdim. Hemen inledim ve kanepenin üzerine düşmek için dönerken yüzümü buruşturdum.

Kahretsin, ağrım var.

Morarmış.

Yıkılmış.

Ahh-!

Elleri kalçamı kavrayıp bir yumruğuyla beni kavrayınca bir çığlık attım.

saçlarımı arkadan okşuyor. Beni sert, yontulmuş

Vücudu, kışımnda zonklarken siki hala şişmiş. Omzumu ısıırıyor ve beni inletiyor.

"Otuz iki basamak önünüzde merdivenler var. Yolunuzu oradan bulabilirsiniz."

Yutkunuyorum, göremediğini bilsem de başımı sallıyorum.

Ya da belki yapabilir?

Bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, sonra soluğum kesiliyor, mürekkep gibi karanlıkta hemen yanımda olduğunu hissediyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, kedicik,"
diye hırlıyor. Titriyorum.

"Güvenli kelimesini bir kez bile kullanmadın."

Güvenli bir kelime *olduğunu* bile unuttuğumu fark ettiğimde gerçekler değişiyor.

"Bu gece çok iyi bir kızdın, kedicik."

Dudakları kısa bir süreliğine tenime değmeden önce parmaklarının enseme değiştiğini hissettiğimde titriyorum.

Bir şekilde, onun varlığının geldiği karanlık deliğe geri kaydığını hissedebiliyorum.

Karanlıkta elimden geldiğince parçalanmamış elbiseyi giyiyorum, sonra topukluları alıyorum. Yavaşça yürümeye başlıyorum, adımları sayarken kollarım deli gibi önümde uzanıyor.

Otuz bir...

Otuz iki...

I nefes nefese ne zaman benim parmak uçları
fırça ve metal trabzan. I
ilk basamağa tırmanıyorum. Elim elektrik düğmesine değince duraksadım.

Yapmamalı

yım. Ben

istiyorum.

Sönük olmalarına rağmen, karamsar, alçak zemin ışıkları bir kez daha canlanınca acı içinde irkiliyorum. Yavaşça arkamı dönüyorum.

Yüce İsa.

Yerde oturuyor, sırtını deri kanepeye dayamış, bir dizini yukarı doğru bükmüş. Kolunu tembelce koltuğa dayamış, yivli, sert vücudu loş ışıktaki lanet bir günah heykeli gibi görünüyor.

Hâlâ çok ama *çok* sert.

Kanepeye yayılmış, ağzı kan ve döl içinde, vahşi bir hayvan gibi görünürken manyakça, psikopatça bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Maskenin altın dişleri parıldarken gözleri benimkileri yakıyor. Dizinin üzerine koyduğu elini tembelce kaldırıyor, bir parmağını dudaklarına götürüyor ve emerek temizliyor.

"Görüşmek üzere, kedicik."

GABRIEL

Bir an için olduğum yerde dinlenmeye İZİN veriyorum, açlık azalırken damarlarımdaki çarpıntının tadını çıkarıyorum.

En azından biraz.

Kaslarım, kovalamaca sonrası bir kaplan gibi titriyor. Sikim şişmiş ve ağrıyor, nabzım kulaklarımda uğuldarken hâlâ döl damlatıyor. Dilim alt dudağımda geziniyor, karanlık içimde kükrerken avımın tadına bakıyor, talep ediyor

daha fazla daha fazla

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Ve *asla* demek istiyorum. Ahlaksızlığımda ve karanlığımda kediciğim gibi bir eş bulmamıştım.

Kızgın olmalıydım. Fantezimi mahvetti, onu avlamanın ve kovalamanın gerçekliğini bir fantezinin asla dokunamayacağı bir şeye dönüştürdüğü anda onu *geçersiz kıldı*. O kadar iyi bir şey ki neredeyse çileden çıkarıcı.

Asla doyuramadığım bir açlığı giderdi. Hiç ulaşamadığım bir kaşıntıyı kaşıdı.

İçimde *hiç* sönmeyecek kara bir ateş yaktı.

Dandik tişörtlerde gördüğünüz Pinterestvari bir söz vardır: "Her birimizin içinde iki kurt vardır" ve bir sonraki satırda "hangisini besleyeceksin" gibi aynı derecede saçma bir şey.

Yani, hadi ama.

İçimde bir arada yaşayan, her ikisi de sevgim ve ilgim için savaşıyor iyi kurt ve kötü kurt yok. Başarılı olmamı isteyen bir kurt ve başarısız olmamı isteyen bir kurt yok.

İçimde sadece *iki kötü* kurt var. Biri kötü çünkü boğaz kesmek istiyor. Diğeri ise kötü çünkü neredeyse her şekilde sınıflandırılabilir bir cinsel sapık. Bir kadını kovalamaktan, onu yere yatırmaktan ve sikini onun daracık deliklerine sokmaktan zevk alan biri. Kadın çılgılık atıp çırpınırken ve kıvrılırken taş gibi sert aletini amına sokuyor.

Az önce yaptığım gibi.

Onunla birlikte.

Kahretsin, bu çok aceleci.

Bununla birlikte, ben bir canavar değilim. *O* tür bir canavar değilim. Zevklerim berbat olabilir, ama her zaman *istekli* bir katılımcıyı içerirler. Hayatımın çoğunda beni yalnız tutan da bu oldu. Çoğu kadın kolayca ayıklanır, çünkü "iyi" Gabriel'e ilgi duyarlar. Bazıları belki bende daha fazlası olduğuna dair bir bakış atar ya da alay eder. Hatta birkaçı aynı şeylerden hoşlandıklarını ima ediyor.

Hiçbiri öyle değil.

Eşimle hiç karşılaşmadım ve bu parçamı görmesine izin verdiğim ve canavarı gösterdiğim birkaç kişi çılgılık atarak kaçtı. Bazıları *gerçekten* çılgılık atarak kaçtı. Ortalık durulduktan ve tüm gizlilik anlaşmaları imzalandıktan sonra yine başa döndüm.

Benim yavru kedim öyle bir şey değil. Ve belki de bunu daha da tehlikeli yapan şey budur.

Omuzlarımı kıvrıp kol kaslarımı gererek ayağa kalkıyorum ve çıplak, yalınayak ve hâlâ sert bir şekilde kanepenin arkasındaki masaya doğru ilerliyorum. Gece görüş gözlüklerime bakıp sıtıttıktan sonra onları temizliyor ve ne yazık ki bu gece kullanamadığım oyuncakların yanına, çantalarına geri koyuyorum.

Ne yaptın? Ben de hile yaptım.

Kendime engel olamadım. O lavanta gümüşü saçları tekrar gördüğümde, aletim anında sertleşti. Canavarım uyandı. Şeytanım açlıktan ölüyordu.

Bu kızı becerme ihtiyacı korkutucu. Her şeyi tüketiyor.

Boynumu bir kez daha döndürerek kanepeye geri dönüyorum ve düşüncelerim dönerken oturuyorum.

Buna ihtiyacım vardı. Kalbimdeki karanlığı temizlemem gerekiyor. Yavaşça dudaklarım kıvrılıyor.

Gelinliği görmemen gerektiğini biliyorum ama düğünden önce gelini vahşice becermeye ne dersin? Hâlâ sert olan sikime uzanıp parmağımı alt tarafında gezdirirken sırtıyorum. Parmağımı dudaklarıma götürüp emerek temizliyorum ve Fumi'nin küçük tatlı amcığının tadına bakıyorum.

Daha yeni başladık, Kedicik.

Fotoğrafçının tıkladığının ve yanımdaki adamın sakince ve ciddiyle konuştuğunun ÇOK AZ farkındayım. Beni izleyen insanların, saçlarımdaki hafif esintinin ve uzaktaki şehrin seslerinin farkındayım.

Ama düşünebildiğim tek şey, dudağım dişlerimin arasında endişelenirken göğsümde bir delik açan soru.

Benim olduğumu fark etmemesi yanlış mı?

O zindanda kovaladığı ve sonra bir bez bebek gibi vahşice becerdiği kişinin kim olduğunu bilmiyorsa, ama ben biliyorsam, bu ahlaka aykırı mıdır, hatta berbat bir şekilde *saldırı* mıdır?

Belki de. Yine de, *başka* biri gibi davranmıyorum. Ona sahte bir isim vermedim.

Ona kim olduğumu söylemeyeceğim. Bu yanlış olamaz, değil mi? Yani, lanet olsun, anonim seks için bir kink kulübüne giden *o*.

Sert, vahşi, *ilkel*, anonim seks, daha az değil. Karanlıkta bir kızı kovalamayı ve onun her sınırını zorlamayı içeren seks.

Rızaya dayalı olmayan rıza, internetin bu berbat sapkınlığım için bulduğu politik olarak daha doğru bir terim.

Ama "tecavüz sapkınlığı" teriminden *nefret* ettiğimden emin değilim.

CNC yerine bu şekilde adlandırıldığında *kulağa* çok vahşi gelen bir şey var. Çok daha vahşi, çok daha vahşi, çok daha heyecan verici bir şey.

Çok daha *gerçek* bir şey.

Neden böyle olduğum konusunda kafam karışık değil ya da bu ahlaksız sapkınlığa nasıl sahip olduğum konusunda şaşkın değilim. Olanlardan sonra bir süre bir terapist gördüm ve seanslarımızdan birinde, yavaş yavaş daha fazla yöneldiğim porno ve fantezilerden utanarak bahsettiğimde, bunu anlaması on dakikasını aldı.

Çok basit, gerçekten: Saldırıya uğradım. Rızam olmadan, hareket etme ya da karşı koyma kabiliyetim bile olmadan bana bir şeyler yapıldı.

Sonra her şey halının altına süpürüldü ve beni inciten güçlü adam bir tokat bile yemeden güçlü bir adam olmaya devam etti.

Yaptığım türden ahlaksızlığa yönelmemin nedeni, fantezi veya pornografi bağlamında bunun *güvenli* olması.

Durdurma düğmesine basabilirim. Gözlerimi açabilirim. İstedğim zaman durdurabilirim. Kontrolü bana geri veriyor.

Fantezi üzerinde kontrol, geçmişimdeki kabus üzerinde kontrol anlamına geliyor.

Bu karanlık arzuları daha önce gerçek dünyada, gerçek bir insanla keşfetmemiş olmamın nedeni oldukça açık olmalı:

Beni kovalayacak, boğacak, yere yatıracak ve vahşice sikecek bir yabancı arayacak kadar deli değilim.

Ya da en azından Gabriel Black'i Club Venom'a kadar takip ettiğim ve gerçekliği çantamla birlikte kapıda bıraktığım geceye kadar *öyle değildim*. Ancak şimdi fark ediyorum ki, geri dönüş yolunu bulmak için ekmek kırıntılarından oluşan bir iz bırakmamışım.

Gerçek şu ki, geri dönüş yolunu bulmak *istediğimden* bile emin değilim.

"Bayan Yamaguchi?"

Başlıyorum, bakışlarım ellerimden yanımızda duran ve bana merakla gülümseyen bakana doğru uçuyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, boğazım düğümleniyor. Gözlerim önümde duran canavarın kendisine kayıyor.

Bugün, elbette, o bir canavar değil. En azından, tüm bu olanları izlemek için toplanan kalabalığa karşı öyle değil. Bugün, Gabriel smokini ve binlerce wattlık gülümsemesiyle, her santimiyle nazik, başarılı, altın yarı-tanrı.

Siyah ve altın boynuzlu maskeyi hiç görmediler. Onu smokinsiz ya da takım elbisesiz, çıplak, kasları zayıf ve kıvrımlı, gözleri bir yırtıcı gibi parlayarak hırlarken ve karanlığın içinde saldırırken hiç görmediler.

Etimi ve ruhumu yiyip bitirirken.

Boğazımı temizleyip bakana dönüyorum. "İstiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce.

Bizimki gibi sözleşmeye dayalı bir evliliğin, belediye binasındaki bir mahkeme salonunun floresan ışıkları altında, en az tanıkla, kamerasız ve

Basın, çok yanılırsınız. Bu düzenlemenin tüm amacı seçmen tabanına hitap etmek ve Gabriel'i daha güçlü bir aday haline getirmek olduğundan, bu şey "özel" veya "düşük anahtar" ın *tam tersidir*.

Yani, lanet olası *Belediye Başkanı* burada. Üç emekli ve bir emekli Kongre üyesi, bir ABD Senatörü, iki *büyük* hukuk firmasının isim ortakları ve bir dizi inanılmaz güçlü mafya ailesinin liderleri de öyle: Kildare ailesinden Castle James, eşiyle birlikte; Cillian ve Una Kildare; Ares Drakos, bazı kardeşleri ve geniş ailesiyle birlikte; ve Reznikov Bratva'dan Gavan Tsarenko.

Ve *New York Times*, *Washington Post* ve BB fucking C'den basın mensupları da dahil olmak üzere yaklaşık iki yüz kişi daha.

Evet, pek de sessiz ve sade *sayılmaz*. En azından Vera Wang'ın gülünç derecede pahalı olması konusunda kendimi çok daha iyi hissediyorum. Güzel fotoğrafları olacak.

"Ve sen, Gabriel Black, kabul ediyor musun-" "Ediyorum."

İkimiz de sözünü söylemek için bakanın üzerinden konuşmaya başlıyoruz. Kalabalığın bir kısmı bu "sevimli bir an" gibi titriyor.

Gabriel boğazını temizliyor, elbisemi ve tenimi delip ruhuma işleyen soğuk, keskin, kırpışmayan gözlerle bana bakıyor.

Daha ölçülü bir tonda, "Evet," diyor.

"O halde, New York Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

Kalabalık ayağa fırlar, alkışlar. "Gelini öpebilirsiniz."

Meredith'ten bu bölüm için zamanı geldiğinde Gabriel'in beni Clark Gable gibi kollarına almasına ve kameralar için tutkulu ama iffetli bir şekilde öpmesine izin vermem gerektiği talimatını aldım.

Görünüşe göre, medya izleyicileriyle en iyi uyuşan tatlı bir nokta, optimum miktarda çene hareketi - diğer bir deyişle dil - var. Çok fazla olursa uygunsuz ve kaba görünürsünüz. Çok az olursa sahte görünürsünüz.

Eğer bunu nasıl *bildiğini* "odak grupları" olarak tahmin ettiyseniz, kazanan siz olursunuz.

Bu yüzden Gabriel kalçamdan tutup beni kendine çektiğinde, kollarını sahiplenici bir şekilde etrafımda dolaştırdığında, buna izin veriyorum.

Tamam, bu "izin vermek"ten çok daha fazlası.

Ağzı benimkine doğru eğiliyor, gözleri tehlikeli, ateşli ve bağımlılık yaratan bir şeyle parlıyor.

Derimi yüzen ve ciğerlerimdeki havayı emen bir şey.

Sonra beni öpüyor.

Sert.

Öpücüğünün vahşiliği karşısında nefesim kesilerek kaskatı kesiliyorum. Göğsünden gelen hırıltı ve ellerinin vücudumda sanki ona aitmişim gibi sıkılaşması.

Diğer her şey kaybolurken onun karşısında eriyorum - kalabalık, kameralar, tezahüratlar... Hayatımın en şehvetli, elektrikli ve büyüleyici öpücüğünde kendimi kaybederken hepsi uyuşuyor.

Geçen gece beni öpme şeklinden çok farklı. Diş, şiddet, kan ya da döl yok. Ama her nasılsa, bu seferki de beni derinden sarsıyor.

Ve tıpkı sonuncusu gibi, hiç beklemediğim bir şeydi.

Gabriel alt dudağımı hafifçe çekiştirerek yavaşça uzaklaşıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Çalıştığımız şey bu değildi," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor, eğilerek. Boynumun kıvrımını öpüyor ve sonra kulağımı hafifçe ısırıyor. "Hayır, değil."

GABRIEL

"GÜNAYDIN, BAY BLACK."

Bana bir dosya klasörüyle birlikte kahvemi uzatırken Jan'a her zamanki temiz, cilalı sırıtışımla gülümsüyorum.

"Günaydın Jan. Teşekkür ederim."

"Elbette, Bay Black," diye gülümsüyor. "Ve eğer sorabilirsem..."

Kıkırdıyorum. "Düğün harikaydı." Parmağımı sallayarak onu şakacı bir şekilde azarlıyorum. "Seni özledik, biliyorsun."

Yüzünü buruştururken inliyor. "Biliyorum, biliyorum!" İç çekiyor. "İnanın bana, benim hafta sonum *çok* daha az heyecanlıydı."

Bir kez daha gülümseyerek dosyayı kolumun altına sıkıştırıyorum ve boştaki elimi onun omzuna koyuyorum. Kaşlarım en iyi endişeli ifadesiyle çatılıyor. "Chuck ameliyattan sonra kendini iyi hissediyor mu?"

Kızarıyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Sinsi davranıp kartı imzalamadığın için o çiçeklerin kimden geldiğini tahmin etmediğimi sanma."

Kollarımı açarak içtenlikle gülüyorum. "Onu ne ele verdi?"

"Şehirdeki tüm iyi çiçekçilerle hesaplarınızı ayarlayan kişi olduğum gerçeğinin yanı sıra mı?"

Başımı sallıyorum, ona bir parmak daha sallıyorum. "Beni yakaladın. Sen çok iyisin, Jan."

"Çok naziksiniz Bay Black," diye gülümsüyor. "Chuck gayet iyi. Sadece bu akşamki Knicks maçını kaçırdığı için huysuz-"

Birkaç hafta sonra oynanacak Knicks-Heat maçı için saha kenarından iki parlak bilet çıkardığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bay Black..."

"Chuck'a söyle gitmeden önce sinema dersini tazelesin. Bunlar Spike Lee'nin sezonluk biletlerinin yanında."

Çenesi düştü. "*Sana* bir düğün hediyesi almam gerekiyordu!"

Sırıtiyorum. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok Jan. Bunlar da hediye değil. Onlar..." Omuz silkiyorum. "Yıllar boyunca benim saçmalıklarına katlandığın için."

Biletleri eline verdiğimde aldı.

"Teşekkür ederim Bay Black," diye iç geçiriyor ve bana gülümsüyor. "Gerçekten, teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabilirim," diyorum ve ofisime dönüyorum.

"Ah, unutmadan..." az önce bana verdiği dosyaya başıyla işaret etti. "Bu Dwayne Halbertson hakkında istediğin dosya."

Çenem gıcırıyor. Jan başını sallıyor ve nefes veriyor.

"Böyle bir şeyi duymak isteyecek en son kişinin sen olduğunu biliyorum ama umarım Tanrı'nın kendisi gelip o adamı hak ettiği cehenneme sürükler. Yani o zavallı kıza yaptıklarından sonra, ne büyük bir adalet rezaleti-"

Durdu ve mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim Bay Black," diyor sessizce.

Başımı salladım. "Üzülme. Adalet yerini bulmadığında ve suçluların serbest kalmasına izin verildiğinde kızgın, incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış hissetmek doğaldır. Bunu duymak isteyecek son kişi neden ben olayım ki?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Çünkü sen çok *iyisin*, Gabriel."

Tamam, güzel.

Elbette.

Ofisimde tek başıma arkama yaslanıp tecavüzcü Dwayne hakkında hazırladığım dosyayı açıyorum; bir saat içinde mahkeme salonuna girecek ve davasının kabul edilebilir delil yetersizliğinden reddedildiğini duyacak.

Hapse girmeyecek. Ama cehenneme gidecek. Jan'a Tanrı'nın kendisinin bu işte parmağı olacağına dair söz verebileceğimi sanmıyorum.

Ama eminim yapacağım.

Belgeleri gözden geçirirken kaşlarımı çatıyor, şakaklarımı ovuşturuyorum.

Çok iyisin, Gabriel.

Tüm hayatımı dünyaya bunu yansıtarak geçirdim. Tanrım, çocukken tam anlamıyla bir izciydim. Dünyanın bana baktığında gördüğü şey "iyi" ve bu bana iyi hizmet etti.

Bu yüzden beni mahkemede gördüklerinde hepsi Atticus Finch'i görüyor. Ya da Hamptons sahilindeki evimi bir hafta sonu için açık artırmaya çıkaran bir hayır etkinliğinde olduğumda bir Rockefeller.

Ne görmelerini istiyorsam onu görüyorlar. Eğer o altın ayna umutlarını, dileklerini ve iyi düşüncelerini yansıtmak için orada olmasaydı, bana baktıklarında gördükleri şey karşısında ılık atarak kaçarlardı.

Kardeşlerim ve Taylor beni huysuz, somurtkan ve bazı karanlık yerlerde gördüler. Ancak onlar bile bu karanlığın ne kadar derin olduğunu ya da çukurun dibinde gizlenen ahlaksızlığı görmediler. Canavarımı görebilecek kadar dünyamın derinliklerine inen birkaç kadın da göremedi. *Onlar* bile beni "biraz fazla sapıka" yakaladıklarını düşünüyorlar.

Beni gerçekten *gören* tek kişi babamdı. Bir gün okuldan eve geldiğimde sekiz yaşımdaydım, teneffüste küçük çocuklara dehşet saçan bir kabadayı ile girdiğim kavgadan dolayı burnum ve parmak eklemlerim kan içindeydi.

İlk başta Vaughn Black etkilendi. Yumruk yumruğ a kavgadan pek hoşlanmasa da, kendini savunamayanları savunduğum için benimle gurur duyuyordu.

Sonra okul aradı. Ve zorbanın ailesi. Son olarak da polis.

O pisliğ e sadece vurmadım, *onu mahvettim*. Onu hastanelik ettim.

Babam ocuğ un ailesiyle, okulla ve kanunla iş leri yoluna koyduktan sonra beni odamda görmeye geldi. Babam hiçbir zaman bedensel ceza veren biri olmadı; ne bana ne de kardeşlerime bir kez bile vurmadı. Ama o gün, vuracağını düşünmüştüm.

Yapmadı. Elbette öfkeliydi; onu hiç görmediğ im kadar öfkeliydi. Ama sadece oturdu ve bana bunu neden yaptığ ımı sordu. Tommy Bidderman yerde kanlar içinde ve baygın yatarken bile ona neden vurmaya devam ettiğ imi sordu.

"Onu yere sererek ilk dövüşü kazandım. Sonraki tüm maçları da kazanmak istedim."

Bu cümle başkasında işe yarayabilirdi ama babam da benim kadar hevesli bir okuyucuydu.

"Bu *Ender'in Oyunu'ndan*" demişti sessizce. "İyi oynadın, ama tekrar dene. Ve bu sefer Gabriel, bana *gerçeği* söylemeni istiyorum."

Ben de öyle yaptım. Ve aslında yıllardır boğuştuğum duygularımı kelimelere dökmek gerçekten iyi hissettirdi.

Bazen o kadar sinirleniyordum ki patlayacağımı hissediyordum. Bazen, olmaması gereken korkunç şeylerin olduğunu, iyi insanların başına kötü şeyler geldiğini görüyordum ve tüm bunların adaletsizliği beni çok kızdırıyordu.

Ona bazen içimde yaşayan bir canavar varmış gibi hissettiğimi söyledim.

Bazı ebeveynler böyle bir şey söylediklerinde çocuklarını yarım düzine psikiyatriste götürmüş olabilirler. Muhtemelen haklı da olurlardı.

Babam yapmadı. Sadece bana sıkıca sarıldı ve beni sevdiğini, bazen bir canavar gibi hissetsem de iyi bir çocuk olduğumu söyledi.

Sonra bana eskiden *kendisinin* de böyle sinirlendiğini anlattı. Ama sonra kendisi için katı kurallar koymanın ve kendini bu kurallara uymaya adanmanın dünyayı daha kolay katlanılır hale getirdiğini anladı.

Onun yardımıyla ben de aynısını yapmaya başladım. Rutinler. Kurallar. Lanet bir samuray savaşçısı gibi takip ettiğim bir davranış kuralları.

Önce saldırganlığımı ve enerjimi yönlendirmeme yardımcı olması için tekvandoydu. Boks biraz yardımcı oldu ama o her zaman daha çok Alistair'in işiydi. Sonra münazara takımına girdim ve

Model BM gibi kulüplere ve tamamen odaklanma ve kurallara uyma ile ilgili diğer müfredat dışı etkinliklere katıldı.

Babamın izinden giderek beni hukuka yönlendiren de bu oldu.

O okul bahçesindeki kavgadan bu yana tüm hayatımı, kim olduğumu dünyadan korumak için mükemmel parlak zırhı ve maskeyi hazırlayarak geçirdim. Jan gibi insanların görmesi için.

Görmedikleri şey, Fumi'yi bir seks kulübünün karanlık bodrum zindanında kovalayan ve onu *iki kez* lanet olası bir bez bebek gibi beceren canavardır - bir kez düğünümüzden bir hafta önce ve yine Cumartesi gecesi, beni takip etmesine izin verdiğimde.

Oynadığımız bu oyundan zevk alıyorum. Karanlığın içinde sinsice ilerleyip arkamda ekmek kırıntıları bıraktığım ve Fumi'nin de onu takip edip karanlık delikten kaçamayacak kadar derine inene kadar ekmek kırıntılarını yalayıp yuttuğu oyun.

Onu kovalayan canavarın ben olduğumu bilmiyormuş gibi davrandığı oyun. Ama ben bildiğini biliyorum.

Bilmesine izin verdim.

O ilk av hayatımın heyecanıydı.

İkincisi daha da iyiydi. Ayrıca biraz eğleneliydi, çünkü artık ondan -en azından kendime- "balayımız" olarak bahsediyorum.

Bizim için şampanya ve jakuzi yok. Paris ya da Karayipler manzaralı temiz ipek çarşaflar üzerinde gül yaprakları yok.

Balayımız, Fumi'yi karanlıkta kovalamamı ve onu sert Venom zeminine yüzüstü yatırmamı içeriyordu. Kıyafetlerini kesmek için bir bıçak kullanmamı, yarağımı açgözlü, pis küçük amcığın vahşice sokmamı, ta ki

Boşaldım ve sonra onun morarmış, soluk soluğa, mükemmel vücudunun her yerine boşaldım ve diliyle beni temizlemesini sağladım.

Karanlıkta ne yaptığımızı tek bir kişi bile bilmiyor. Onun ve benim dışımda kimse.

Dövüşülmesi gereken başka bir dövüşe geçmeden önce Dwayne hakkındaki dosyayı bir kez daha tarıyorum. Bir araya getirdiğim notlarımı masamdan çıkarıp üst tarafa yayıyorum.

Kötülüklerimi ve karanlığımı dünyadan saklamak için dikkatli davranmış olabilirim. Vali Hall, o kadar da değil. Valilik yaptığı son iki dönem boyunca ardında bir enkaz bıraktı, ondan önceki ABD Kongre üyeliğinden bahsetmiyorum bile.

Dolandırıcılık ve kaytarma söylentileri. Adam kayırma. İçeriden öğrenenlerin ticareti. Cinsel suistimal ve saldırı iddiaları *hızla* bastırıldı, öyle ki artık söylenti bile sayılmazlar.

Ama dumanın olduğu yerde her zaman ateş vardır.

Aradığım bir gümüş kurşun var ve çok yaklaştım. Şimdi birkaç önerge hazırlıyorum, dikkat çekmemek için dikkatli davranıyorum. Ve yakında, dost olduğum bir yargıç, neredeyse on yıldır mühürlü olan bazı dosyalara erişmeme izin verecek.

Eğer söylentiler doğruysa, bu gümüş bir kurşun bile değil. Bu gümüş bir atom bombası ve ben bunu Preston Hall'un üçüncü dönem valilik şansını *yok etmek* için kullanacağım.

Kimse siyasetin kirli bir mücadele olmadığını söylemedi.

Kapımın çalınması dikkatimi önümdeki dosyalardan çekti.

"Evet," diye homurdanarak her şeyi bir dosyaya geri koydum, masama yerleştirdim ve çekmeceyi kilitledim. Kratos

Drakos başını sallayarak araya

giriyor. "Balayı nasıldı?"

Oh, bilirsin. Debaucheros. Aşağılanmış.

İlkel.

"İkimiz de işle oldukça meşgulüz ama yakında bir şeyler ayarlarız."

"Uh-huh," diye homurdanıyor Kratos kuru bir sesle.

Kaşlarımı çatıyorum. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Dev Drakos kardeş derin derin kıkırdar. "Gabriel, ailemin kim ve ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Görücü usulü bir evliliği gördüğümde tanırım."

Dudaklarım inceldi. "Kratos, ben-"

"Evet, bir şeyleri gizli tutmak için koçluğa ihtiyacım yok. Mürekkebini ve kâğıdını kendine sakla. Gizlilik anlaşmasına dokunmayacağım."

Kaşlarımı çattım.

"Ama bu *sizin* işiniz ve benim bunu kimseyle paylaşmak gibi bir niyetim yok."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ne kadar açık olduğunu söyleyebilirsin?"

"Aslında mı? Dürüst olmak gerekirse neredeyse kaçırıyordum," diye sırtıyor. "Düğünde çok iyi sattığını söylemeliyim."

O öpücük asla olmamalıydı. Yani, tabii ki Fumi'yi daha önce de öpmüştüm. Ama o öpücükler daha çok iki hayvanın birbirinin şahdamarına saldırması gibiydi, kanımız sıcacıktı, havada korku ve vahşetin tadı vardı.

Onu mihrapta o şekilde öpmek yanlış bir adımdı. Çok... Bilmiyorum, romantikti. Çok gerçekçiydi. Evet, amaç bunu satmak

halka. Ama o mihrapta onun ağzını talep ettiğimde, daha sonra bunun çok fazla olduğundan endişelendim.

Yapmamamız gereken bir çizgiyi aştığımızı.

Bu yüzden hikayenin Kratos gibi birine satıldığını -ya da *neredeyse* satıldığını- duyduğuma sevindim.

Kratos parmaklarını dudaklarında gezdirir. "Mezara kadar. Bu konuda sana söz veriyorum."

"Minnettarım."

"Bunu daha da çok takdir edeceksin."

Ceketinden bir dosya klasörü çıkarır.

"Bana umduğum şeyin bu olduğunu

söyle." "Bunu sana düğün hediyesi olarak

düşün." *Evet.*

Rastgele olayları, üzerinde daha fazla düşünmeme gerek olmayan tesadüfler olarak geçiştiren biri değilim. Beni harika bir avukat yapan da bu. İronik bir şekilde, beni olağanüstü bir canavar yapan da bu.

Bu yüzden Conrad Otelinin balo salonundaki medya toplantımda Fumi'nin öfkeyle konuştuğunu gördüğüm Japon adamı unutacak değildim. Bana bir isim vermekten büyük bir ustalıkla kaçınan adamı. Fumi'yi hukuk fakültesinden "tanındığını" ima etmeye çalışan adam.

Kendime defalarca onu araştırdığımı söyledim çünkü etkinlikte güvenliği nasıl atlattığını bilmek istiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, Fumi'nin eski sevgilisi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum.

Geleceğini tahmin etmediğim bir gelişme: kıskançlık duyguları. Küçük kedimi herhangi bir şekilde düşündüğümde öfke hissi.

Diğer adam. Dwayne Halbertson gibi dışkı parçalarının yanında hissettiğim dürtülere yakın bir his.

Öldürme arzusu. Kan dökme arzusu.

Kratos'tan o adamı araştırmasını istememin asıl nedeni buydu. Medya referansları ya da gerçekten Columbia Hukuk'a gidip gitmediği konusunda endişelendiğim için değil.

Fumi'ye elini sürüp sürmediğini bilmek istiyorum. Onu benim tattığım gibi tattı mı? Onun karanlığıyla ziyafet çekip tatlı teslimiyetini yuttuysa.

Eğer öyleyse, kaderinin hiç *de* hoş olmayan bir şekilde gelişmesine engel olamayabilirim.

"Kim o?"

Kratos boğazını temizliyor ve dosyayı önümdeki masaya bırakıyor. Dosyayı açtığımda Conrad Otel'i'nin güvenlik kayıtlarından aldığı birkaç grenli fotoğrafın yanı sıra aynı adamın bir binadan çıkarken ya da bir arabaya binerken çekilmiş birkaç siyah beyaz fotoğrafını buluyorum.

"Gizemli adamınız Takato Ito."

Çenem gerildi.

"O bir Yakuza, Gabriel ve küçük çaplı bir hiç de değil. Amcası-"

"Kyoto Hato-kai'nin başı Orochi Ito," diye homurdanıyorum, gözlerim dosyanın üzerinde kısılıyor.

"Evet, biliyorum."

"Bu adamlar çok *ciddi*, Gabriel," diyor Kratos sessizce. "Geceleri tavandan samuray kılıçlarıyla inen ninjalar gibi ciddiler."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Ninjalar* mı? *Samuray* kılıçlarıyla mı?"

"Siktir git, Bay Tarih Kanalı," diye iç geçiriyor, gözlerini deviriyor. "Ama gerçekten, bu işi ciddiye alın. New York'ta pek varlıkları yok ama Kyoto'yu Hato-kai yönetiyor. Hafife alabileceğim biri değiller."

"Not edildi," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve elini sıkmak için masaya uzandım. "Teşekkürler, Kratos."

"Ne zaman istersen," diye gürlüyor. "Ares'le ilgili bir şey olursa beni bu işin dışında tut yeter. Yakuza'yı karıştırdığımı düşünürse kalp krizi geçirir."

Ayrılmadan önce Yunan devine tekrar teşekkür ediyorum. Sonra kendimi ofisimin penceresinin önünde oturmuş, Takato hakkında topladığı bilgilere bakarken buluyorum.

Ve Fumi'nin neden Yakuza ile konuştuğunu merak ediyorum.

Bu sırra sahip olmak çok heyecan verici.

Gabriel'i bir konferans odasının cam duvarından bir müşteriyle birlikte görüyorum. Ya da sabah evde mutfakta birbirimizin yanından geçeceğiz. Ve içimi bir heyecan kaplayacak.

Bu iki kez oldu.

İlki, onu taksiyle takip ettiğim ve Club Venom'a girdiğini gördüğüm geceydi. Beni bodrum katındaki odaya götürdüğü ve bir psikopat gibi kovaladıktan sonra bir vahşi gibi becerdiği geceydi.

Aklı başında bir dünyada asla geri dönmezdim. Normal bir insan, bir adamın onu karanlıkta kovaladığı, kıyafetlerini yırttığı, yere çarptığı ve ertesi gün zar zor yürüyebileceği kadar kabaca becerdiği bir yere *isteyerek geri dönmez*.

Ama yine de ben normal değilim.

Bu yüzden geri döndüm ve ikinci kez, düğünden sonraki hafta sonu, daha da yoğundu.

Yani, lanet bir *bıçak* kullandı.

Bunun hiçbir zaman kafamdaki şiddet dolu, çarpık fantezilerin bir parçası olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Ama *Tanrım*, külotumu kesmesi ve sonra o çelik bıçağın kenarını meme ucumda sürüklerken şişmiş horozunu ağrıyan amıma gömme hissi - saf lanet adrenalin.

Aşırı bir telaş ve tehlikeli bir heyecan.

Ve bunu benden başka kimse bilmiyor.

Gabriel, onun haberi olmadan, benim *iki* versiyonumla tanıştı. İlk Fumi, ağzı her zaman kapalı kalması gerekirken kapalı kalmayan çalışkan avukat. Sahte eş seçmelerine dalıp her şeyi çalan inatçı kadın. Sahte gelini.

Ama aynı zamanda beni -ben olduğumu fark etmeden- "kedicigi" olarak tanıyor: Venom'dan gelen, kendisiyle aynı vahşi fantezilere sahip, itaatkâr, ahlaksız, hevesli ama konuşmayan küçük döl sürtüğü.

Ve yine, gezegende bunun farkında olan tek kişi olduğumu bilmek çok *hoşuma gidiyor*.

Düğünden bir hafta sonra. Venom'a son gidişimizden bu yana, uyuşturucu bağımlısı gibi yavaş yavaş daha da huzursuz olmaya başladım. Evdeyken Gabriel'i izlemeye devam ediyorum, kulübe, "kedicigine" gidip gitmediğini görmek için bekliyorum.

Sanırım en azından Gabriel'in zihninde, beni gümüşü lavanta rengi saçlı, konuşmayan ve aklına gelen her türlü boktan şeyi isteyerek yapan gizemli bir kadınla aldattığı için kızgın olmalıyım.

Özellikle de bana hiç dokunmamış olmasına rağmen -en azından bilerek- hala *ondan* delicesine zorba, sahiplenici ve kıskanç bir his alıyorum. Kendini aştı.

Sahte bir ilişki olsun ya da olmasın, dışarı çıkıp başka birini bulursam bunun bedelini cehennemde ödeyeceğimi hatırlatmak için birkaç kez bu yolu denedim.

Yetmiş yaşında ve evli olmasına rağmen dostça davrandığım bir erkek müvekkilime sarıldığımda bana nasıl baktığını gördüm. İş yerinde Felix ile bir dava dosyasını yakından incelediğimde gözlerini üzerimde hissettim.

Sahte evlilik olsun ya da olmasın, Gabriel gelinine karşı çok sahiplenici. Bu yüzden Venom'da "yavru kedi" ile karanlık, rahatsız edici CNC oyunları oynamak için gizlice kaçtığı için öfkelenmem *gerektiğini* biliyorum.

Ama aptalca becerilen *ben olduğumda* buna kızmak zor. Dürüst olmayan tek kişinin o olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. İhmal yalanları falan.

Gabriel'in oturma odasındaki kanepeden başımı kaldırıp bazı işlerin üzerinden geçiyorum. Çift kanatlı Fransız kapıdan antreye geçerken Gabriel'in dışarı çıkmaya hazırlandığını görüyorum.

Bu geceki planının bu olduğunu zaten biliyordum. Daha önce duş almak için ortadan kaybolduğunu fark ettim; o zaman ben de hazırlanmaya başladım. Yaklaşık on dakika önce odasından çıktığında ben çoktan kanepeye uzanmış, öldürmek için giyinmiş olduğumu gizlemek için battaniyeye sarınmışım.

Dışarı mı çıkıyor?

Yani *ben* de öyleyim.

Titriyorum, içimde bir ihtiyaç zonklamasıyla

yutkunuyorum. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Gözlerimi işimden ayırmıyorum.

Sesi soğuk ve duygusuz. "Evet, ofiste bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor."

Oh, tabi. *Ofis*.

Dudaklarımı çiğniyorum, bu sefer yavru kedisini Club Venom'da bulduğunda, onu bodruma geri götürdüğünde, kovaladığında ve onu sikip attığında heyecanı nasıl daha da artırabileceğini hayal ediyorum.

Bu noktada onu kulübe kadar takip ettiğimde gerçekten ucuz tişörtler ve taytlar giymeliyim, çünkü Gabriel süslü, pahalı şeyleri mahvedip duruyor.

Ama yine de Venom'un kıyafet yönetmeliği var. Ve hey, bunun için para ödüyor.

Battaniyenin altında, bu gece mahvolmasını beklediğim yepyeni, zarif, *çok* transparan dantel iç çamaşırının üzerine yeni bir Versace numarası giyiyorum.

Benim geri kalanımla

birlikte. "Bekleme."

Kanepeden atlamadan önce onun güvenli bir şekilde kapıdan çıkmasını bekliyorum. Antrede, geçen gün işten sonra aldığım muhteşem bir çift Louboutin'e adım atıyorum. Makyajım zaten tertemiz ve ön kapıyı açıp dışarı bakmadan önce saçımı hızlıca kontrol ediyorum. Trevor onun için kapıyı kapatırken Gabriel şehir arabasının arka koltuğuna kayıyor.

Gösteri zamanı.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz dışarı fırlıyorum, kaldırıma koşuyorum ve bir taksi çağırıyorum. Her zamanki gibi, kalp atışlarım beklentiyle hızlanmaya başlarken şoförün Gabriel'i takip etmesini sağlıyorum.

Ama Gabriel'in arabasının Venom'a doğru gitmediğini hemen fark ediyorum. Nereye gittiğimizi anladığımda yavaşça inliyorum. Araba Crown and Black binasının hemen önünde durduğunda ve Trevor Gabriel'i indirmek için arka kapıyı açtığında yüksek sesle nefes veriyorum.

Sikeyim.

Aslında "ofis" demek istemişti.

"Burası iyi mi, bayan?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, kaşlarım derin bir şekilde çatılıyor. "Yani, hayır. Beni aldığın yere geri dönmem gerekiyor."

Taksi şoförü arabayı isteksizce vites takarken nefesinin altından küfrediyor. Biz uzaklaşmaya başlarken bakışlarımın camdan dışarı kaymasına izin veriyorum.

"Bekle!"

Araba gıcırdayarak durdu.

"Hanımefendi!" diye tersledi taksici, bana ters ters bakarak. "Aklını başına topla-"

"İşte."

Pencereden, binanın yan kapısından çıkıp taksi çağırmak için elini kaldıran bir figürü gösteriyorum. Herhangi bir figür değil.

Gabriel.

Kelimenin tam anlamıyla Crown and Black ofislerine giren Gabriel, bir dakikadan kısa bir süre sonra yan kapıdan gizlice çıkıp bir taksiye bindi.

Bir şey var. gidiyor üzerinde. Ya da, belki o gerçekten yaptıOfiste bir şeye ihtiyacı var ve şimdi Venom'a gidiyor.

Dudağımı ısırdım.

Venom'a "yavru kedi" aramaya gitme ihtimaline karşı Gabriel'i şehrin her yerinde kılık değiştirerek takip etmek gerçekten biraz acınası bir durum. Ama seks bir *üst seviyede*. Delicesine şiddetli ve zaman zaman dehşet verici. Ama lanet olsun, heyecan verici. Ve eğer Venom'a gümüş lavanta saçlı itaatkarını aramaya gidiyorsa.

Kaşlarımı çatıyorum. Burada gerçekten ne yapıyorum? Sevişmek istediğim için Gabriel'i mi takip ediyorum? Yoksa bu gece *başka* biriyle yatmayacağından emin mi oluyorum?

"Lütfen şu taksiyi takip eder misiniz?"

"Bayan-"

"Bir elli daha atacağım, nakit, taksimetrenin

üstüne." "Yüz dolar ve anlaştık."

"Tamam."

Gabriel'i takip ederken düşüncelerim dönüp dururken arkama yaslanıyorum. Beş dakikadan az bir süre sonra kaşlarımı çatıyorum.

Hala Venom'a gitmiyor.

Williamsburg Köprüsü'nden geçip Brooklyn'e gidiyoruz. Sonra ilçenin derinliklerine. Manhattan'dan uzaklaştıkça hipster barları ve yeni apartman daireleri yavaş yavaş rehinci dükkânlarına ve şehir konutlarına, sonra da pis eski depolara ve hurda metal sahalarına dönüşüyor.

"Burada durabilirsiniz, teşekkürler."

Kaldırıma yanaştığımızda yutkunuyorum. Önümüzdeki iki süper kabataslak blokta Gabriel taksisinden iniyor. Bir binanın yanındaki ara sokağa girmeden önce etrafına bir göz atıyor.

"Çıkmak istediğin yer *burası* mı?"

Ücreti öderken başımı sallıyorum, sonra da şoför için yüz dolar atıyorum.

"Bakın bayan, burası sizin gibi güzel bir kızın gecenin bu saatinde yalnız başına olmak isteyeceği bir yer değil."

"İyi olacağım."

"Hanımefendi-"

"Bıraktığın için teşekkürler."

Nabzım hızla atarken ve duyularım alarmdayken dışarı çıkıyorum. Caddenin karşısına geçip, yıkık dökük eski apartmanın önüne kadar yürüyorum ve ön taraftaki numaraya bakıyorum. Bir sokak tabelasına dönüp kaşlarımı çatıyorum, bu adresi nasıl tanıdığımı ve neden tanıdık geldiğini düşünmeye çalışıyorum. Aklıma bir şey gelmiyor.

Yavaşça binanın yanından dolanıyorum ve Gabriel'in az önce kaybolduğu sokağa bakıyorum.

Taksi şoförü haksız değildi. Bu mahalle *sert*. İyi aydınlatılmış da değil, bina duvarları tanınmış şiddet çetelerinin etiketleriyle grafitili.

Gözlerim sokağın karanlığına saplanıyor. Bakışlarım açık ama yavaşça kapanan bir yan kapıya takılınca donup kalıyorum.

İki kez düşünmeden ara sokağa daldım ve kapı kapanmadan hemen önce durdum. Kapı aralığından içerideki karanlık koridora bakarken ürperiyorum. Tepedeki tek bir neon ışık düzensiz bir şekilde yanıp sönüyor ve kendimi *Testere* korku filmlerinden birindeymişim gibi hissetmeme neden oluyor.

Burada ne halt ediyorsun seni aptal sürtük?

Kendimi sabitlemek için bir nefes çekiyorum ve tam içeri adım atacakken arkamda bir ses duyuyorum. Etrafımda dönüyorum

kalbim boğazıma düğümleniyor. Gözlerim irileşiyor, bakışlarım sokağın başında duran karanlık, kambur bir figüre takılınca nabzım hızlanıyor.

Bu Gabriel değil. Bu her kimse, daha kısa ve tıknaz. Ve ondan yayılan, beni iliklerime kadar ürperten o ezici siyah, kötücül enerji var.

"Kaybolmuş görünüyorsun."

Huysuz, cızırtılı ses kötü niyetli. Evet, bu Gabriel değil.

Başımı salladım. "Hayır, ben..."

"Evet, sanırım kayboldun."

Bana doğru yürümeye başladı. Kanım buza dönüşüyor. "İyi ki seni buldum," diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde. "Bak, ben-"

Elinde parıldadığını görmeden önce bir bıçak sesi duyuyorum.

Hay sikeyim.

Düşünmüyorum. Sadece döndüm ve sokağın derinliklerine doğru koştum. Anında, arkamdan gelen ağır ayak sesleri duyuyorum. "Nereye gidiyorsun, bebeğim!"

Oh Tanrım. Oh lanet olsun.

Ara sokaktan hızla aşağıya iniyorum ve sonra sağa sapıp binanın arkasından dolaniyorum. Tekrar yola koyulmadan önce topuklarımı tekmelemek ve onları tutmak için sadece bir saniye duraklıyorum.

"Geri gel, bebeğim. Sana zarar vermeyeceğim..."

Arkamdan acımasızca gülerken bir ılığı bastırıyorum. Peşimden gelen ayak seslerini duyduğumda kanım donuyor, binanın bir sonraki köşesinden fırladığımda daha yüksek ve daha yakın hale geliyor. Sokağa doğru hızla ilerlerken, önümde yolumu kapatan tel örgüyü gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

"Neredesin-"

Ses aniden ıslak bir çağılıyla kesilir. Ayak sesleri de durur.

Nefes nefese kalıyorum, dönüp sırtımı çitin soğuk metaline dayadığımda tüm vücudum titriyor. Gözlerim loşluğa bakıyor, adamın peşimden gelmesini bekliyorum.

Ama yapmaz ve sessizlik daha da sağır edici bir hal alır.

Yavaşça, titreyen bir nefes alıyorum. Sessizce köşeye doğru sürünüyorum. Sahip olduğum son siniri de çelikleştirerek kendimi köşeyi gözetlemeye zorluyorum.

Bir anda nefesim kesiliyor ve elim ağzıma gidiyor.

Tek gördüğüm kan.

Ceset yoktu. Beni kovalayan adamın izi yok. Sadece kan.

Her yerde.

Gabriel'in evinin ön kapısını arkamdan çarparak kapatıp kilitlerken hâlâ titriyordum. Kapıya yaslanıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve omurgamdan aşağı nemli bir his süzülüyor.

Az önce ne oldu öyle?

Yüzüncü kez telefonuma bakıyorum ve polisi aramayı düşünüyorum. Aramam *gerektiğini* biliyorum. Ama aramama nedenimi de b i l i y o r u m .

Polisi aramak demek, en başta neden orada olduğumu açıklamak demek. *Bu da* onlara kocamı takip ettiğimi söylemem anlamına gelir ve bunun polislerin anlaşılmamızın doğasını araştırmasına yol açmaması *mümkün değil*.

Evet, gizlilik anlaşmamın şartlarını ihlal etmekten ve sahip olmadığım beş milyon doları geri ödemek zorunda kalmaktan endişe ediyorum. Ama daha da önemlisi, Gabriel ile görücü usulü evliliğimi ve parayı araştıran polisin, babamın eskiden kim olduğunu bulmalarına yol açacağından endişeleniyorum.

Yani polis yok.

Elinde bıçakla peşimden koşan bir adamın *muhtemelen* benim de hayatımda olması gereken biri olmadığını düşünüyorum.

endişeleniyorum. Ayrıca, öldüğünü bile bilmiyorum. Ne oldu, gölgelerde dolaşan başka bir sürüngenle mi kavga etti? Bir çete olayı mı?

Ama... Çok fazla kan vardı. *Çok*

fazla kan.

Titriyorum, kapıdan uzaklaşıyorum ve omuz silkiyorum. Ceketimi çıkardım. Yatak odama gitmeden önce kilitleri tekrar kontrol ediyorum ve Versace'den sıyrılıyorum. Yeni iç çamaşırımı çıkarırken inliyorum, aşağı baktığımda dantelde hafif lekeler olduğunu görüyorum.

Lanet olsun, nokta.

Normal iç çamaşırlarımı, uyku şortumu ve atletimi giyiyorum, pedimi yerleştiriyorum ve çay yapmak için mutfığa gidiyorum.

Suyun kaynamasını beklerken kendime sarılıyorum, sakinleştirici ve kafeinsiz bir çay poşeti bardağın içinde bekliyor.

O *da* neydi öyle? O korkunç gürleme sesini ve ardından gelen sessizliği tekrar ediyorum. Kan-

Işıklar sönüyor.

Sarsılıyorum, şiddetli bir şekilde kasılıyorum, dudaklarım anında kuruyor ve nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Çaydanlıktaki su fokurdamaya ve kaynamaya

başlar. "Gabriel?"

Ocağın üstündeki çaydanlıktan sessizce buhar çıkmaya başlıyor. Ses gittikçe yükseliyor, ta ki aniden donmuş halimden sıyrılıp ulumaya başladığını fark edene kadar.

Brülörü hızla kapatıyorum ve ısıklı çalan buhar önce bir fısıltıya, sonra da sessizliğe dönüşüyor.

Nefes veriyorum.

Sonra, aniden, bir kapının ağır bir tıkırtıyla kapandığını duyuyorum.

Vay anasını.

Gözlerim boş yere mutfağın karanlığına da l a r k e n çıplak korku ve panik derimin altında kaynıyor.

"Gabriel?"

Cevap yok.

"Alo?" Sesim titreyerek sesleniyorum. "Gabriel? Ben-"

Koridorun aşağısında, fuayeye doğru bir yerden ağır bir ayak sesi geliyor.

"Alo?!"

Sadece

sessizlik.

Saf dehşet kanımı *buza* çevirdi.

"Polisi arıyorum!" Çığlık

atıyorum.

Hayır, yapmayacağım. Arayamam. Telefonum üst katta.

Mutfak kapısının dışından gıcırdayan bir ayak sesi daha geliyor. Kalbim boğazıma düğümleniyor.

Ve koşuyorum.

Peşimden gelen ayak seslerini duyduğumda boğazımdan bir çığlık kopuyor. Mutfak kapısının diğer kapısından fırladım, oturma odasına doğru zikzaklar çizerek ilerlemeden önce yemek odasına girdim.

Biri beni eve kadar takip etmiş.

Bıçaklı tıknaz adam mı yoksa ilkinin kanatan ikinci bir canavar mı bilmiyorum. Her kimse

Karanlıkta beni kovalarken ondan yayılan düşmanlığı ve kötü niyeti *hissedebiliyorum*.

O her kimse, bana zarar vermek istiyor.

Bir adrenalin patlamasıyla, ayak parmağım en alt basamağa çarptığında hissettiğim acıya aldırmadan merdivenleri tırmanmaya çalışıyorum. Merdivenin yarısında ayağım kayıyor ve arkamda, neredeyse topuklarımın dibinde merdiveni tırmanan adamı hissedip duyunca çığlık atıyorum. Kendimi ayağa kaldırıp merdivenleri hızla çıkmaya devam ederken dehşet içinde çığlık atarak tekme atıyorum.

En üst kata ulaştığımda güçlü bir el bileğimi kavıyor. Mırıltılı, vahşi bir homurtuyla dönüyor ve yanlamasına duvara çarparken tekrar çığlık atmama neden oluyor. Ama geri tekme atıyorum, yumuşak bir şeye çarpıyorum ve adamın dudaklarından bir inilti çıkıyor.

Kaçıyorum. Ama odama çıkan ikinci merdivene gitmek için sola zig çizdiğimde, onun karanlığının çevresel görüşümde bana yaklaştığını hissedebiliyorum. Bunun yerine sağa zig yaparak koridordan ikinci kattaki çalışma odasına doğru ilerlerken boğazımdan çiğ bir çığlık kopuyor.

İçeride bir şömine var, büyük, ağır ateş çubukları-

Bir ağırlık sırtıma çarparak beni öne doğru savuruyor ve acı içinde yere düşüyorum. Adam beni ensemden yakalayıp yere yapıştırırken çığlık atıyorum ve boş yere çırpınıp kıvranıyorum.

Diğer eli aniden şortumun arkasını kavıyor. "*Hayır!*"

Şortumu ve külotumu indirirken çığlık atıyorum. Boğuluyorum, topuğumu geriye doğru tekmeliyorum. Adam homurdanıyor, topuğum taşaklarına değil, sadece kalçasına çarpacak şekilde dönüyor. Ama bu onun beni tutuşunu yeterince gevşetmesini sağladı.

Ayağa kalkmaya çalışırken ayak parmaklarımı yere vurarak ondan uzaklaşabiliyorum.

Bu yeterli değil.

Ayak bileğimden tutup çekerek beni sırtüstü çevirdiğinde haykırıyorum. Ağırlığı üzerime çökerken ciğerlerimden bir çığlık kopuyor, koridorun karanlığı gözlerindeki ölümcül parıltı dışında her şeyi gizliyor.

Beni boğmaya çalışıyor, ama ben hırlıyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. Adam acı içinde tıslıyor, dişlerini sıkıyor ve aniden geri savrulmadan önce sarsılıyor. Açık avucu yanağımı tokatlarken sersemlemiş bir şekilde nefes alıyorum. Beni anlık olarak donduran bu hareketi kullanarak atletimi yakalıyor ve aşağı doğru çekerek, göğüslerim serbest kalırken kumaşı yırtıyor.

Ben çırpınıp haykırırken, elini bacaklarımın arasına sokarken tekme atıp çığlık atarken şortumu ve külotumu indiriyor.

"Regl dönemimdeyim!" Ağzımdan kaçırdım.

"Sence umurumda mı, Kedicik?"

Her şey aksıyor. Tüm bedenim kaskatı kesilirken dünya durma noktasına geliyor.

Ne. Ne. Lanet olsun. *Sikeyim.*

"Seni kovaladığımda ve sen bunu beklemediğinde farklı oluyor, değil mi?" Gabriel karanlık bir şekilde kulağımı tırmalıyor.

Bunu sindirmekte zorlanıyorum - tüm çıkarımları anlamak için: kulüpte benim olduğumu *biliyor*. Az önce bu eve giren ve beni karanlıkta kovalayan adamın *kocam ve patronum olduğunu*, gerçek bir psikopat olmadığını.

Ama ikisi de aynı şey olabilir.

Beynim tüm bunları kavramaya çalışırken bile, kalın parmaklarının amıma girdiğini hissettiğimde aniden irkiliyorum, titriyorum.

"I-"

İki parmağı içime girerken zevkten boğulurcasına haykırıyorum. Ağzını göğüslerime indiriyor, ben çığlık atıp altında kıvrılırken bir meme ucunu acımasızca ısıyor. Parmakları içime girip çıkıyor, ben daha fazlası için nefes nefese kalırken başparmağı klitorisime doğru yuvarlanıyor ve sürtünüyor.

"Biliyordun..."

"Neyi biliyordum, Kedicik," diye vahşice hırlıyor, ben haykırırken parmaklarını tekrar tekrar içime sokuyor. "Kovalanmaktan hoşlandığını mı? İyi, istekli küçük bir döl sürtüğü gibi *kullanılmaktan*, cezalandırılmaktan ve *incitilmekten* hoşlandığını mı?"

Üçüncü parmağını içime sokarken inliyorum, onun acımasız, cezalandırıcı dokunuşu altında kıvrılırken gözlerim geri dönüyor.

Gabriel meme ucumu tekrar ısıyor, sertçe, acı ve coşkunun karışımıyla çığlık atmama ve titrememe neden oluyor. Parmakları sert ve hızlı bir şekilde girip çıkıyor, acımasız zevk içimi kemirirken kalçalarımın titremesine neden oluyor.

Göğüs ucumu tokatlıyor, sonra beni daha da sert ve hızlı parmaklamaya başlarken bir eliyle boğazımı sıkıyor.

"*Güvenli kelimeni unutma, Kedicik. Kırık.*" Kırık.

Benim gibi, bundan sadece zevk almakla kalmayıp

bunu *arzuladığınız için*. Buna ihtiyaç duyduğum için.

Sevdiğin için.

Gabriel vücudumdan aşağı kayarken bacaklarımı ayırıyor. Parmakları amımdan kaymadan önce iç kalçalarımın tokat atarak zevk ve acı içinde inlememe neden oluyor. Eli ıslak bir şekilde karnımdan yukarı ve göğüslerimin arasından yukarı kayıyor, eli boğazıma dolanmadan önce meme uçlarımı büküyor ve sıkıştırıyor.

Ağzı aniden bacaklarımın arasına düşüyor ve gözlerim kocaman oluyor.

"Bekle-"

"Kanaman umurumda mı sanıyorsun, Kedicik?" di y e hırlıyor tenime karşı. "Devam et..."

İç bacağımı ısırduğında keskin bir nefes alıyorum.

"Benim için kanını akıt."

Dili kaygan dudaklarımda geziniyor. Kasılıyorum, fırlatıyorum

Beni yutarken başımı geriye atıp çılgınca kıvraniyorum. Beni yalarken inliyor, iki parmağını içime sokarken klitorisimi sertçe emiyor.

Boğazımdaki eli, görüş alanımı daraltacak ve ağzından aldığım zevki stratosfere çıkaracak kadar sert sıkıyor. Parmakları boğazımın üzerinde yayılıyor, ıslak bir şekilde göğüslerime doğru kaymadan önce narin damarlarım ve nefes borumla alay ediyor. İnliyorum, meme uçlarımı acımasızca bükerken kalçalarım ağzına karşı gıcırıyor.

Eli tekrar boynuma doğru kayıyor. Sonra parmakları ağzıma girene kadar çenemden yukarı çıkıyor. Bakırın ve kendi uyarılmışlığımın tadını alarak inliyorum.

Gabriel kalçamı tokatlıyor. Parmaklarıyla çenemi tutup ağzımı sikerken klitorisimi sertçe emiyor. Ve aniden, onun için patlıyorum.

Boşalmaya başladığımda ılık atıyorum, o amımı emerken bedenim sırtımdaki sert zemine çarpıyor ve titriyor. Sonra bacaklarımın arasına doğru kayıyor, dizleriyle onları kabaca birbirinden ayırıyor.

Gözlerim karanlığa alıştı ve aşağıya bakıp göğsüme ve karnıma bulaşmış kanı gördüğümde inliyorum. Ama sonra Gabriel'in belden aşağısının çıplak olduğunu fark ettiğimde titriyorum, v- çizgilerinin olukları, kocaman, şişmiş, kalın horozunun titreyen amımın bir in üzerinde ağır bir şekilde sallandığı yere kadar uzanıyor.

Gömleğini başının üzerinden çekip fırlatıyor ve eli hemen boğazıma dolanıyor. Şişmiş horoz başı açıklığıma baskı yaptığında derinden inliyorum.

Kocaman aletini içime soktuğu anda ağzı dudaklarıma çarpıyor. Ve beni bir *hayvan* gibi becermeye başladığında dünyam ateşe dönüyor.

Dili benimkiyle düello ederken inleyerek ve pençelerimi ona doğru uzatarak haykırıyorum. Öpücüğünde bakır ve tatlılık tadı alıyorum ve siki içime girdiğinde titriyor ve inliyorum. Gabriel dizlerinin üzerine oturuyor, kıcıımı kaldırıyor ve beni hâlâ onun kalınlığına gömülü tutuyor.

İki eli de boynuma sarıldı.

Sonra beni daha önce *hiç* sikilmediğim gibi sikmeye başladı, onun tarafından bile.

Beni ölene kadar sikmek istiyormuş gibi sikiyor. Sanki beni cezalandırıyor. Sanki beni kırmak istiyormuş gibi.

Zevk ılıklarım evin içinde yankılanıyor, beni bir bez bebek gibi sikerken vücudum onun yontulmuş kasları ve sırtımdaki sert zemin arasında zıplıyor. Gabriel acımasız, sert vuruşlarla içime giriyor, hırlıyor ve

Kasları gerildikçe ve siki içimde daha da sertleşip büyüdükçe inliyor.

"Söyle bana, Kedicik..." diye karanlık bir şekilde geveliyor. Kalçalarını sertçe iterken gözleri parlıyor ve içime işliyor, boğazımı bir tutamak olarak kullanarak beni üzerine çekerken ağır topları kıcıma yüksek sesle çarpıyor.

"Venom'da ne *halt* arıyordun?"

İnliyorum, nefesim sert ve düzensiz geliyor, nabzım damarlarımda ateş gibi atıyor. Görüşüm dalgalanıyor ve lekeleniyor, bedenim kasıldıkça göbeğim tekrar tekrar sıkışıyor.

"*Oynayacak biri mi?*" Gabriel şiddetle tıslıyor. "*Seni becerecek biri mi? Seni ciyaklatıp yalvartacak biri mi?*"

İrkiliyorum, vücudum zevkle sarsılıyor ve avuç içi yanağıma çarptığında amım onu daha da sıkı kavlıyor.

"Sana lanet bir soru sordum, Kedicik. Yoksa bu pis küçük amcığı sikinin üzerine boşaltacak biri miydi..."

İçimde sıcak ve zonklayıcı bir şey oluşmaya ve dalgalanmaya başladığında her yerim titreyerek inliyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye homurdanıyor, içime tekrar tekrar girerek tüm bedenimi titretiyor. "Sana benden başka *kimse* dokunamaz. Benden başka kimse seni *sikemez*."

Elini boğazıma sımsıkı sarıp kulak mememi ısırırken ve sikini içime sokarken benden saf bir zevk çığlığı yükseliyor.

"Senin küçük amcığın, Kedicik," diye hırlıyor. "*Bana ait*."

Tüm dünya hissizleşiyor. Gözlerim geri dönüyor ve ağzı ağzımı ezerken inliyorum. Bacaklarım kalçalarının etrafında kilitleniyor, tırnaklarım sırtını pençeliyor ve

Omuzlar. Sert, şişman siki tekrar tekrar içime giriyor, acı ve zevk içimde patlarken beni lanet olası yere çakıyor.

Meme uçlarımı çimdikliyor, beni boğuyor, tokatlıyor, şaplak atıyor ve tüm gerçekliğim bulanıklaşıp paramparça olana kadar *beni beceriyor*.

Boşaldığımda çığlık atıyorum, bedenim arındırıcı mutluluğun dalga dalga içime girmesiyle sarsılıyor ve kıvranıyor. Aynı anda onun da geldiğini hissedebiliyorum, beni acımasızca öperken iniltilerimiz birbirine karışıyor. Aleti nabız gibi atıyor ve zonkluyor, döllerі sıcak ve yoğun bir şekilde içime akıyor. Gabriel içimden çıkıyor, siki göğüslerimi, gövde mi ve yüzümü kaplayana kadar üzerime yapışkan döller fişkırtırken okşuyor.

Eli saçlarımın arkasına kayıyor, vücudumda yukarı doğru kayarken saçlarımı avuçluyor, şişmiş aleti yüzümün hemen üzerinde ağırlaşıyor ve parlıyor.

"Em," diye hırlıyor. "Beni iyi bir fahişe gibi temizle, Kedicik."

Ve biliyorum.

Çünkü onun için mi? *Benim için*.

Dilim onun sikinde aşağı yukarı kayıyor, onun dölünü ve benimkini kadifemsi kafasından o onaylayana kadar yalıyor. Beni bıraktığında yere yığılıyorum, nefes nefese yatarken vücudum tükenmiş, morarmış ve inanılmayacak kadar kırılmış.

Bunu daha önce yaptığımız zamanlarda yabancıydık - ya da en azından ben yabancı olduğumuzu sanıyordum. O zamanlar, seksten sonra, hemen yollarımızı ayırırdık.

Az önce olanlar o kadar yorucuydu ki, şu anda yerden kalkabileceğimden bile emin değilim, ama yarı yarıya bekliyorum

Gabriel'in beni titreyerek, yarı sayıklayarak, döl, ter ve kan içinde yerde bırakıp gitmesini beklerdim, çünkü o bu "bölgede" olduğunda, karanlık tarafını sergilediğinde, tam da bunu beklerdim.

Canavarlar sizi karanlıkta yakalar ve doldurulmuş bir oyuncak gibi becerir. Sonrasında size bir peçete ve bir bardak su vermiyorlar.

Bu yüzden Gabriel yanıma eğilip kollarını altımdan geçirdiğinde şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Berbat durumdasın, Kedicik..."

Onda daha önce hiç görmediğim bir şefkatle beni kollarının arasına alırken sessizce nefes alıyorum.

Beni üçüncü kattaki odama, oradan da ebeveyn banyosuna taşıyor. Odayı karanlık bırakarak, sadece panjurların arasından parlayan şehir ışıklarıyla beni kapalı tuvalete oturtuyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, zevkten sonra gelen acıdan irkiliyorum.

Gabriel'in küveti sıcak su ve lavanta kokan köpüklerle doldurmaya başlamasını sessizce izliyorum.

"Burada bekle."

Banyodan kayboluyor. Saniyeler geçiyor ve gözlerim kapanmaya başlıyor. Sonra tekrar odaya girdiğinde irkilerek uyanıyorum. Bir fincan çayı küvetin yanındaki küçük masaya koyarken alt dudığım dişlerimin arasına çekiliyor.

Dönüp bana bir bardak su ve iki ekstra güçlü ibuprofens uzatıyor.

"Al bunları," diye emrediyor.

Başımı sallıyorum, köşeleri hafifçe kıvrılan dudağımı ısırmaya devam ediyorum. Gözlerimi onunkilere dikiyorum, ela ve altın rengi gözleri içimi delip geçerken titriyorum. Ağrı kesicileri yutmamı izliyor, sonra bardağı alıp musluğu kapatıyor.

Beni tekrar güçlü kollarına alıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan küvete girip benimle birlikte dumanı tüten sıcak suya yerleşiyor, bana sarılıyor. Sıcaklık ve kolları beni sararken inliyorum.

Yavaşça, gerçekliğe geri dönerken, başımı çeviriyorum. Haftalardır gelmekte olan an geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğinde gözlerimiz kilitleniyor.

"Biliyordun," diye fısıldadım.

Haftalardır, içimdeki bu lezzetli küçük sırla ziyafet çekiyordum. İş yerinde ya da bir kampanya etkinliğinde ona baktığımda bu kıvılcımı hissediyordum, *onun* küçük kirli sırrını bildiğimi biliyordum, *benim* olduğu gerçeğinden zevk alıyordum.

Ama şimdi sanki biri perdeleri çekmiş ve tüm o küçük kirli sırları gün ışığına çıkarmış gibi.

Seni kovaladığımda ve sen bunu beklemediğinde farklı oluyor, değil mi?

Evet, *öyle*. Utancımdan yerin dibine mi girsem yoksa gülsem mi bilemiyorum.

Gabriel başını sallıyor ve nabzım atıyor. "Evet, biliyordum." "Ne zaman-"

"The gece sen saklanmış arkasında ve perde at ve beni takip etmeden önce giriş."

Kalbim yerinden çıkacak.

O ilk sefer. Beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü, içime uzandığı, yumruğunu ruhumun en karanlık, en ahlaksız kısmına doladığı ve asla bırakmadığı o *ilk lanet* zamanı biliyordu.

Başından beri biliyordu.

Banyonun sessiz karanlığında ona bakıyorum, buhar ve lavanta kokusu yüzlerimizi sarıyor. Boğazım acıyla çalışıyor ve o uzanıp çenemi kavradığında nefesim kesiliyor.

Görünüşe göre, sadece o *benim* küçük kirli sırrım değildi.

Ben de *onun sırrıymışım*.

"Yani..." Göz kırıyorum. "Seçmeler... Kazanmama izin verdin."

"Belki de senin kazanmanı *istedim*," diye hırlıyor, gözleri benimkileri yakalıyor. "Belki de sen olmanı istedim."

Ben göğsüne gömülürken dudakları benimkine yapışıyor ve beni şiddetle öpüyor.

Canavarlar size su ve ağrı kesici getirmez. Size köpük banyosu yaptırmazlar ya da kaybetmektense ölmeyi tercih edecekleri değerli bir hazineymişsiniz gibi sizi öpmezler.

En azından çoğu

öyle değil. Ama

benimkinde var.

GABRIEL

Geçen gece onu kaybedebilirdim.

Bu düşünce, o zamandan beri aklımdan geçen on binlerce kez olduğu gibi yüzümü buruşturmama neden oluyor.

...Asla göremeyeceği parçamı neredeyse gördüğü gece.

Limuzinin arka koltuğuna uzanıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Fumi dönüp bana gülümsüyor, gözleri parlıyor ve bu geceki bağış gecesi için Guggenheim'a yaklaşırken Beşinci Cadde'ye bakmaya başlıyor.

O gülümsemeye rağmen, düşüncelerim

kapkara. Geçen gece onu kaybedebilirdim.

Onu kovaladığım gece birbirimize çok şey anlattık. ve onu manyak gibi becerdim. Sadece Venom'da kim olduğunu en başından beri bildiğimi değil. Onu aktif olarak aradım, hatta onu bodrum odasına götürdüğüm ve ilk kez kovaladığım gece beni takip etmesi için onu oraya çektim.

Ama söylemeye gerek yok, içimdeki karanlığı besleyen "diğer" gece faaliyetlerim gündeme *gelmedi*.

Benim bir katil olduğumu bilmiyor. Ama o gece beni Dwayne Halbertson'ın dairesine kadar takip etti. Bıçaklı adam olmasaydı, ellerim Dwayne'in boğazında beni yakalayabilirdi.

Onun yerine, Dwayne'in dairesine adımımı bile atmadan, dışarıda onu korkutmaya çalışan pislik dikkatimi çekti.

Dwayne o gece ölümden kaçmayı başardı - gerçi yakında onu bir kez daha ziyaret edeceğim kesin. Onun yerine, canavarımın açlığını Fumi'nin peşindeki yırtıcının kanıyla doyurdum. Fumi'nin saçının tek bir teline bile zarar veremedi boğazını kendi bıçağıyla kestiğim kişinin.

Genelde böyle dikkatsiz ya da pervasız değilimdir. Ve asla düşüncesizce hareket etmem -yani "öldürmem"-.

O gece bunun için bir ilkti.

Bunun suçunu aşırı çalışmaya ya da tüm bu kampanya yüzünden stresli olmaya atmak isterdim. Ama suçlayamam. İş yerinde her *zaman çok* gerginim. Ve sorun kampanya değil.

Geçen gece Dwayne Halbertson'ı öldürmek için dairesine gittiğimde dikkatimi dağıtan *Fumi'ydi*. Beni oraya kadar takip ettiğini nasıl fark etmediğimi anla.

Ya da en azından oraya kadar takip ettiği kişinin ben olduğumu *düşünüyor*. Ama elinde somut bir kanıt yok. Fumi'yi o boktan mahallede bırakan taksinin plakasını almayı başardım. Ertesi sabah taksi şirketini aradım, şoförün izini sürdüm ve onunla buluştum.

Beş yüz dolar nakit karşılığında, önceki geceyle ilgili "hafızasını tazeleyebildi". Onu evimden aldığını ve Trevor'ın beni ofise götürürken onu takip etmesini istediğini söyledi. Orada biriyle görüştüğünden bahsetti.

Yan kapıdan çıkıp bir taksi çağırdı ve onu da takip etmesini istedi.

Ama takip ettiği ikinci adamın ben olduğumu *bilmiyor* ve ben de bunu doğruladım. Taksicinin arabasında bir araç kamerası vardı. Yüz dolar karşılığında bana görüntüleri bile gösterdi. Crown and Black binasının yan kapısından çıkan siyahlı bir figür görüyorsunuz. Ama yüksek çözünürlüklü kamerasıyla bile, o mesafeden kim olduğunu söyleyemezsiniz.

Fumi o gece yine Club Venom'a gittiğimi düşünerek beni takip etti. Bunu biliyorum çünkü beni takip ederken onu bir an için gördüğümde üzerinde *Versace* vardı.

Ama o gece o boktan mahalleye kadar takip ettiği kişinin ben olduğumu bilmiyor.

Ama hiçbir sır sonsuza dek gömülü kalmaz. *Özellikle* kötü olanlar... "Oh, buradayız."

Guggenheim'ın önüne geldiğimizde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bu gece şimdiye kadar düzenlediğim en büyük bağış gecesi ve müze şimdiden siyasi müttefikler, birkaç ünlü ve New York'un en az *yedi* milyarderiyile doldu.

Limuzinden indiğimde kameralar yanıp sönüyor. Maskeyi yerine takıyorum. Gülümsüyorum, büyüleniyorum, tanıdığım insanlara kaşlarımı kaldırıp göz kırpyorum. Sonra dönüp limuzinin içine uzanıyorum ve Fumi'nin elini tutup dışarı çıkmasına yardım ediyorum.

Tanrım, çok çekici.

Her zaman öyleydi. Onda her zaman canavarımı büyüleyen bir şey vardı.

Gözlerinde uğursuz bir şeyin parıltısı. Profesyonel gülümsemesinin ardında bir parça siyahlık. Karanlığıyla yüz yüze tanışmadan önce bile, o ilk gece, lavanta-gümüş peruğu ve maskesiyle Venom'a girmesini izlediğimde, herkesi kandırmış gibi kendini beğenmiş göründüğünü biliyordum. Türümüzün iki örneğiydik.

Ve onun benim olacağını biliyordum.

Seçmeleri kazanmasına *izin verdim* mi? Hayır. Meredith bunun olmasına izin vermezdi. Ama bu, pozisyon için yarışan diğer herkesten kilometrelerce önde çıktıktan sonra anında ona takılmadığım anlamına gelmiyor.

Onun benim için en iyi eşleşme olmasına "izin vermek" zorunda değildim. Açıkça *öyleydi*.

Kendim tam olarak anlamasam da içimdeki canavar anladı. Ve hayatım boyunca bana rehberlik eden de içimdeki o canavar oldu.

Venom'daki o ilk gece, onu gördüğümde, içimdeki açlığı bastırmak için canavarımın ona yaklaşacağına hiç şüphe yoktu. Ve her işaretime o kadar hevesle ve o kadar mükemmel bir şekilde itaatkârca karşılık verdiğinde, geri dönüş yoktu.

İlk tat yeterli değildi. Onun boyun eğişinin ve benimkini yansıtan sapkın fantezileriyle ziyafet çekmenin ikinci lokması da yeterli değildi.

Daha önce ahlaksızlığımda ve karanlığımda Kediciğim gibi bir eş bulamadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Bu yüzden etrafımıza duvarlar örüyordum.

Onu yakınıma

çekiyorum. Onu

bana bağlıyorum.

Limuzinden inmesine yardım ederken, kameralar etrafımızda yanıp sönerken, bunun artık "kameralar için" olmadığını fark ediyorum. Bu bir imaj ya da oy meselesi değil.

Bu, kendinizde eksik olduğunu bile bilmediğiniz bir parçayı bulmak ve onu bir daha asla gözünüzün önünden ayırmak istememekle ilgilidir.

Kırmızı halıdan geçip müzeye girerken gazeteciler, politika fikirlerimden Fumi'nin göz alıcı yeşil elbisesini kimin tasarladığına kadar her konuda bize sorular yağdırıyor. Fumi'nin eli benimkinde sıkışıyor. Ona dönüyorum ve gözlerinde, saklamaya çalıştığında bile fark etmeye başladığım panik titreşimini görüyorum.

Kalabalıkları sevmez, özellikle de medyanın dahil olduğu bu tür etkinliklerde. Dürüst olmak gerekirse, onu suçladığımı söyleyemem.

Elini sıkıyorum, bana döndüğünde yüzündeki gerginliği kırıyorum. Zayıfça gülümsüyor. Ama sanki "devam edecekmiş" gibi tekrar arkasını dönerken, kırmızı halıda bizi durduruyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve kameralar yanıp sönerken yüzünü kavrayıp öpüyorum.

Planlı değildi. Dudaklarım onunkileri tadana kadar bunu yaptığının farkında bile değilim. Kendime bunun kameralar için olduğunu, galaya karımla manşetlere çıkacak bir öpüşmeyle girerek ses getirmek istediğimi söyleyebilirim. Hatta kendime kahramanı oynadığımı, kendini kaybetmemesi, karakterini bozmaması ya da bir muhabirin önünde kendini kaybedip her şeyi berbat etmemesi için onu öptüğümü bile söyleyebilirim.

Ama onu öperken, bunun başka biriyle ilgili olmadığını fark ettim. Kahramanı oynamakla ilgili değil.

Bu sadece onunla ve benimle ilgili.

Ben uzaklaşırken Fumi'nin yüzü kızardı. Gözlerimiz kilitlendi ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama tam o

sırada Meredith

aceleyle gelip bizi Guggenheim'a soktu.

Etkinlik çoğunlukla zemin katta gerçekleşiyor. Ama aynı zamanda Guggenheim'ın, binanın çevresini yavaşça saran ve iç mekana açılan ünlü spiral yürüyüş yoluna doğru da uzanıyor.

Fumi ve ben çabucak ayrıldık - o *Vogue*'dan biriyle elbisesi hakkında konuşmak için, ben de zengin bağışçıları memnun etmek ve potansiyel siyasi müttefikler ve kampanyayı desteklemek için gelen ünlülerle fotoğraf çektirmek için. Hatta Velvet Guillotine'in solisti Jackson Havoc'la bile el sıkıştım, kendisi bu geceki sessiz müzayedeye imzalı bir gitar ve bazı orijinal şarkı sözü sayfaları bağışladı.

Maeve etkinliğe Elsa'nın küçük kız kardeşi Nora'yı da getirdi. Ben etrafta dolaşmaya devam ederken Jackson'la selfie çekmelerine izin verdiğimde ikisi de kulaktan kulağa ışınlıyor. Fumi'nin son etkinliğe davet *etmediği* için Meredith'i azarladığı belediye meclis üyesi Ed Lee ile sohbet etmeye başladım

-Telefonum cebimde çaldığında. "En

içten özürlerimi sunarım, Ed-"

"Hey, siyasete hoş geldin Gabriel," diye sırtıyor Ed. "Bu hiç bitmeyecek ve sen seçildiğinde daha da kötüleşecek."

Arkamı dönmeden önce ona gülümsedim. Hevesle Jason'dan gelen telefona cevap veriyorum - kamu savunmasına devam etmeye karar vermeden önce kısa bir süre Crown ve Black için çalışan genç bir avukat. Ayrıca şu anda şehir merkezinde Yargıç Myers'ın katipliğini yapıyor.

Yargıç Myers da Vali Hall hakkındaki mühürlü dosyalarda bana yardım edecek olan arkadaşım. Bilirsin, onu gömebilecek olanlar.

"El sıkışmak ve bebekleri öpmek nasıl gidiyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sıkıcı."

Kıkırdıyor. "Dinle, fon sağlayıcınla meşgul olduğunu biliyorum ama sanırım bunu duymak isteyeceksin."

Nabzım hızlanıyor. "Lütfen bana Yargıç Myers'ın dosyaları onayladığını söyleyin."

"Hem evet hem hayır," diye homurdanıyor Jason. "*Yaptı* ama içlerinde epeyce redaksiyon var. Myers buna çok kızmış çünkü redakte edilmemeleri *gerekiyordu*, sadece mühürlenmeleri *gerekiyordu*. Orijinal evrakları dosyalayan avukata, redakte edilmemiş versiyonu kendisine ulaştırması için bir haftası olduğunu, yoksa dayak yiyeceğini söylemiş bile."

Sırıtiyorum. "Harika, Jason. Teşekkürler,

ben-" "Daha en iyi kısmını duymadın,

dostum." Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

"Evet, önemli isimler sansürlendi. Ama dostum..." diye ıslık çalıyor. "Vali Hall ilk valilik kampanyası sırasında çok *kötü* bir çocuktü."

Kurt gibi gülümsüyorum. "Ne

kadar kötü?" "Bir ilişkiye ne

dersin?"

Dudaklarım kıvrılıyor. *Sikeyim evet.*

Preston Hall'un kampanyasında en sevdiği şeylerden biri "aile değerleri".

Onun bir ilişkisi olduğuna dair mühürlü bir dosya, kadife bir minder üzerinde bana sunulan altın bir mermidir.

"Benimle dalga geçiyorsun."

Jason kıkırdar. "*Hayır, hayır.* Ve daha da iyisi var. O sadece bir genç kızdı."

Tanrım, Preston. Seni bununla sikeceğim.

"Sadece *bu* da değil, Sayın Vali ilişkiyi bitirmeye çalıştığında kız çılgına döndü. Bu kız kitaptaki her numarayı denedi: onu saldırıyla suçladı, para istedi, karısına söylemekle tehdit etti... ciddi Jerry Springer saçmalıkları."

"Bu dosya ne kadar gerçek?"

"Oh, bu gerçek. İmzalı yeminli ifadeler, mahkeme belgeleri, polis raporları. Hepsi orada. Yargıç Myers redakte edilmemiş versiyonu masasına koyar koymaz, size doğru yola çıkmasını sağlayacağım."

"Jason, eğer tekrar gerçek para kazanmak istediğine karar verirsen..."

Kıkırdıyor. "Evet, aradığım ilk adam sen olacaksın. Beni bekleyen bir köşe ofis olsa iyi olur."

"Anlaştık."

"Guggenheim'ın tadını çıkar, Gabriel. İrtibatta olacağım."

Telefonu kapatırken kulaktan kulağa sırtıyorum. Bu umduğumdan bile daha iyi. Kampanyam bunun "sızmasını" sağladığında Vali Hall mahvolacak. Yani yolsuzluk ve rüşvet iddiaları ve personeline karşı bir pislik torbası olduğuna dair söylentiler yüzünden zaten yerden yere vuruluyordu. Ama bu tür şeyler seçmenleri etkilemez.

Karını genç bir stajyerle aldattığın kesin ama.

Meredith'e duyduklarımdan bahsediyorum, o da sanki Vali'nin konağını yeniden dekore etmek için dekoratör tutmuş gibi tabletiyle uğraşmaya başladığında düpedüz *neşeli* görünüyor.

Müze katında Fumi'yle göz göze geliyorum. Bana sırtıttığında, yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Hay sikeyim. Sanırım sahte karıma aşık oluyorum.

Etkinlikte rahatça dolaşıyor, el sıkışıyor ve kameralara gülümsüyorum. Maskenin ardında tek düşündüğüm, bir şekilde onun içinde benimle aynı vahşi zevkleri ve karanlık arzuları paylaşan bir eşit bulduğum.

Tek soru, ne kadar derine ineceği?

Tepelere kaçmadan önce gerçek karanlığımın ne kadar derinine inebilir?

Sonunda kendimi Guggenheim'ın üst katlarından birinde, aşağıdaki galaya bakarken buluyorum.

"Harika bir parti veriyorsunuz Bay Black."

Sessizce iç çekiyorum ve maskemi tekrar yerine takıyorum. Beni burada bulan her kimse ona teşekkür etmek için dönüyorum. Sonra donup kalıyorum ve çenem gıcırıyor.

"Bu akşam Columbia Hukuk mezunları toplantınız yok mu Bay Ito?" Gülümsüyorum, gözlerim kısılmış.

Takato bana karanlık, kötü niyetli bir gülümseme ile bakıyor.

"Bu geceki davetli listesinde olmadığınızı eminim," diye homurdandım. "Bu yüzden, güvenlik bunu sizin için yapmadan önce çıkışınızı yapmanızı öneririm."

Takato gülümsemeye devam ediyor. Kaşlarını kaldırıp tırnaklarını çenesinde gezdirerek yanıma geliyor. Tırabzanın kenarını kavırıyor ve gala kalabalığına bakıyor.

"Son görüşmemizden bu yana ev ödevlerinizi yapmışsınız Bay Black."

"Güzel. Az önce sana defolup gitmeni söylediğimde bunun bariz bir şekilde belli olacağını *umuyordum*."

"Lütfen bana bunun Yakuza'dan olduğum için olduğunu söyleyerek kendinizi ucuz, yalancı bir politikacı gibi göstermeyin Bay Black." Aşağıdaki insanlara başıyla selam veriyor. "Çünkü aksi takdirde Ares Drakos, Castle James ve Gavan Tsarenko gibi adamların nasıl içeri girebileceğinden emin değilim."

Bana sırtıtmak için döndüğünde çenemi sıkarak ona bakıyorum.

"Bu da bana, beni küçümsemenizin Yakuza olmamdan çok, karınızı bu *kadar* iyi tanımamdan kaynaklandığını düşündürüyor..."

Biraz daha uzun dururken dişlerim gıcırıyor. Takato bana bakıyor.

"Belki de asıl soru neden karınızla onu tanıyormuşum gibi konuştuğum değildir, Bay Black. Daha ziyade, karınızın neden Yakuza ile *beni* tanıyormuş gibi *konuştuğu*."

"Size tavsiyem, Bay Ito," diye sessizce homurdandım, "hemen şimdi çekip gitmeniz."

"Belki de önce size sunacağım küçük bir teklifi duymak istersiniz."

"Teklifiniz her ne ise, bu benim ilgi alanımın *çok* dışında. Ancak siz karım hakkında böyle konuşuyorsunuz-"

"Bana ödediğiniz beş milyon dolarla ilgili."

Ne?

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim ona dikilmişken başımı eğiyorum. "Affedersiniz?"

Bana yavaşça sırtıyor, kaşları çatılıyor. "Ahh. *İlginç*," diye düşünüyor Takato. "Çok, *çok* ilginç."

"Konuşmaya başla," diye mırıldandım.

"Ne hakkında, Bay Black? Karınızı sandığınız kadar iyi tanımıyor olabileceğiniz hakkında mı?" Bana geniş geniş sırttı. "Bayan Yamaguchi'yi hiç tanıyor *musunuz*, Bay Black? Evlendiğiniz kişinin kim olduğunu gerçekten *biliyor* musunuz-"

Alçak bir hırıltıyla Takato'yu geriye itiyorum, onu parmaklıklardan uzaklaştırıp kimsenin göremeyeceği bir yere iterken Renoir'ın *Papağanlı Kadın* tablosunun hemen yanındaki duvara çarpıyorum.

"*Başla. Konuşmaya başla*," diye homurdanıyorum.

Bana kötü niyetle gülümsüyor. "İşte *bu* benim arkasına geçebileceğim türden bir vali. Gerçek güç. Nasıl yapılacağını bilen bir adam-"

"**BAŞLA. KONUŞMAYA**" diye hırlıyorum.

Yüzüne kükrediğimde Takato sinirleniyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"O da benim gibi, Bay Black."

"Bu da ne demek oluyor-" "O bir

Yakuza."

Bunun saçmalık olduğunu bilmeme rağmen, bana bir tokat gibi çarpınca irkiliyorum, gözümü kırıpıyorum. Crown and Black'te işe alındığında Fumi'nin geçmişini araştırmıştık. Meredith'in de seçmelerden sonra aynısını yapmamış olmasına *imkan* yok.

"Bu doğru değil."

Takato sırtıyor. "*Pek* benim gibi değil. Ama onu çok iyi tanımadığınızı fark etmeye başlıyorum. Onu *ya da* babasını."

"Bay Ito," diye homurdandım, "bu gece buraya gelmekteki amacınız her neyse, başardığınız tek şey *beni çileden çıkarmak oldu*. Senin küçük hikayelerin umurumda değil ve sana beş *kuruş bile* ödemedim-"

"Hayır, ama karın

yaptı." Gerginim.

"Size bir hikaye anlatayım, Bay Black. Yıllar önce, amcam ve ailemin klanı şimdiki kadar öne çıkmadan önce, Japonya'yı farklı bir Yakuza ailesi yönetiyordu. Mori-kai." Gülümsüyor. "Güçlü, varlıklı ve hükümetle çok iyi bağlantıları olan bir aileydi. Ama sonra, *oyabun*'ları yolunu kaybetti. Yakuza tarzında olmayan bir kadınla ilişkisi oldu. Hem de bir yabancıyla. Birlikte bir kızları oldu."

Nabzım atıyor.

"Bu iki şey birlikte onu *zayıflattı*. Bu kadın öldürüldüğünde kızını da yanına alarak kaçtı. Ondan sonra, bir zamanların büyük Mori-kai'si dağıldı, dört bir yana dağıldı. Ailem kırılan parçaları toplayıp bir imparatorluk kuracak kadar cesurdu. Ama Mori-kai'nin kalıntıları hala dışarıda. Ve onları birleştirebilecek bir adam tüm Japonya'ya hükmedebilir."

"Çocuklar için harika bir uyku öncesi hikâyesi," diye tıslıyorum. "Ama bence bir dahaki sefere işin içine biraz ejderha ve sihir katmalısın-"

"Japonya'dan ve Mori-kai'den kaçan *oyabun* Hideo Yamaguchi'dir."

Hala gidiyorum.

"Eskiden Hideo *Mori* olarak bilinirdi. Bu kadar zeki bir adam olduğunuza göre, ne demek istediğimi anladığınızı varsayıyorum..."

Yüce İsa. Fumi. Fumi'den bahsediyor.

"Bunun neyi kanıtlayacağını sanıyorsun bilmiyorum."

Sırıttıyor. "Hiçbir şeyi *kanıtlamakla* ilgilenmiyorum Bay Black. Bugün buraya geldim çünkü kan konuşur. Para da öyle." Bana yaklaştı. "Bu gece buraya size şu teklifi yapmak için geldim Bay Black: Fumi'den boşanın. Onun yerine onunla evlenmeme izin verin. Ona verdiğin ve onun da *bana* verdiği beş milyon sana geri dönecek. Ne isterseniz onu kullanın... yeni bir ev, arabalar, kadınlar..." Omuz silkiyor. "İsterseniz hepsini kampanyanıza yatırın, kaynaklarım bana kazanmanızın neredeyse garanti olduğunu söylüyor."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kulaklarımda alçak bir siren uğulduyor.

Takato sessizce, "Bu sizden daha büyük, avukat bey," diyor. "Çok daha büyük. Bu benim telafi etmem gereken şeyi telafi etmemle ilgili. Bu, Mori-kai'nin son güç kalıntılarını Hideo Mori'nin kızı yanımdayken evimin altında toplamakla ilgili."

Yumruğumu o pisliğin suratına indirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Onun evlenmesi gereken kişi benim, Gabriel."

"Kiminle isterse onunla evlenmeli."

Kıkırdıyor. "*Gerçekten mi*, danışman? Bunu *ona* evlenmesi için beş milyon ödeyen adam mı söylüyor?" Başını sallar, gülümser

soğuk bir şekilde. "Bana hakaret etmeyin Bay Black. Ve sakın bana karşı gelme ya da bu ya da başka bir konuda kararlılığımdan şüphe etme hatasına düşmeyin."

Ceketimin cebine bir kart sıkıştırdı.

"Bu gece Japonya'ya dönüyorum. Bunu düzeltmek için kırk sekiz saatin var. Vali Hall hakkında bulduklarınla ilgili kulağıma fısıldananlar doğruysa, yanında sahte bir eş olmadan bile seçimi kazanırsın. Yani..." Başını eğiyor. "Akıllıca olanı yap. Bana karşı gelmeyin Bay Black," diye homurdanarak yaklaşıyor. "Daha önce New York valilerinden *çok* daha büyüklerini alaşağı ettim."

Takato adım adım uzaklaşırken, öfkeyle kabarak sessizce izliyorum.

Onun gibi sik kafalıların tehditlerini "yapmam".

Gözden kaybolur kaybolmaz telefonumu çıkardım ve bir numara çevirdim.

Kratos'un en büyük kardeşi ve Drakos ailesinin reisi Ares kıkırdayarak cevap veriyor. "Aslında şu anda bağış toplama *etkinliğinde* olduğumu biliyorsun, değil mi? Neredesin lan *sen-*"

"Bir iyilik isteyeceğim."

Ares zeki bir adam ve ses tonumu anında anlıyor.

"Bana bir saniye ver, konuşabileceğimiz bir yere gidelim." Biraz itiş kakış oldu, sonra boğazını temizledi. "Pekâlâ. Neler oluyor, Gabriel?"

"Hala üç harfli bazı devlet kurumlarıyla bağlantılarınız var mı?"

Kısa bir duraklama. "İstiyorum."

"Birinin ABD'ye giriş yasağı listesine alınmasını istiyorum. Bir Japon vatandaşı: Takato Ito. Ama bunun sadece yarın yürürlüğe girmesini istiyorum."

Takato ABD'den ayrılıp Japonya'ya döndükten *sonra*.

Ares, Takato'nun kim olduğunu *kesinlikle biliyor*. Ama, Tanrı onu sevsin, bunun hiçbir kısmını sorgulamıyor.

"Olmuş bilin," diye homurdanıyor Ares.

"Teşekkür ederim. Önümüzdeki ay için avukatlık ücretimin yüzde elli indirimli olduğunu düşünebilirsiniz."

Kıkırdıyor. "Pfft, bunun için endişelenme. İyilikleri vali konağında yaşadığın zamana saklayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra galaya dönerken nabzım hızla atıyor. Karım ve benim *çok* ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor.

Birkaç saksı ağacının yanındaki virajı dönüyorum. bir Jackson Pollock'a benzetiyorum.

"Felix, *kes şunu*."

Çenem gıcırıyor.

Bu Fumi'nin sesi.

Bitkilere yaklaşırken kaşlarım derin bir şekilde çatılıyor.

"Fumi...hadi. Ben sadece... Bunu duymalısın."

"Felix, gerçekten istemiyorum. Ve kesinlikle *burada* değil!" "Seni düşünmeden duramıyorum-"

Ne oluyor lan?

"Felix, sen sarhoşsun."

"O geceyi düşünmeden edemiyorum."

Öfke göğsümde patlıyor ve ölümcül, vahşi, ateşli bir öfke beni sarıyor.

"Dudaklarının tadı-"

Köşeden patladığımda Felix çığlık atıyor, yani kelimenin tam anlamıyla çığlık atıyor. Hem o hem de Fumi bembeyaz kesildiler, Felix benden kaçmaya çalışırken neredeyse ayaklarından geriye doğru düşüyordu.

"Bay B-Black!" diye kekeliyor.

"Eğer hayatına değer veriyorsan, hemen şimdi kaçıp gideceksin, Felix." Sesim yükselmedi bile. Sadece buz gibi çelik, bilenmiş bir kenarı var.

Felix tereddüt etmez. Anında dönüyor ve kapıya doğru koşarken neredeyse ayağı takılıyor.

"Ve *sen...*" Hırlıyorum. Kolundan tutup kendime çektiğimde Fumi inleyerek soluk soluğa kalıyor, gözlerim onun korkmuş karanlık gözlerinde yanıyor. "*Benimle geliyorsun.*"

GABRIEL

Onu bir dizi kapıdan geçirip ana salondan uzaklaştırırken FUMİ SIZLANIYOR. Topuklarının üzerinde tökezliyor, ben başka bir koridordan geçip karanlık bir toplantı odasına girerken elim dirseğini sıkıca kavıyor.

Fumi elimden kurtulup geri çekilmeden önce kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum

"Senin derdin ne *lan*?!"

"*O orospu* çocuğu benim sorunum!" Felix'in koşmaya başladığı yöne doğru parmağımı sallayarak kükrüyorum.

Ağzı açık kalıyor, soğuk bir kahkaha atarken kaşları çatılıyor.

"Sen ciddi misin? Sence ben ve *Felix*-"

İçine daldığımda boğuluyor, ellerim boğazını sarıyor ve onu Beşinci Cadde'ye bakan pencerelerin duvarına yaslıyorum.

"O küçük piçle aranızda ne olduğunu ya da ne *olduğunu* bana *hemen şimdi* söylemeni istiyorum," diye hırlıyorum.

Fumi bana bakıyor. "Sen *delisin*, bunu biliyor musun?"

"Cevap. "Cevap Lanet olsun.*Soru.*" I tısladı.
"Yaptın mı o hiç-"

"Hayır!" diye tersledi. "Bu seni ilgilendirmez-" "İnan bana ilgilendirir."

"*Cehennem* gibi," diye karşılık veriyor, gözleri parlıyor.
"Ama hayır. Biz öpüştük-"

Dişlerimi göstererek onu sertçe cama yapıştırdığımda nefesi kesiliyor. Fumi yutkunuyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken boğazı kararsızca sallanıyor. Yüzündeki korku değil. Kendimi kaybedeceğimden ve ona kötü bir şey yapacağımdan korkmuyor.

Canavarıma bir göz atıyor. *Ve bundan hoşlandığını çok iyi biliyorum.*

"Öpüştük," diye ağzından kaçırıyor. "Bir kez, kelimenin tam anlamıyla üç dakika boyunca. I sarhoştur-"

"*Ne kadar sarhoş.*"

O ısırmalar onu dudak, onu gözlerkayar uzakta için a an

Bana dönmeden önce. "*O kadar da sarhoş değildi. Öyle değil... Yani, o...*" Yutkunuyor. "Kontrol bendeydi, tamam mı? Sadece aptalcaydı."

"Bilmem gereken başka erkek arkadaşın var mı?"

Homurdanıyorum. Yüzü kıpkırmızı oldu. "*Hayır.*"

"Peki ya dolaptaki iskeletler?"

"Hayır! Gabriel, ben-"

"ABD'ye geldikten sonra isimlerini değiştiren kötü şöhretli Yakuza ailelerinden gelen iskelet türleri bile mi?"

Gözleri panikle irileşirken yüzü soluyor ve boğazı tekrar ağır bir şekilde sallanıyor.

"*Siktir git,*" diye hırlayarak ondan uzaklaşıyorum. "Benimle *dalga mı* geçiyorsun? *Vali olmak* için yarışıyorum, Fumi! Bir basketbol takımının kaptanlığına değil!"

"Biliyorum-"

"*Öyle mi?!*" Kükreyerek ona doğru döndüm. "Çünkü şu anda babası Japonya'nın Al Capone'u olan bir kadına zincirlenmiş durumdayım!"

"*Siktir git!*" diye bana karşılık veriyor. "Sen-"

"Kim *ne*, Fumi?!" Ben de kükrüyorum. "Bir odak grubunu kendi lehine çevirebilmek için seni mülakatta hile yapmaya kim zorladı?!"

"Oh, *lanet olsun!* Sanki beni istemedin!" Soğuk soğuk gülüyor. "Sanki *başka birini* istiyordun." Beni küçümsüyor. "Dizlerinin üzerinde istekli küçük bir fahişe isteyen sendin-"

"Senin sözlerin."

Avucu yüzüme sertçe vurduğunda irkiliyorum. Ne yaptığını anladığında anında dehşet içinde soluyor.

"*Gabriel-*"

"Bunu tekrar dene," diye tısladım, "ve *tam olarak ne kadar iyi* dizlerin çalışıyor."

Fumi'nin yüzü kızarıyor ve bana tekrar tokat atacakmış gibi elini kaldırıyor. Ama bu kez bir elimle bileğini, diğer elimle de boğazını kavrayıp onu cama sertçe yapıştırdığımda inliyor.

İnlemesi korkudan değil. Ona vuracağımdan korkmuyor.

İhtiyaç.

Şehvet.

Sapkın, ahlaksız *arzu*.

Ben yaklaştıkça Fumi titriyor, dudaklarım kıvrılıyor, dişlerim açılıyor.

"Benim itaatkâr küçük fahişem, hmm?"

"*Gabriel...*"

"*Başka* iskelet var mı?"

Homurdanıyorum. Başını

sallıyor. "*Hayır.*" "*Başka erkek var mı?*" Törpülüyorum.

Dudakları titriyor. "*Hayır...*"

"Kimsin sen?"

Titriyor. Sanki az önce dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmişim gibi bir titreme. Sanki az önce işkence etmeyi çok *sevdiğim* meme uçlarından birini sıkıştırıp bükmüşüm gibi.

"*SÖYLE BANA,*" diye hırladım.

"*Seninim,*" diye boğuluyor Fumi, gözleri şişiyor ve göğsü inip kalkıyor. "Tamamen *seninim.*"

"*Göster bana.*"

Kahretsin, gözlerindeki bakış. Venom'daki o ilk gecede aşık olduğum bakış, tam teslimiyeti istekli gözlerinde o kadar mükemmel bir şekilde sergileniyor ki neredeyse dayanamıyorum. O bakış lanet bir uyuşturucu ve benim canavarım ona *bağımlı*.

"Göster bana, Kedicik," diye hırlıyorum. "Bana ne kadar *benim* olduğunu göster."

Fumi sözsüzce dizlerinin üzerine çöküyor. Diz çöküşüne bakarken inliyorum; bakışlarım dolgun, dudaklarına, koyu renk gözlerine, solgun, ay gibi tenine ve elbisesinin dekoltesine takılıyor.

"Sikimi çıkar, kedicik."

Fumi, gözleri pantolonumun müstehcen bir şekilde yırtılmış ön kısmına takılınca usulca inliyor. Elleri titreyerek önce kemerimi, sonra pantolonumun düğmesini, sonra da fermuarımı çözüyor. Pantolonumu ve boxerımı birlikte aşağı indiriyor, ta ki ağır, şişmiş sikim tam yüzünün önünde sallanana kadar.

İnliyor, küçük pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve sikime bakıyor.

"Aç ağzını," diye homurdanıyorum. "Ve bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster."

Kocaman sikimi küçük eline alıyor, yakınımı eğilirken beni okşuyor. Dibinde gezinirken gözleri benimkilere kilitleniyor, dili ağır taşaklarımla alay ediyor ve onu yukarı, *yukarı* ve alt tarafa sürüklemekten önce beni inletiyor.

Taç kısmıma geldiğinde dudakları ayrılıyor. Dudaklarının kadifemsi yumuşaklığı başımı sarıyor ve beni ağzına çekerken inlememe neden oluyor.

Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Fumi beni boğazının arkasına doğru yutarken derinden homurdanıyorum. Dudakları şişman sikimin etrafında müstehcen bir şekilde geriliyor, hevesle emerken küçük miyavlama inlemeleri vücudumda titreşiyor. Yanaklarını çukurlaştırırken dili alt tarafta dans ediyor, sertçe emiyor ve yumuşak bir şekilde inliyor, elleriyle bana mastürbasyon yapıyor.

"*Ne kadar iyi bir kız,*" diye inliyorum. "Ne kadar iyi bir saksocu, Kedicik."

Daha hevesli bir şekilde inliyor, ağzını sikimde aşağı yukarı hareket ettirirken beni daha sert ve daha hızlı emiyor. Saçlarından bir tutam tutuyorum, bu sadece daha yüksek sesle inlemesini ve horozumla daha da agresifleşmesini sağlıyor. Beni boğazının derinliklerine alıyor, tekrar tekrar yapmadan önce biraz öğürüyor, öğürüyor ve dilinin her yerinde patlamak istememe neden olan küçük boğuk inilti sesleri çıkarıyor.

Geri çekiliyor, şehvet dolu gözlerle bana bakıyor, alt dudakıyla aletim arasında bir tutam prekum sarkıyor.

"Lütfen ağzımı sık," diye sessizce inliyor. "*Efendim*. Beni-"

Saçlarından tutup sikimi tekrar ağzına soktuğumda boğuluyor. Yüzünü sert, kaba darbelerle sikmeye başlıyorum, beni bu kadar derine almasından ve ben girip çıkarken sikimi dillemesinden zevk alıyorum. Dudaklarının kenarlarından tükürük ve prekum damlıyor, ben bir iniltiyle çekilmeden önce çenesinden aşağı damlıyor.

"*Aferin kızıma*," diye törpüledim ve onu ayağa kaldırdım.

Onu cama yapıştırıp ağzımı onunkine yapıştırırken sızlanıyor. Sonra aniden geri çekiliyorum ve cama bakması için onu döndürüyorum. Bunların renkli cam olduğundan şüpheliyim ama gece vakti ve içinde bulunduğumuz konferans odası karanlık.

Elbisesini tutup kabaca yukarı ve kalçalarının üzerine çektiğimde Fumi inliyor. Avuç içlerim onun küçük, sıkı kıkına sertçe çarpıyor ve ben ona defalarca şaplak atarken zevkten inliyor. Parmaklarım küçük siyah tangasının arka ipine takılıyor. Tekrar şaplak atmadan önce tangasını kalçalarından aşağı çekip dizlerine dolanmasına izin veriyorum.

Elim bacaklarının arasına kayıyor ve onun ne kadar inanılmaz derecede ıslak olduğunu görüp inliyorum.

"*Lütfen...*" diye inliyor.

"Kediciğimin pis küçük amcığının doldurulmaya ihtiyacı var mı?" Homurdanıyorum. "İyi bir sürtük gibi sikilmeye ihtiyacı var mı?"

Fumi cama karşı bir inilti çıkarıyor, ben başımı onun şişmiş dudaklarına sürterken çaresizce camı tırmalıyor. Tek bir sert hamleyle, kalın sikimi tatlı küçük amcığına batırarak ona sonuna kadar sokuyorum. Fumi haykırıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve ben derinlere daldıkça inliyor. Geri çekiliyorum, ama hemen tekrar sokuyorum.

Kalçalarım kışına vurmaya başladı, ıslak küçük amcığı ben onu sikerken sikimin etrafında sıkıca gerildi. Elbisesinin önünü aşağı çekip memelerini ellerime döktüğümde nefesi kesiliyor. Bacakları titreyene ve zevkten inleyene kadar meme uçlarını çimdikliyor, büküyor ve vahşileştiriyorum.

Onu sertçe becerirken bir elim klitorisini ovmak için düşüyor, ona bir iblis gibi vururken taşaklarımın her tarafına damladığını ve sızdığını hissediyorum.

Fumi cama doğru çığlık atıyor, aletimin üzerine boşalırken tüm vücudu titriyor ve sarsılıyor. Omzunu sertçe ısıriyorum, bu sadece daha yüksek sesle ağlamasına neden oluyor ve taşaklarımı spermiyle doldururken amcığı sikimin etrafında daha da sıkı kenetleniyor.

Onunla işim henüz bitmedi.

Zonklayan sikimi yavaşça amından çıkardığımda hâlâ cama doğru nefes alıp veriyordu. Sonra dişlerim kulak memesini tırmıklıyor.

"Geriye uzan, Kedicik," diye homurdanıyorum. "Geriye uzan ve *kışını benim için aç.*"

Fumi'nin nefesi kesiliyor. Boğazından küçük bir inilti kaçarken gözlerinin büyüdüğünü görebiliyorum.

"Gabriel-"

"Cevap vermek yok," diye homurdandım.

Tek bir şeyi hatırlamasını istiyorum: O benim.

Hepsi benim.

Sadece benimkini.

"Sana söyleneni yap, kedicik."

İnliyor.

"Evet..."

"Evet, *ne.*"

"Evet, efendim."

Fumi inliyor, nefesi önündeki camı buğulandırıyor. Elleri geriye kayıyor, kendini bana açarken parmakları yanaklarına yayılıyor. İnliyorum, şişmiş başımı güzel ve kaygan hale getirmek için tatlı amına geri daldırıyorum. Sonra kafasını geriye doğru sürüklüyorum ve büzülmüş küçük göt deliğine sürtünmesine izin veriyorum.

Kahretsin, o *çok* küçük ve dar ve ben *çok* büyüğüm. Kendi uyarılmışlığını dar halkasına sürttüğümde küçük deliği şişmiş kafama göz kırpıyor ve sıkılıyor.

"Güzel ve geniş," diye törpüledim kulağını. "İçine sokmak zorunda kalacağım, Kedicik. Sikimi o sürtük arka deliğine sokmam gerekecek."

Bastırmaya başladım. Fumi irkiliyor, sırtı kavislenirken bir inilti ve bir nefes nefese boğuluyor. Bastırmaya devam ediyorum, kalın sikimi içeri sokmaya çalıştıkça halkasının yavaşça daha fazla açıldığını hissediyorum.

Benimle tanışmadan önce başka bir adamı düşündüğü için bile onu cezalandırmak *istiyorum*. Bu kadına olan bağımlılığımın seviyesi bu.

Ahlaksız saplantımın derinliği.

Canavarımı büyülediği için ödeyeceği bedel.

Onu cezalandırmak istiyorum.

Acıtmasını istiyorum.

Çok iyi acıtmasını istiyorum.

Başım büzülmüş halkasını geçerken Fumi keskin bir şekilde soluyor, gırtlaktan gelen ilkel bir sesle inliyor.

"Aferin *kızıma*," diye homurdanıyorum. Omzunu ısıırıyorum, göt deliğinin sikimin etrafında bir mengene gibi sıkılmasından zevk alıyorum. "Bırak gireyim, Kedicik," diye inliyorum, içine batmaya başladığımda klitorisini ovmak için uzanıyorum. "*Sana sahip* olabilmem için beni içeri al."

Sikim gittikçe daha derine kayıyor, onun zevk ve acı dolu inlemeleri benim alçak, hayvani homurtularıma karışıyor. Kıçısı yavaş yavaş sikimi yutuyor, santim santim kalınlaşıyor, şişiyor ve sonunda kabzasına kadar içine gömülüyorum.

Ve sonra o kıçısı *benim* yapacağım, tıpkı onun geri kalanı gibi.

Fumi zevkle inliyor, ben onu derin ve yavaş darbelerle sikmeye başladığımda camın ve vücudumun arasında kıvranıyor. Parmağım klitorisini yuvarlıyor, sikimi defalarca kıkına sokarken elime sızdığını hissediyorum. Bir noktada tökezliyor, ayak parmakları cama doğru kıvrılırken topukları çıkıyor.

zemin. Aletime gömülmüş, nefes nefese kalışıyla buğulanırken tırnaklarını camda gezdiriyor.

"İyi bir sürtük gibi sikimi al, Kedicik," diye inleyerek kalçasını bırakıyorum. Bir elimi amının üzerinde tutuyorum, diğer elimle saçlarından bir tutam tutup sertçe çekiyorum.

"O sürtük kışınla sikimi becer."

Çılgınca, yüzü acı, zevk ve saf teslimiyetle buruşmuş olan Fumi kalçalarını geriye doğru sallamaya başlıyor, kışını boyum boyunca aşağı yukarı kaydırıyor. Sıkı halkası beni sağlıyor, taşaklarım sıkılaşıyor ve nabzım damarlarımda napalm gibi yanana kadar her vuruşta beni derinlemesine yutuyor.

Klitorisini daha hızlı ve daha hızlı ovuyorum, saçlarını bırakıp göğüslerine uzanıyorum ve meme uçlarını cezalandırıyorum. Çünkü onu tanıyorum ve onu bu hale getirenin sadece zevk olmadığını biliyorum. Acı da var.

Ekşi ve tatlı.

Karanlık ve aydınlık birbirine karışıyor ve ikimizi de yutuyor.

Vücudunun kasıldığını ve burkulduğunu hissediyorum. Patlamaya başladığında ılgılı içindeki karanlık, ilkel bir yerden çığ ve kırık bir şekilde geliyor. Tam boşalmaya başladığında, meme ucunu sıkıştırıp bükerken omzunu tekrar sertçe ısıyorum.

"Gabriel!"

Daha fazla dayanamadım. Bir iniltiyle sikimi onun küçük deliğine gömdüm ve bıraktım, taşaklarımın zonkladığını ve döllerimin kışının derinliklerine döküldüğünü hissettim.

Çenesini kavriyorum, ağzım onunkine çarparken yüzünü çeviriyorum, iniltilerini, nefesini, her şeyini yutuyorum.

Bir zamanlar kontrol bende idi. Bir zamanlar, onunla ne yaptığımı biliyordum.

Şimdi, tüm kontrolü kaybettiğimi
fark ettim. Ve geri istediğimden de
emin değilim.

"DUR TAHMIN EDEYİM..." Masanın karşısındaki Gabriel'e sırtıtıyorum.

Üç yıldızlı bir Michelin restoranı olmasına, yemeklerin dünyanın en iyi şeflerinden biri tarafından hazırlanmasına ve - eğer cüretkâr olabilirim - müthiş bir arkadaşlığı olmasına rağmen, suratı asık görünüyor. Sanki bir cenazedeymiş gibi, randevuda değil.

Ama ben onu tanıyorum. *İşte* bu yüzden yüzünde huysuz ve aksi bir ifade var.

"Randevulara gitmiyorsun, değil mi?" "Bu kadar açık mı?"

"Papa Pazar günleri çalışıyor mu?"

Eğer kılı kırk yarmak istiyorsak, o hala bir randevu "yapmıyor". Yani, evet, Le Bernardin'de karı koca olarak birlikte yemek yiyoruz ama burada olmamızın tek nedeni Meredith'in bunu bir fotoğraf çekimi olarak ayarlaması.

Romantik değil mi?

Şu anda, Gabriel'in kampanya yöneticisi bizi yönlendirirken, biz masanın karşısında birbirimize abartılı, aşk dolu gülümsemeler atarken, medya fotoğrafçıları dikkatle

Onun tarafından seçilenler dışarıda kamp kurmuş, telefoto lensleriyle fotoğraf çekiyorlar.

Evet, sahnelendiğini biliyorum. Bu Gabriel'le dışarıda olmanın tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyor, değil mi?

Demek istediğim, *onun* randevulaşmıyor olması benim de randevulaşmadığım anlamına gelmez.

Bu yüzden o işteki bir şeyi bitirmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandığında ben de kahkahalarla gülerek büyük bir gösteri yapıyorum. Bir sonraki yemeğimiz geldiğinde, sanki bu mutfak coşkusunda bana katılmasını *istiyormuşum* gibi, çatalımı nefis bir ısırlıkla ona uzatmadan önce son derece dramatik bir "yum" yüzü yapıyorum.

"Bu işte korkunç derecede iyisin." Gabriel bunu dışarıdaki fotoğrafçıların görebilmesi için yüzünde genişten de geniş bir gülümsemeyle söylüyor.

"Neyde iyi?" Omuz silkiyorum. "Numara yapmakta."

"Oh, inan bana, *hiçbir* fikrin yok."

"Hmm. Seni tam burada ve şu anda bu masanın üzerine domaltıp külotunla ağzını tıkarken seni sertçe becersem ne kadar *numara* yaptığını görmek isterim."

Dışarıdan, hala iyi niyetle gülümsüyorum.

Kalçalarım masanın altında birbirine kenetlenirken içimdeki sıcaklık patlıyor.

"Bu bir söz mü?"

"Bunu biliyorsun." Gözlerini benimkilere dikeyor, çatalını bir lokma yemeğe saplarken dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "*Kedicik*."

Kendimi toparlamaya çalışırken omurgamda bir sıcaklık hissediyorum.

Bu, içine düştüğümüz ileri geri şakalaşma. Dünyaya göre, biz karı kocayız. Ama özel hayatımızda işler *değişiyor*.

Büküm. Daha da karmaşıklaşıyor.

Çoğu zaman hala aynı ofiste çalışan ev arkadaşlarıyız. Tanıtım amaçlı bir şey olmadığı sürece randevulaşmıyoruz. Ayrı yatak odalarında uyuyoruz.

Diğer zamanlarda ise *patlayıcıyız*.

Beni evin içinde kovaladığı, yakaladığı ve acımasızca siktiği zamanlar gibi. Beni işyerindeki ofisine çağırdığı, panjurları çektiği ve sonra döl ve tükürük dekolteme damlayana kadar ağzımı siktiği ve işe geri dönmeden önce bluzumu değiştirmek zorunda kaldığım zamanlar.

Ya da kahvaltı hazırlarken arkamdan gelip beni tezgaha yapıştırdığı ve bacaklarım çalışmayana kadar kıcıma şaplak atarken arkadan amımı yediği zamanlar.

Bu madalyonun *sadece* iki yüzü olsaydı, anlardım: dışarıdan bir rol oynuyoruz ve özel olarak, ikimizin de sahip olduğu karanlık, kısır sapkınlıkları keşfetmek için birbirimizi kullanıyoruz.

Ancak son zamanlarda, yavaş yavaş, bunun üçüncü bir yönü ortaya çıktı. Örneğin şöyle bir akşamı ele alalım: kameralar mevcut olsa da, "göstermelik" olmanın ötesine geçip gerçekten flört ediyormuşuz gibi hissettiren bir şeye doğru ilerliyoruz.

Yakınlaşmak. Sözleşmeli evlilik ile gerçek çift arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmak.

Birbirimizin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyoruz.

Bu beni biraz korkutan bir evrim; dürüst olmak gerekirse, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Ama bu, bu gerçekleşmeden önce bundan keyif almaya başlamam anlamına gelmiyor.

Garson tabaklarımızı temizliyor ve bir sonraki yemeği getiriyor. Gabriel bir ısırık alırken gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapalı, yüksek sesle "mmmm" diyerek büyük bir gösteri yapıyor.

"Sıra sende," diye homurdanıyor milyon watt'lık bir gülümsemeyle. Kırmızı şaraplı arpacık soğanı soslu filet mignonundan kocaman bir ısırık alıyor ve masanın öbür ucuna uzanırken sırtlıyor. Bir ısırık alırken ben de gülümsüyorum -gerçekten ve kameralar için-. Bunu yaparken, olağanüstü sosun bir kısmı çenemden damlıyor ve üzerimdeki açık mavi beyaz elbisenin ön kısmına sıçırıyor.

Nefesimin altından tıslayıp peçeteye uzanıyorum ama Gabriel çoktan kalkıp koltuğundan kalkmış oluyor. Kendi peçetesini su bardağına daldırıyor ve elbisemdeki lekeyi silmeye başlıyor. Kameraların önünde göğüslerimi mıncıkladığını fark etmemiz ikimizin de bir saniyesini alıyor.

Durmuyor. Sadece dönüyor ve sırtlıyor, hakimlere ve jüriye karşı ustaca uyguladığı "utangaç ama çekici" bakışıyla omuz silkiyor. Dışarıda paparazziler bunu yiyor, çünkü paparazziler. Sadece Gabriel bana yardım etmeyi, aslında beni okşamaya dönüştürebilir ve sonra da bunu kameralara şirin ve arsız bir şekilde şövalyece gösterebilirdi.

"Neden benimle kadınlar tuvaletine gelmiyorsun, Fumi?"

Gözlerimi kırptırıp hızla döndüğümde Meredith'in orada dikildiğini görüyorum. "Temizlenmene yardım edeyim."

Gabriel'e bakıyorum, o da başını sallayıp koltuğuna geri oturuyor. "Evet, tamam. Tabii."

Meredith'i restorandan geçip tuvalete doğru takip ederken kaşlarını atıyorum. Bu noktada *ondan* hoşlanmadığımdan değil. Sadece onunla tanıştığımdan beri yaşadığımız her karşılaşma *onun* benden kesinlikle hoşlanmadığını gösteriyor.

Her neyse.

Bu yüzden banyoya girdiğimizde ve o telefonuna dokunmaya başladığında meraklandım ve belki biraz şüphelendim.

"Devam edebilir ve elbiseyi çıkarabilirsin. Yenisi burada olacak-"

Kapı alınıyor. Meredith kapıyı açtığında, ekibinden başka bir kadın ona bir giysi çantası uzatırken gülümsüyor. Meredith bana dönüyor ve çantanın fermuarını açarak az önce üzerine sos döktüğüm elbisenin *aynısını* ortaya çıkarıyor.

"Gerçekten mi? Etkilendim."

Ben çantayı alıp üstümü değiştirmek için kabinlerden birine girerken omuz silkiyor. "Akşam yemeği bu. Olur böyle şeyler."

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum kapıdan, lekeli elbisemden sıyrılırken. "Yani, Gabriel için çalışmanın senin işin olduğunu biliyorum. Ama gerçekten yapmadığını biliyorum... Yani, biliyorsun-"

"Aslında senden gerçekten

hoşlanıyorum, Fumi."

Duraksadım, kaşlarım kalktı.

"Ne?"

"Hem de *ok*."

Yeni elbisemi giyiyorum ve kabinin kapısını açıyorum. Meredith ben ona merakla bakarken omuzlarını

umursamaz bir şekilde kaldırıyor.

"Bazen soğuk ve sert olduğumu biliyorum ama olmak zorundayım. Öyle olmazsan bu işte hayatta kalmazsın, *özellikle* de bir kadın olarak." Dudaklarının köşeleri biraz kıvrılıyor ve bunun Meredith'in gülümseme versiyonu olabileceğini şaşkınlıkla fark ediyorum.

"Muhtemelen öyle düşünmediğini biliyorum ama senden gerçekten hoşlanıyorum, Fumi. Ve seni Gabriel ile seviyorum."

"Odak grupları onayladığı için mi?" Sırıtiyorum.

Sırıtiyor. "Evet, öyle. Ama ben de öyle. Onu tamamlıyorsun. Zekisin ve ayaklarının üzerinde durabiliyorsun. *Ve* onu tetikte tutuyorsun, bu da onu zinde tutuyor, bu da onun seçilmesini sağlayacak."

"Şey... teşekkürler," diye gülümsüyorum, yüzüm biraz yanıyor. "Minnettarım."

"Rica ederim," diye sertçe yanıtlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, kampanyasının ve onun başına gelebilecek en iyi şeylerden biri sizsiniz."

Sırıtiyorum.

"Gidelim

mi?"

Kapıyı açmak için eliyle işaret ettiğinde başımı sallıyorum.

"Sadece ona aşık olma."

Sözleri sırtımda buzlu su gibi yuvarlanırken irkiliyorum, yutkunuyorum.

"Oh, evet, hayır-" "Yine

de, eğer *yaptıysan*..."

Meredith çevresel görüş alanıma girip önümde ilerliyor. ve gözlerimle buluşuyor. Göz kırıyor.

"Senin en büyük amigon olurum."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

GABRIEL KAŞLARINI ÇATIYOR, ikimiz de evinin ön kapısına çıkan merdivenlerde duruyoruz. Binanın ışıklarının yarısı yanıyor, içeriden Taylor Swift'in *sesi* bangır bangır geliyor.

"Misafir mi bekliyorsun?"

"Hayır," diye homurdanıyor, çenesi gergin. "Değilim."

İçeride müzik daha da yükseliyor. Müziğin sesini ve kızların gülüşme ve bağırışmalarını takip ederek mutfağa giriyoruz. Sırtlarını bize dönmüş dört genç kız, müzik eşliğinde saçlarını savurup yapıyormuş gibi göründükleri pizzaların üzerine malzemelerini serpiştirirken bağırıp çağırıyorlar.

"Lütfen kendini evindeymiş gibi hisset Maeve."

Gabriel'in, Alistair'in ve Tempest'in pislik büyükbabası ve onun çok çok daha genç ganimet karısı -evet, biliyorum, bu bir zihin becerme- aracılığıyla Gabriel'in *on sekiz yaşındaki teyzesi* Maeve ile sadece birkaç kez karşılaştım. Ama onun sesiyle fırıl fırıl dönen siyah saçlı, mavi gözlü kızı hemen tanıyorum.

"Oh-hi!" diye cıvıldıyor ve Bluetooth hoparlörden gelen müziğin sesini kısmak için uzanıyor. Bana gülümsemek için döndüğünde yüzü kızarıyor. "Hey, Fumi."

"Yani..." Gabriel pizza partisinde kaşlarını kaldırır.

Maeve sırtırken yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, kesinlikle önceden aramalıydım. Ama bu civardaydık ve bende hâlâ bir anahtar var-"

"Sorun değil," diye gülümsüyor Gabriel. "Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun."

Birkaç ay önce Gabriel ve Alistair, Maeve'i büyük babaları Charles ve onun berbat karısı Caroline ile yaşadığı kötü durumdan uzaklaştırdılar. Charles'ın suç bağlantıları ve şirkete karışması bir yana, onun ve Caroline'ın Maeve'e oldukça kötü davrandıkları da ortaya çıkmıştı.

Onu o karmaşadan kurtardıktan sonra, liseyi bitirene kadar birkaç ay Gabriel'de yaşadı. şimdi, birkaç arkadaşıyla birlikte kendi dairesine sahip ve sonbaharda  niversiteye başlayacak.

"Yani, pizza fırınınız var," diye kıkırdıyor. "Mi pizza, su pizza."

"Merhaba, Bay Black. Black!" bir .
Maeve'in arkadaşlar cıvıltılar ile Dostça
bir el sallama.

"ocuklar, son kez söylüyorum," diye iç geçirir. "Sadece Gabriel."

Ona döndüğümde sırtıtıyorum. "Gidip bu elbiseyi değiştireceğim."

Başını sallar. Maeve'in yüzü biraz solgunlaşır ve hemen yanına koşar.

"Um..." Gabriel ve beni mutfaktan çıkarken takip ediyor, dudağı dişlerinin arasında bükülüyor. "Kızlar burada kalmak istiyor..." Gabriel'e mahcup bir bakış atıyor. "Yani, bu evi seviyorlar. Ama sorun şu ki..."

"Uyku düzeni mi?" Gabriel homurdanıyor.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Yani, Dominique benimle eski odamda kalmaya karar verdi. Ama sonra Amber ve Natasha *misafir* odasını almaya karar verdiler..."

Kahretsin.

Gabriel'in evi, kendisi ve kardeşleri içinde büyüdüğünden beri büyük ölçüde yeniden düzenlendi. Orijinal beş yatak odasından sadece üçü hâlâ bu amaçla kullanılıyor: ana süiti, Tempest'ın Maeve'in odası haline gelen eski odası ve *benim* uyuduğum misafir odası.

"Yani, onlara *senin* orada uyuduğunu söyleyemezdim," diye yüzümü buruşturdu. "Biliyorsun, çünkü-"

"Sorun değil Maeve," diye gülümsüyor Gabriel. "Bunun için endişelenme."

Maeve belli ki ilişkimizin gerçek doğasını biliyor. Ama arkadaşları değil. *Tabii ki* misafir odasını kullanmak istememde bir sorun görmezler. Gabriel'in odasında uyuduğumu düşüneceklerdir.

Ama ben bilmiyorum. Hiç olmadı.

"Birkaç eski uyku tulumu bulabilirim-"

"Gerek yok," diye homurdanıyor Gabriel. "Biz icabına bakarız Maeve."

Bana endişeyle bakıyor. Ona el sallarken yüzüme *gerçekten* hissetmediğim kolay bir gülümseme yapııştırıyorum. "Evet, önemli değil. Onları misafir odasına koy."

"Tamam, harika," diye gülümsüyor. "Teşekkürler! Açsanız pizza da yakında geliyor."

Üst kattaki "misafir" odasında eşofman altımı ve kapüşonlu tişörtümü giyiyorum, saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum ve aşağı iniyorum. Mutfğa varmadan hemen önce kütüphaneden gelen sesler beni kapının yanında duraklatıyor.

"Hiç sanmıyorum Amber," diye gürlüyor Gabriel'in sesi.

"Aww, hadi!" Maeve'in arkadaşı Amber bir ses tonuyla Benim hoşuma gitmeyecek kadar çapkın. Dişlerim gıcırdıyor.

"*Lütfen, Bay Black?*"

Kanımı kaynatacak bir şekilde onun adını mırıldanıyor.

"Amber. Kesinlikle hayır."

"Hadi ama Gabriel, istediğim bara gidip bir erkeğin bana içki ısmarlamasını sağlayabileceğimi biliyorsun."

"Belki de öyledir," diye homurdanıyor. "Ama on sekiz yaşındasın ve *benim evimdesin*. Burada olduğun sürece kendine alkol yardımı yapmayacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. *Harika* kokan pizzanın tadına bakmak için mutfığa geri dönmek üzereydim ki sesi duydum:

"Ya sana *bunları* göstersem."

"*AMBER-*"

Maeve'in küçük arkadaşı neredeyse yerinden sıçrayarak Ben odaya girerken tişörtünü geri indirdi.

"Merhaba!" diye geveliyor, yüzü bembeyaz.

"*Merhaba* Amber." Gözlerim onu ikiye bölerken ona sıcak bir şekilde gülümsüyorum. Sonra onu tamamen görmezden geliyorum ve eğlenmiş görünen Gabriel'e doğru yürüyorum, onu ensesinden yakalıyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Onu derinden öpüyorum, vücuduna sarılırken dilimin ağzını keşfetmesine izin veriyorum. Hatta yavaşça çekilmeden önce uzanıp sıkı kıcını sıkıyorum ve bunu yaparken dudağını ısıırıyorum.

Amber'a hafifçe gülümsemek için geri dönüyorum.

"Sanırım pizza hazır, *ufaklık*."

Kıpkırmızı oluyor, başını sallayıp odadan çıkarken gözleri yere düşüyor. O gider gitmez Gabriel'e bakmak için döndüm.

"Bu *da* neydi böyle?!" Şak diye söyledim. Homurdanıyor, kaşları çatılıyor.

"Sanırım buna 'karımın aşırı ve yersiz kıskançlık yüzünden kendi bölgesini işaretlemesi' diyorlar, ama tam terimden emin değilim."

Dudaklarımı büzüyorum. "İnan bana, bu *kıskançlık* değildi." "Tabii ki değildi."

Puşt gerçekten de eğlenmiş görünüyor. "Kız *on sekiz* yaşında," diye çıkıştım.

"Farkındayım. Bu yüzden-"

"Sen *evlisin*."

Aniden kıçımı kavrayıp beni sert vücuduna doğru çektiğinde nefesim kesiliyor. Eli yukarı kayarak at kuyruğumu avucunun içine alıyor ve ağzını indirip nefesi boynumla alay etmeden önce başımı geriye doğru çekip boğazımı açığa çıkaran vahşiliği karşısında inliyorum.

"*Çok* farkındayım," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. Sonra birden dudaklarını cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarıma yapıştırıyor.

MAEVE pizza ve daha fazla Taylor Swift için onlara katılmamızda ısrar ediyor. Amber yemeğin geri kalanında

gözlerimin içine bakmaktan kaçındı.

Gece. Ama Gabriel'den de uzak duruyor.

Kıskanmıyorum.

Hiç de bile.

Yatma vakti geldiğinde, kızlar Maeve'in ve benim odamı aldılar. Eşyalarımın hala misafir odasında ve bitişik banyoda olmasını "alışkanlık" olarak açıklıyor ve Gabriel'in gömme dolabında gardırobuma nasıl yer bulacağımızı hala çözmeye çalıştığımızı gülerek söylüyoruz.

Gabriel'in ebeveyn banyosundaki iki lavabodan birinde pijamalarımınla durup dişlerimi fırçalayana kadar bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etmemiştim. Kötü bir tuhafılık değil, sadece *yeni bir* tuhafılık.

Buraya daha önce de geldim tabii ki. Beni yatağında, yerde ve bu lavabonun karşısında sikti.

Ama geceyi onun yatağında hiç geçirmedi, tıpkı onun da benimkinde hiç geçirmediği gibi.

Hazırlanmayı bitirirken ikimiz de tek kelime etmedik. Ben yorganı çekmeye başlayana kadar konu açılmadı bile.

"Aslında, bu benim tarafım." Sırıtiyorum.

"Senin bir *tarafın* mı var?"

"Var."

"Yatağın ortasında uyumuyor musun?" Omuz silkiyor. "Hayır."

"Siz çok tuhaf bir adamsınız Bay Black."

Diğer tarafa geçip içeri girerken sırtıtiyorum. Işıkları kapatıyor ve yanıma kayıyor. Yatak odasını sessizlik kaplıyor. Bu çok garip ve çok yabancı bir duygu.

Bu adamla aynı yatakta olmak ve beni vahşice sikerken elinin boğazımda *olmaması*.

Ama bu gece öyle bir şey olmayacak. Maeve ve üç arkadaşı-

Gabriel aniden sırtıma doğru kayınca nefesim kesiliyor, yontulmuş vücudu sert ve sıcak. Sonra eli uyku şortumun beline kayıyor, onu ve külotumu yakalayıp ikisini de bacaklarımdan aşağı çekince sarsılıyorum.

Ne kadar sert olduğunu hissettiğimde usulca inliyorum. "Biz... Yani, Maeve ve arkadaşları-"

Dantelli külotumu ağızıma tıktığında gözlerim şişerek inliyorum. Arkamda, siki boxer'ından sıyrılıyor, sıcak ve sert bir şekilde kıcımda zonkluyor.

"Misafirimiz var diye seni kırana kadar sikmeyeceğimi sanma, Kedicik."

GABRIEL

"Eve dönerken biraz Çin lahanası alabilir misin?"

Tanrım. O kadar evcilleştım ki neredeyse acıtacak. "Ne için?" Kaşlarımı çatıyorum.

"*Yemek* için," diyor Fumi telefonda. "Bu akşam yemek pişiriyorum."

"Yemek yapabiliyor musun?"

Gülüyor, tatlı sesi göğsümün içinde bir şeylerin kabarmasına neden oluyor.

Evet, bir şekilde Fumi'yi arama alışkanlığı edindim. Rastgele. Gerçek bir nedeni yok. Bu sefer sadece *Times*'a kahve içerken verdiğim röportajdan eve dönmekte olduğumu haber vermek için aradım. Ve şimdi bu kadınla paylaştığım eve gidiyorum, görünüşe göre bize akşam yemeği hazırlıyor. Bunun için bebek Çin lahanasına ihtiyacı var.

Evet. O kadar evcilleşmiş ki neredeyse acı veriyor. Ve yine de... Hiçbir şeyi değiştirmedim.

Hayat *güzel*. Gerçekten iyi. Hem şirketteki işimi hem de seçim çalışmalarımı bir şekilde yürütüyorum.

zorunluluklar, anketlerde *ezip* geiyorurur. Henüz çantada keklik deęil ama Vali Hall yavař yavař dūřuyor ve ben yūkseliře geçmiř gōrūnūyorurur. Ve henüz gizli silahımı bile kullanmadırur.

Bir de ev cephesi var.

Fumi.

Yıllardır iki tarafım olduğunu biliyordurur. Karanlık ve aydınlık. Yıllar boyunca bu ikisi zaman zaman hırçın, azılı dūřmanlar oldular. Dięer zamanlarda ise soğuk bir ateşkes var. Ama řu anda, ilk kez, bir şekilde bu iki yanım mūkemmel bir denge içinde.

Bunu o yaptı.

ūnkū Fumi ile birlikte, sonunda her iki yanımıla da tamamen barıřık olmama izin verdurur.

Jūrileri būyūleyen ve davaları kazanan altın Gabriel'i tanıyor. Ama canavarı da tanıyor. Benim aydınlıęımı olduęu kadar karanlıęımı da biliyor ve her ikisini de "kabul etmekle" kalmıyor.

İkisini de *istiyor*. Ve her iki tarafımın da ortaya çıkmasını teşvik ediyor.

Hem Jekyll hem de Hyde'ı istiyor.

"*Evet*, I lanet olsun Aşçı. Jerkface. Akşam yemeği. içinde kırk beş dakika. Geç kalmayın."

"Mısır gevreği mi?"

"Sen bir pisliksin."

Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Ne biçim konuşuyorsun. Eve gittiğimde o ağzı cezalandırmam mı gerekiyor?"

Fumi'nin nefesi kesilir. "*Belki*," diye fısıldıyor, sesi aniden boğuklaşıyor.

Şehir arabasının arka koltuğuna oturduğumda aletim zonkluyordu. "Yakında görüşürüz."

Ben telefonu kapatırken Trevor kaldırıma yanaşıyor. "Bebek Çin lahanası nereden alınır biliyor musun?"

Kaşlarını çattı, dikiz aynasından bana baktı. "Efendim?"

"Sebze. Asya mutfağında çok kullanılır. Biliyor musun, bekle, nerede durabileceğimizi bulacağım-"

Tam o sırada telefonum çaldı. Aşağı baktım ve çenem gerildi.

Ben Jason, Yargıç Myers'ın katibi.

"Trevor, bir dakikanı alabilir miyim?" "Tamamdır, Bay Black."

Ben telefona cevap verirken sırtarak aramızdaki bölmeyi kaldırıyor.

"Bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

Jason kıkırdar. "Evet, öyle. Şu anda hareket halinde olduğum için dosyalara bakma fırsatım olmadı. Ama redakte edilmemiş dosyalar bir saat önce yargıcın masasına ulaştı. Az önce kuryeyle evinize gönderdim."

Saatime baktım.

"Harika. Şimdi oraya gidiyorum. Teşekkürler, Jason. Gerçekten. Sana borçluyum."

"Evet, öyle," diye kıkırdıyor. "Vali konağına gittiğinde benim nakit tahvil reformu fikrimi dinlemeyi kabul edersen ödeşmiş oluruz."

"Tabii ki. Ve teşekkürler."

Tam evimin önünde arabadan iniyordum ki bisikletli adam yanıma geldi. Siktir et, daha sonra bok choy alabilirim. Bunlar sadece ve sadece benim imzamı gerektiriyor. Belgeleri imzalıyorum ve hemen mühürlü poşeti açıyorum, binamın merdivenlerine oturup belgeleri çıkarıyorum ve nükleer silahıma göz atmaya başlıyorum.

Lanet olsun, bu çok iyi.

Vali Hall'un ilişkiye girdiği kampanya çalışanı ve onun kamuoyuna açıklamakla tehdit etmesinin ardından yaşananlar hakkında ayrıntılar var. Hall ve kampanya müdürü arasında kadına ne kadar para verileceğinin tartışıldığı iç e-postalar. Hatta kampanya müdürünün Hall'un ailesinin göçmen statüsünün meşruiyetini sorgulamaya başladığı *gerçekten* berbat bir yazışma bile var. Özellikle iğrenç bir yazışmada "bir profesyonel tarafından ilgilenilmesi" konusunda şakalar yapılıyor.

Yani siktir et, Hall bu boktan şey için *düşecek*.

Yüzümde karanlık, sinsî bir gülümseme belirliyor. İşte bu: Hall'un yeniden seçilme kampanyasını yok edecek atom bombası.

Ben kazanacağım.

İçimi sıcak, kendini beğenmiş bir his kaplıyor. Sonra Hall hakkındaki iddiaların tamamen reddedildiği ve söz konusu kadın çalışanın kampanyadan resmen kovulduğu son sayfaya geçiyorum.

Gözlerim, Vali Hall ile ilişkisi olan bu kadının kendi isteğiyle işten çıkarılmasını imzaladığı sayfanın altına düşüyor.

Ve tüm dünyam yıkıldı.

Bir düzine davada baş avukat olarak imzamı attığım bir imza.

Evlilik cüzdanımda benimkinin yanındaki imza.

Genç kampanya çalışanı *Fumi*'ydi.

"HEY!"

Mutfağa girerken bana gülümsemesi beni neredeyse ikiye bölüyor. Ama aynı zamanda cildimi napalma çeviren bir öfkeyi yüzeye çıkarıyor, sadece yirmi dakika önce kafamdaki mutlu küçük ev düşüncelerini küle çeviriyor.

Artık hepsi gitti. Geriye sadece yakıcı bir öfke ve nefret kaldı.

Mesele *sadece* o orospu çocuğuyla ilişkisi olması değil. Elimdeki dosyadaki tüm kanıtlar, Hall ilişkiyi bitirmeye çalıştığında onun Hall'u silkelemeye çalıştığını göstermiyor. Yani, evet, karınızı on dokuz yaşında bir çalışanla aldatmanız sizi bir pislik yapar. Ama bu yasadışı değil.

Saldırıya uğradığı konusunda yalan söylemek de öyle. Sessiz kalmanız karşılığında para istemek de öyle. Buna şantaj denir.

Kendi kendine mırıldanıp ocakta bir şeyler karıştıran Fumi'nin başının arkasına sabit bir şekilde bakıyorum.

Hay sikeyim. Kendime şu anda yalan söylediği ya da yasaları çiğnediği için kızgın olduğumu söylemeyi o *kadar çok* istiyorum ki. Ya da bu *şimdi* ortaya çıkarsa, Hall için "onu daha güçlü bir adam yapan sorunlu bir geçmiş" olacak ve bu bir

Hall'un eski sevgilisiyle evlenen aday olarak *benim* için utanç verici bir espiydi.

Ama gerçek bu değil.

Kızgınım çünkü tek dūőünebildięim Fumi'nin baőka bir adamla birlikte olduęu ve bu bende dūnyayı yok etme isteęi uyandırıyor.

"Çin lahanası almayı baőardın mı-"

Dönüp yüzümdeki zehirli ifadeyi görünce geriliyor.
"Gabriel?"

Ona doğru ilerlemeye başladığımda çenem gıcırıyor.
Fumi titriyor, benden uzaklaşırken yüzüne korku dolu bir ifade yayılıyor.

"Beni korkutuyorsun-"

"Öyle mi?" Hırlayarak içine girdim. Ellerim yanından geçip arkasındaki tezgâhı iki yanından kavrayıp onu sıkıştırırken nefesi kesiliyor, titriyor.

"Gabriel..."

"Onu becerdin mi?!"

Tısladım. Yüzü soldu.

"Ne?" "YAPTIM! SEN!"

SİKTİN! ONU!"

Fumi'nin boğazı düğümlenir. "Neden bahsediyorsun-"

"Senden ve lanet *Hall'dan* bahsediyorum," diye hırladım.
"Lanet olası rakibimle Monica Lewinsky oynamandan bahsediyorum!!!"

Yüzü atlıyor.

"Bahsettiğim şey," diye kükrüyorum, "o adamla yaptığın kaçamaktan bahsetmeyi ihmal etmen-"

"Bu lanet olası bir *kaçamak değildi*," diye aniden bana bağırdı, gözlerinden yaşlar akmaya başlarken yüzü paramparça oldu. "O lanet adam tarafından uyuşturuldum ve *tecavüze* uğradım!!"

Mutfak tamamen sessizleşir.

"*Bahsettiğin şey, Gabriel*," diye boğuluyor, tamamen çökmeye başlarken hıçkırarak ağlıyor, "hayatımın en korkunç deneyimiydi-"

Ve sonra buruşuyor. Sanki bir kukla ve biri iplerini kesmiş ve bir yığının içine düşüyor.

Ama yere inmeyi başaramadı. Çünkü onu önce ben yakaladım ve kollarıma çektim.

İlk başta hala çığlık atıyor ve bana vuruyordu. Ama ne uzaklaşıyorum, ne bırakıyorum, ne de onu bedenime sımsıkı sarmaktan kendimi alıkoyuyorum. Yavaş yavaş çığlıkları ve öfkesi azalıyor ve bana kalan tek şey kollarımın arasında hıçkıra hıçkıra ağlarken bana sımsıkı sarılması oluyor.

FUMI oturma odasındaki kanepede oturmuş çayını yudumluyor. Önündeki sehpanın üzerinde duran ve dokunmasına izin vermediğim dosya klasörüne bakıyor.

Tüm o iğrenç yalanları okumasına izin vermek zalimlik olurdu.

Yavaşça başını sallıyor, nefes alırken omuzları hâlâ titriyor.

"Bunun içinde her ne varsa," diye mırıldanıyor usulca, dosyaya ölümüne bakarak, "hepsi saçmalık."

Dudağı dişlerinin arasına çekiliyor. Yavaşça gözlerini benimkilere dikeyor.

"On dokuz yaşımdaydım, Gabriel. Henüz hukuk okuyacağımı bilmiyordum; siyaset bilimi okuyacaktım. Kampanyalarda çalışmak ve demokratik sürecin bir parçası olmak istiyordum, anlıyor musunuz? Yani, değişimin gerçekleşmesine yardımcı olmak istiyordum."

Çayına bakıyor.

"Bu tecavüzdü, lanet bir *afair* değil," diye acı acı tıslıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yavaşça başımı sallıyorum. Arkamdaki kitaplığa yaslanıp onu dikkatle izliyorum.

"Bana ne söyleyebiliyorsan söyle." Derin bir nefes alır.

"Başlarda sadece küçük şeylerdi. Mesela bir grup kadın çalışana takdir göstergesi olarak çiçek alırdı ama onlar zambak, ben gül alırdım. Ya da masama küçük biblolar bırakırdı." Kupasına bakarken kaşları çatılıyor. "Çok aptalmışım."

"Fumi-"

"*Safmışım*, Gabriel. Sadece iyi davranıyor sanmıştım, anlıyor musun? Yani, benden otuz beş yaş büyüktü. Benimle flört ettiği ya da bana göz koyduğu hiç aklıma gelmedi. *Babamdan* daha büyüktü, Tanrı aşkına! Ve *evliydi!*"

Nefes alırken omuzları titriyor.

"Beni doğrudan kendisiyle çalıştırmaya başladı ve o kadar şaşırmıştım ki bunun bir terfi olduğunu düşündüm. Yani, bir sonraki New York Valisi olacak adamın *yanında* çalışıyordum! Bu özgeçmişte ne kadar harika görünürdü! Bu yüzden, benden giderek daha sık geç saatlere kadar kalmamı istediğinde, bunu kabul ettim, çünkü

İşimiz bu, değil mi? Ofisteki o geç saatlerde sadece ikimiz için yemek getirtmeye başladığında, nazik davrandığını düşünmüştüm. Kendimi onun çırağı gibi hissettim. Bana karısıyla boşanmakta olduklarını ama kimsenin bilmediğini söylediğinde, bana sırrını açacak kadar güvendiği için *onur* duydum..."

Başı yavaşça bir o yana bir bu yana sallanırken ağzı bulantıyla doluyor.

"*Tanrım*, ne kadar aptalmışım."

Bunu duyunca dişlerim gıcırıyor. Ama yaradan zehir çıkarır gibi hepsini çıkarmak zorunda.

"Bir gece, sadece ikimiz varken, akşam yemeğini bitirdikten sonra, beni durdurduğunda gitmek üzereydim. I..." Yüzünü buruşturuyor. "Hayır demeliydim. İstedim. Ama o bir Kongre üyesiydi, benim patronumdu, bana çok iyi davranıyordu ve Vali olacaktı." Yere bakarken yüzü kararıyor. "Beni öptü ve ben donakaldım. Hayır demedim..."

"Fumi."

Titriyor, perili gözlerle bana bakıyor. Devam etmesi için hafifçe başımı sallıyorum ve bir süre sonra o da başını sallıyor.

"Sonunda geri çekildim ve gitmem gerektiğini söyledim. Eve gittim ve bir süre korktum, sonra bu her neyse durdurmam gerektiğine karar verdim. Ben de yaptım. Ertesi gece yine aynı şey oldu: yemek bitti, yine yalnızdık. Bir hamle yaptı, ben de yapamayacağımı söyledim. Tanrım, *evli* olduğu gerçeğini bile suçladım, çünkü ona o olduğunu söylemekten çok korkuyordum."

İçimdeki canavar uyandı ve kan istiyor.

Öldürmek istiyor.

Yavaşça.

Fumi devam ediyor. "Soğukkanlılığını kaybedeceğini düşünmüştüm. Ama hiç sorun etmedi. Beni anladığını ve baskı altında hissettirdiği için üzgün olduğunu söyledi. Yani, bu konuda *çok* iyiydi. Bize gerçekten pahalı bir viskiden iki bardak doldurdu ve kariyerimin nereye gideceğini görmekten heyecan duyduğunu söyledi. Bunun şerefine kadeh bile kaldırdık..."

Tüm vücudu şiddetle titriyor.

"Ondan sonrası bulanık. Hatırladığım bir sonraki şey, gömleğimin aşağı çekildiği ve onun önünde diz çöktüğümdü. Masasında oturuyordu. Ve o... o..."

Kırıldığında, içimdeki canavarın kükremesi neredeyse diğer her şeyi bastırıyor. Çılgılık atmak istiyorum. Dünyadaki tüm güzellikleri yok etmek istiyorum.

Öldürmek istiyorum, parmaklarımdan sıcak kan damlayana ve evren öfkemi bilene kadar.

Ama yapmayacağım. Çünkü bu benimle ilgili değil. Bu, aşık olduğum kadınla ve onu ikiye bölen acıyla ilgili.

Kollarımı ona doladığımda Fumi irkildi. Sonra eriyor, bana yapışıyor ve göğsüme hıçkırarak ağlıyor.

"*Her anından nefret ettim,*" diye ağlıyor. "*O kadar çok nefret ettim ki. Ve sonra, işi bittiğinde, bana ayağa kalkmamı ve 'kendimi göstermemi' söyledi. Hâlâ o kadar kendimde değildim ki ne dediyse yaptım. Ertesi gün işe gitmedim ama akşam o şerefsiz evime geldi,*" diye acı acı konuşuyor. "*Olanlar hakkında 'aynı fikirde' olduğumuzdan emin olmak istedi. Ona polise gideceğimi söylediğimde, hiçbir şey söylemeden çekip gitti.*"

Lanet olası kelime. Bir saat sonra kapımda avukatlar vardı ve tüm bu gizlilik sözleşmelerini, bir fesih raporunu ve o herifi para için nasıl haraca bağlamaya çalıştığıma dair yalanlarla dolu imzalı bir ifadeyi imzalamazsam hayatımı mahvetmekle tehdit ediyorlardı."

Havayı içine çekiyor, bana sıkıca yapışıyor.

"Ve siz bana neden polise gitmediğimi sormadan önce-"

"Açıklamayacaktım," diye sessizce homurdandım. "Bir *bok* açıklamana gerek *yok*-"

Devam ediyor. "Ben bir *göçmenin* kızıydım, Gabriel. Babam hala vatandaşlığını sağlamlaştırmaya çalışıyordu ve Hall'un lanet avukatları bana bir şey söylersem bunu raydan çıkaracaklarını söylediler. Daha sonra, bir yıldan fazla bir süre *geçtikten* ve babam vatandaşlığını aldıktan sonra, bunu arkamda bırakmak istedim. Hiç olmamış gibi davranmak. Birinin vatandaşlık başvurusunu mahvedebiliyorlarsa, başka neler yapabileceklerini kim bilebilirdi diye düşündüm..."

Göğsüme yaslanıp usulca ağlarken titremeye başlıyor.

"*Çok* üzgünüm," diye fısıldıyor.

Tüm farklı duygular çarpışırken çenem sıkıca kenetleniyor. Onu inciten adama karşı nefret ve öfke. Onu yüzüstü bırakan sisteme öfke.

Şu andan itibaren onu incitmek isteyen dünyadaki her şeyden ve her şeyden korumak için şiddetli bir ihtiyaç.

Özür dileyecek bir *şeyi* yok. Ama adamın var.

"Artık gerçekte ne olduğumu biliyorsun," diye mutsuzca mırıldanıyor ve kendine sarılırken başka tarafa bakıyor.

"Fumi-"

"Artık biliyorsun. Ben... Ben..."

"*Mükemmel*," diye homurdanıyorum, yüzünü avuçluyorum ve gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. "Senin olduğun şey, Fumi, mükemmel... ve lanet olası *benim*."

Onu şiddetle öperken hâlâ biraz titriyor, dudaklarını benimkilerle morartıyorum.

Ona sarılmak.

Onun kayası

olmak. Her şeyi

olmak.

Dudaklarımız uyuşana kadar onu öperim. Sonra kollarımda uyuyana kadar ona sarılıyorum.

Artık biliyorum: Sadece Preston Hall'u yenmek zorunda değilim.

...*Onu öldürmek* zorundayım.

GABRIEL

"EFENDİM? AFFEDERSİNİZ- *Efendim!*"

Ofisin çift kapısına doğru hızla ilerlerken ayağa fırlayan sekreteri görmezden geliyorum.

"Efendim, eğer yapmazsanız güvenliği çağırmak zorunda kalacağım-" Beni tanıdığında gözleri birden irileşti. "Bay Black?"

"Güvenliğe gerek yok." Ona en iyi kazanan gülümsememi gösteriyorum. "Buraya sadece yarıştan çekilmek için geldim ve bunu ona şahsen söylemek istedim."

Kaşları havaya kalktı. "Oh! Pekala, Vali'ye haber vereyim-"

"Gerek yok."

Onu itip odaya daldım ve kapıları arkamdan tekmeleyerek kapattım. Preston Hall masasından başını kaldırdığında şaşkın görünüyordu.

"*Gabriel?*" diye bağılıyor ben ona doğru hışımla koşarken. "Sen ne halt ediyorsun-"

Önündeki masaya bir dosya klasörü bıraktığımda irkildi.

"İşin bitti, Preston. Bittin. Yarıştan çekiliyorsun. *bugün*." Masasının üzerindeki dosya klasörüne parmağımla dokunuyorum.

O yanıp sönüyor olarak ve oda gider Sessiz. "Ben Üzgünüm, Ne? Gabriel, öylece içeri dalamazsın-"

"Aç şunu."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu da ne böyle?" "Aç. Aç onu."

Kıllanıyor. Ama dosyaya uzanıyor ve çevirerek açıyor, sallamak onun Başını. "Bu vardı daha iyi olmak senin resmi açıklama-"

Omuzları gerilirken yüzü solgunlaşıyor. Gözlerini hızla kırıştırıyor, gözleri yavaşça benimkilere kaymadan önce boğazı çalışıyor.

Az önce ona verdiğim dosyada Yargıç Myers tarafından mühürlenmesini sağladığım belgelerin redakte edilmemiş kopyaları var. Ayrıca bu sabah Fumi tarafından yemin ettirilen ve o korkunç günde tam olarak neler olduğunu anlatan bir ifade de var. Preston'ın yüzü griye dönerken dudaklarımın yavaşça kısır, ince bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum.

Bu sihirli bir değnek değil. En iyi ihtimalle, yeminli bir ifade olsa bile, kulaktan dolma. Ama amaç Preston'ı zorlamak. Bunun ortaya çıkacağından *korkmasını* istiyorum. Çünkü duyulursa, kulaktan dolma ya da değil, işi biter.

"Dediğim gibi Preston," diye homurdanıyorum, "*bugün* çekiliyorsun. Kampanyanı askıya al, reklamlar için bir kuruş daha harcama, sessizce dönemini bitir ve ortadan kaybol. Ya da tüm bunlar-"

Gülmeye başlıyor. Başını sallayıp iç çekerek ayağa kalkarken gözlerim ona dikiliyor.

"Sen harika bir avukatsın, Gabriel. Hakkını vermeliyim. Ama politikada yenisin, bu yüzden sanırım bu işlerin nasıl yürüdüğünü açıklamam gerekiyor."

"Eğer blöf yaptığımı düşünüyorsan-"

"Blöf yaptığını sanmıyorum, Gabriel. Ama sen bunu kullanacağım."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Pekâlâ, meşhur son sözler. Yapabiliyorken ofisinizin tadını çıkarın."

Gitmek için döndüm.

"Eğer bunu kullanırsan, Gabriel, tüm haberlerde o olacak." Kaskatı kesildim. Yavaşça ona döndüm.

"Ne?"

"Burada yıldız o olacak. Ben değil." Tekrar başını sallıyor. "Benim kadar uzun süredir bu işin içindeyseniz, her şeyi duymuşsunuzdur. Her iddiayı, her söylentiye. Her-"

"Bu bir *kanıt*."

"Hayır, o dedi, bu dedi." Bana karanlık bir şekilde sırtıyor. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Sence medya kime odaklanacak? *Bana mı?*" Omuz silkiyor. "Lütfen, ben sadece eski bir politikacıyım. O kadar uzun zamandır bu işteyim ki, halk zaten yıllar boyunca bir düzine asılsız şey yüzünden adımın çamurda sürüklendiğini gördü. Ama Fumi?" Sırtıyor. "Yükselişte olanın güzel, cesur yeni karısı mı? Basın ve halk onu *yyip* bitirecek. Gerçekten. Onu parçalayacaklar, Gabriel."

Çenem sıkıca gıcırdarken sırtıyor.

"Bunu serbest bırakıyorsun," diye omuz silkiyor, "ve evet, bu benim için evde bazı sorunlara neden olabilir. Ama Deborah bir şeyler duymuş."

Yüzlerce ilişki iddiası var ve ben onu hepsinden vazgeçirdim." Sırıttıyor. "Tüm bunları ortaya koyarsan, evet, biraz adi görünebilirim-"

"Bir *suçlu* gibi görüneceksin."

Başını sallıyor. "Bir *aygır* gibi görüneceğim."

Ona soğuk bir bakış fırlatırken vücudumdaki her kas geriliyor.

"Dikkatli ol, Preston."

Sırıttıyor. "Halk bu hikayeyi duyarsa? Kafalarında nasıl canlanacağını biliyorsun. Sanki karını 'tanıyormuşum' gibi. Sanki *seni sikmişim* gibi."

Gözlerim yarıklara doğru çekiliyor. Preston genişçe sırıttıyor.

"Kızgın mısın, Gabriel? Sen daha onunla tanışmadan, karını dizlerinin üzerine çöktürüp, genç fahişe ağzını siktiğim için..."

Ağzına yumruğumu indirdiğimde bir feryatla yere yığıldı ve sandalyeye doğru yuvarlandı.

Bitirmeye yakın bile değilim.

Bir saniyede üzerine çullanıyorum, kıpkırmızı görüyorum, canavarım serbest kalırken hırlıyorum. Üzerine oturdum, yakasından tuttum, yüzüne defalarca yumruk attım, ta ki kollarımın beni tutup yerde çılgılık atan kanlar içindeki küçük boktan çekip çıkardığını hissedene kadar.

"MUHTEMELEN BİR AVUKAT TUTMALISIN."

Nezarethanenin parmaklıkları arasından kardeşime sert bir bakış fırlatıyorum. Alistair biraz sırıtıyor.

"Bunun bir şaka olması gerekiyordu."

"Öyle mi? Ben kahkaha
duymuyorum."

"Komedyenliğim çoğu zaman fena halde yanlış
anlaşıyor-" "*Lütfen* elimizdeki konuya
odaklanabilir miyiz?" Alistair alaycı bir şekilde
gülümser ve boğazını temizleyerek başını sallar.

"İşin özüne inmek mi istiyorsun? Tamam. Gabriel.
Gabriel, bir *valinin ağzını burnunu* kırdın."

"Evet, biliyorum. Ben de oradaydım."

"Öyle mi?" Alistair homurdanıyor. "Hukuk fakültesinde
ABD yasalarının on sekizinci bölümünü işledikleri gün *de*
orada mıydın? Bir devlet çalışanına saldırmak *ağır bir*
suçtur, salak."

Çenem gıcırdıyor. Yanılmıyor.

Ancak polis gözetiminde olmamamın ve Valilik binasının
bodrum katındaki güvenlik biriminin nezarethanesinde
oturmamın bir nedeni var. Alistair de ben de bunu biliyoruz.

Preston'a yönelik tehdidim kabul etmek istediğinden
daha sert vurdu. "Neden burada olduğunu biliyorsun,
değil mi?"

Başımı salladım. "Çünkü beni serbest bırakmadan ya da
resmi saldırı suçlamasında bulunmadan önce tutması için
yirmi dört saati var."

"Bingo. Yani ona her ne dediysen-" "Fumi
hakkında," diyorum sessizce.

Kardeşim bir an sessiz kaldı. Çenesi yavaşça inip kalkıyor. "Bak, zel hayatını gizli tutmayı sevdiğini biliyorum. Ama..."

"Alistair-"

"O senin için önemli," diye homurdanıyor. "Ben kr değilim, Gabriel. Ya da aptal. O artık sadece bir dekor değil, öyle değil mi?"

Başka tarafa bakıyorum. Başım yavaşça sallanıyor. "Hayır, değil."

Bulmayı hiç ama hiç ummadığım bir eş.

"Açıkçası bana söylemek zorunda değilsin Gabriel, ama buna neyin yol açtığını bilirim sana yardım etmeme yardımcı olur-"

"On yıl önce, o şerefsizin ilk valilik kampanyasında çalıştı. Onu kandırdı, uyuşturdu..."

Alistair'in gözlerinde neredeyse göğsümdeki öfkeye eşdeğer bir öfke kıvılcımlanıyor.

"Ona saldırdı, Alistair."

"Orospu çocuğu," diye hırılıyor. Dudağı seğiriyor. "Ona vurmaya devam etmeliydim."

"Onu ldrmeliydim," diye mırıldandım.

Alistair	darbeler	dışarı	a	Nefes al.
	"Peki nasıl	güçlü	o	kanıt?"

Sessizliğim kaşlarını atmasına
neden oluyor. "Siktir."

"Ve ifte lanet," diye başımı sallıyorum. "Olayın üstünü örttüler ve o kadar çok samalıkla maskelediler ki en iyi ihtimalle kulaktan dolma bilgiler."

"Kamuoyu mahkemesi onu kazığa bağlayıp yakar," diye homurdanıyor Alistair. "Bunu serbest bırakırsanız Preston

da-"

"Onu serbest bırakmayacağım."

Başka tarafa bakıyorum, öfke görüşümü bulanıklaştırıyor.

O sikik haklıydı: Bunu kullanamam. Evet, belki bu ona zarar verir ve valilik koltuğuna mal olur. *Olabilir*. Belki de kaybettirmez.

Bunu serbest bırakırsam tek kayıp Fumi olacak.

Dünya berbat, adaletsiz bir yer ve halk kadınlardan, özellikle de güçlü erkeklere meydan okuyan kadınlardan *nefret ediyor*. Bu onun kariyerini ve hayatını mahvedecek. Belki Preston'ın kafasına nişan almış gümüş bir kurşunum var ama önce Fumi'nin kalbinden geçecek.

Ve bunun olmasına izin

vermeyeceğim. "Gabriel-"

"Onu serbest bırakmayacağım, Alistair. Bu bir korkutma taktiği idi ve işe yaramadı."

"Adam seni bir hücreye kapattı. Sanırım işe yaradığını söylemek doğru olur."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandım. "Amacım onu geri adım attırmaktı ama yapmadı. Bunu dünyaya açıklarsam ne olacağını *biliyorsun*."

Ağzı buruşuyor. "En büyük yükü o çekecek."

Başımı salladım.

"Peki," diye iç geçirdi Alistair, "o zaman vites değiştirmeliyiz, hem de hemen. Çünkü Hall elindekileri vermeyeceğinden yüzde yüz emin olursa, yirmi dört saat içinde seni saldırıyla suçlayacağından emin olabilirsin."

FUMI

"HEY! FUMI! BENİM!"

Maeve'in sesiyle mutfak tezgahında incelediğim dosyalardan başımı kaldırıyorum.

"Merhaba!" Ona gülümsüyorum. Sonra Amber onun arkasından mutfağa girdiğinde gözlerim soğuyor. Bu noktada ona takındığım tavrın nedeni Gabriel'i göstermeye çalıştığı için ona hâlâ kızgın olmamdan çok, ona bu bakışı attığımda kıvranmasını izlemenin çok eğlenceli olması.

"Amber," diyorum buz gibi bir sesle.

Arkadaşının Gabriel'e göğüslerini göstermeye çalıştığına dair hiçbir fikri olmayan Maeve'e dönmeden önce bana garip bir şekilde gülümsüyor.

"Ben yukarı

çıkıyorum." "Güzel,

hemen geliyorum."

Maeve buzdolabına doğru yürüdü ve birkaç soda çıkardı. "Bu sonbahar için bazı önkoşul okumalarının üzerinden geçiyoruz."

O ve Amber Eylül'de New York Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olacaklar.

"Kusura bakmayın, birazdan başınızdan gideceğim. Zaten ofise gitmem gerekiyor."

Homurdanıyor. "Dostum, burası *senin* evin."

Nedense bu beni duraksatıyor. Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Sadece teknik olarak haklı olduğu için değil: burası "benim" evim çünkü burada yaşıyorum ve Gabriel'le evliyim.

Artık gerçekten buraya aitmişim gibi hissediyorum. Bu artık sadece teknik bir mesele değil.

Son iki haftada bir şeyler değişti, Maeve ve arkadaşlarının bizde kaldığı ve benim Gabriel'in odasında uyuduğum geceden beri. Onunla bu konu hakkında hiç konuşmadık ama o geceden sonra bir daha misafir odasına taşınmadım.

Ertesi gece, onun yatağında uyudum. Ondan sonraki gece de. Üçüncü gün işten eve geldiğimde tüm eşyalarımın misafir odasından alınıp onun ana yatak odasına ve gömme dolabına yerleştirildiğini gördüm.

Karşılıklı konuşmak yok. Büyük konuşmalar yok.

Sadece yeni gerçekliğimiz. Ve ben bunu seviyorum.

Hem de çok.

Ön kapı çalındı.

"Ben bakarım," diye cıvıldıyor Maeve, zıplayarak odadan çıkıyor. Ön kapıyı açtığını duyuyorum, sonra neşeli, tanıdık bir selamlama. Bir saniye sonra Taylor ve Meredith'le birlikte mutfığa geri dönüyor.

"Hey, ben de tam içeri girmek üzereydim..."

Yüzlerindeki acımasız ifadeyi gördüğümde midem bulanıyor.

"Um... Neler oluyor?"

MAEVE ancak on sekiz yaşındaki öfkeli bir çocuğun ulaşabileceği haklı bir öfkeyle doludur. Taylor ve Meredith bize Gabriel'e neler olduğunu anlattıktan sonra, "Onu öylece... öylece... orada *tutamaz!*" diye tükürüyor.

Gözlerimi kırptırdım, boğazım kurudu. Gabriel'in Preston Hall'un ofisine bu şekilde dalması inanılmaz derecede pervasızcaydı. Ama nabzımın göğsümde güm güm *atmasına neden* olan şey, bunu *neden* yaptığını biliyor olmam.

Ben.

Gabriel'in Vali'nin ofisine yumruklarını havaya kaldırarak girmesinin nedeni buydu. Ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca bina güvenliğiyle birlikte bir nezarethanede oturmasının nedeni de bu.

"Aslında *yapabilirler,*" diye mırıldanıyorum, Maeve'e bakarak. "Onu suçlamak ya da serbest bırakmak için yarına kadar zamanları var."

Maeve parlıyor. "Onu öylece bırakacaklar mı?"

Taylor dudaklarını büzüyor. "Birincil siyasi rakibiniz ofisinize girip size saldırırsa, *siz de saldırır mıydınız?*"

Maeve öfkeyle başını sallar. "Ama neden... Neden böyle bir şey yapsın ki?!"

Meredith tabletine öfkeyle vurarak, "Ben de bunu anlamaya *çalışıyorum,*" diye homurdandı.

Taylor'la göz göze gelerek onu geçiyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Taylor beni mutfak kapısından çıkıp Gabriel'in evinin arka bahçesine kadar takip ediyor, böylece yalnız kalıyoruz.

Ona her şeyi anlattım. Üzerinde çalıştığım kampanyayı. Hall ile geç saatlere kadar ofiste kalmamı ve onun bana olan özel ilgisini. Bana ilaç verip saldırdığı geceye geldiğimde, yüzü tamamen kızarıyor. Sonra beni tutup şiddetle sarılırken gözyaşlarını tutamadı.

"Çok ama *çok* üzgünüm Fumi," diyor sessizce, ben de ona sarılıyorum.

"Bu..." Başımı sallıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Geçmişte kaldı. Ben... iyiyim."

Küçük, özel bir gülümseme dudaklarımı büküyor.

Çünkü ben iyiyim aslında. Yani, bu her zaman orada olacak bir yara. Ve yıllardır kendime "iyiyim" diyorum.

Ama ilk kez, nihayet, bunu söylediğimde kendime yalan söylemediğimi biliyorum.

Beni o yerden çekip çıkaran ve iyileşmemi sağlayan Gabriel oldu. O ve onun deyimiyle "canavarı". Onun karanlığı. Her zaman bir çıkış yolu olduğunu bilerek, kendimin bu kısmını ve bu ihtiyaçları keşfetmeme izin verdi.

Diz çöktüğümde, ona tamamen boyun eğdiğimde bile, ona karşı kullanmak zorunda kalmadığım ya da kullanmak istemediğim güvenli bir kelimeyle her zaman kontrolün bende olduğunu bilmek.

"Bu yüzden mi oraya silahlarla girdiğini varsayabilirim?"

Başımı sallıyorum. Taylor'ın ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "İlginç."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Bu sadece..." O görünüyor at Ben
merakla. "Sen Biliyorum Bunu herhangi
biri için yapmazdı, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu doğru mu bilmiyorum. O Bay Kahraman gibi-"

"Fumi," diyor yumuşak bir sesle. "Gabriel'i senin kadar iyi *tanıdığımdan* şüpheliyim ama onu oldukça iyi tanıyorum ve bir süredir tanıyorum." Gülümsüyor. "İkimiz de Bay Kahraman rutininin zırh olduğunu biliyoruz. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bunu yapabileceği pek fazla insan yok. Tempest ve Alistair, tabii. Belki benim için." Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Biliyor musun, sahte kocan seni gerçekten seviyor olabilir."

Üst dudağım dişlerimin arasına çekilirken yüzüm ısınıyor. "Gabriel'in elinde Hall'un ne yaptığına dair kanıt var mı?"

Başka tarafa bakıyorum. "Şey... hem evet hem hayır."

Ona Gabriel'in neye sahip olduğunu açıklıyorum ve kafasının içinde çarkların dönmeye başladığını izliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu en iyi ihtimalle söylenti ve Hall'un iyi kötü bir avukatı varsa -ki olduğunu biliyorum- mahkemede asla geçerli olmaz. Ama aleyhinde *başka*, daha sert kanıtlar varsa, karakteri ve nedeni hakkında konuşabilir." Kaşlarını çatıyor. "Meredith'in bir fikri var mı merak ediyorum. O kız istediği zaman tam bir Pitbull oluyor."

Mutfağa döndüğümüzde ise onlar da en az bizim kadar durgun görünüyor.

"İşte geldiğimiz nokta," diye iç geçiriyor Taylor. "Gabriel'in elinde Hall'a karşı *bazı* kanıtlar var..." diye devam etmeden önce gözleri benimkilerle zorlukla buluşuyor... "geçmişte yaşanan bir cinsel saldırı vakası. Kanıtlanabilir değil ve mahkemede de geçerli olmaz. Ama eğer-"

"Eğer onu elleşirken yakalarsan."

Hepimiz dönüp Amber'ın mutfak kapısında durduğunu görüyoruz. Maeve'e bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Bay Porter gibi."

Maeve yüzünü buruşturuyor. Kaşlarını çatıldı. "Bekle, kim?"

Maeve kaşlarını çatarak, "Bay Porter," diye nefes verdi. "Bizim okulda kimya öğretmeniydi."

"Herkes onun bir sapık olduğunu biliyordu," diye ekliyor Amber. "Kızlar onunla yalnız kalmamaları gerektiğini biliyordu ama kimse somut bir şey elde edemiyordu. Ta ki Evelyn Carter adında bir kız onu yakalayana kadar. O dışarıdayken sınıfına kayıt yapan bir sürü telefon yerleştirdi ve sonra bir gün okuldan sonra tek başına uğradı. Bir gece 'evine gelirse' notlarını yükseltmeyi teklif eden bir ses kaydı almış. Sonunda onu kovdular."

Maeve'e bakarken burnum tiksintiyle kırışıyor. "Tamam, öncelikle Gabriel ve benim eski okulunuzun yönetimiyle bazı temel protokoller hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor. Ama ikincisi..." Amber'a dönüyorum. "Birinin Hall'un ofisine gidip onu kasıtlı olarak yemlemesini mi öneriyorsun?"

"Bu bir suç değil," diye mırıldanıyor Taylor sessizce, bana bakarak. "Cinsel saldırı ve darptan farklı olarak."

"İşe yarar mı?" Amber diyor ki.

Taylor başını sallıyor. "Eğer birisi Vali Hall'u cinsel suiistimal, saldırı, taciz... bunun gibi herhangi bir suç işlerken kayda alırsa... o zaman evet, diğer suçlarının kanıtlarıyla birlikte kullanılabilir. Ama kim-"

"Ben," diyor Amber kesin bir ifadeyle.

"Ben yapardım." Gözlerim onunkilere

kayıyor. "Hayır, Amber-"

"Evet." Bir duraklama. "Seninle konuşabilir miyim?" diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Yalnız mı?"

Onu oturma odasına kadar takip ettiğimde, dudağını çiğneyerek bana bakıyor.

"Geçen gün *gerçekten* çok saygısız davrandım," diyor sessizce. "Gabriel'e, Maeve'e. Kesinlikle sana karşı. Ve üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Aptalcaydı, baktandı ve bunu yaptıktan sonra kendimi aptal gibi hissettim..."

Alaycı bir şekilde gülümseyerek elimi omzuna koyuyorum. "Teşekkür ederim. Özrün kabul edildi." İçimi çektim. "İnan bana, ben de on sekiz yaşındayken aptalca, utanç verici şeyler yaptım."

Sırıttıyor.

"Ama *yine de* o adamın ofisine yem olarak girmene izin vermeyeceğim."

"Fumi, bunu yapabilirim."

"Bundan şüphem yok ama siz *değilsiniz*. Vali Hall..." Boğazımın arkasındaki safrayı yutuyorum. "Bakın, ellerinde saldırıya dair ikinci derece kanıt var mı?" Dudaklarım inceldi. "Bunu *bana* yaptı."

Amber'ın ağzı biraz açık kalır.

"*Lanet olsun*, Fumi-"

"Uzun zaman önceydi," diye nefes veriyorum. "Mesele şu ki, o bir tehlikeli bir adam. Bunu yapmakla ilgili bir geçmişi var ve senin oraya girmeni istemiyorum-"

"Evet, hayır, şimdi *kesinlikle* yapıyorum," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Hadi şu lanet olası pisliği aşağı indirelim."

O GECE, Kratos ve hacker arkadaşı Amber'ı Valinin ofisinin veri tabanına gönüllü bir personel olarak girerler. Ertesi sabah, bir devlet dairesi için *biraz* kısa sayılabilecek bir etek, belki de uygun olandan daha fazla düğmesi açık bir üst ve bir mikrofonu, hoparlörü ve iki kamerayı gizleyen kalın çerçeveli gözlükler giyen Amber, Vali'nin merkezine girer ve Preston'ın özel ofisine doğru yol alır.

Dışarıda park edilmiş arabada, Kratos'un arkadaşının Meredith'in dizüstü bilgisayarına kurduğu görüntü ekranından izliyorum. Amber Preston'ın sekreterini yönlendirirken ve sonra tek başına Vali'nin özel ofisine girerken kalbim çarpıyor ve boğazım sıkılıyor.

Koluma bir el indiğinde başlıyorum.

"İyi olacak," diyor Maeve sessizce. "Jiu-jitsu eğitimi alıyor."

Belki öyle, ama Hall onunla ciddi bir şey yapmaya kalkarsa, oraya gider ve kafasında bir sopa kırarım.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Meredith sessizce.

Vali Hall Amber'a müstehcen bir şekilde sırtırtırken hepimiz nefesimizi tutuyoruz. Bacakları hakkında yorum yaparken. Amber kıkırdayıp gülerek "onun yaşında bir kızla asla ilgilenmeyeceğini" söylerken.

Kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Hall Amber'a içki teklif ettiğinde Taylor'ın fiziksel olarak elimi tutup sıkıca sarılması gerekiyor. Amber utangaç bir şekilde hayır, içmemeliyim dediğinde, Hall iş çıkışına kadar beklemesini, Soho'daki çatı katını görmeye gelmesini öneriyor.

Sonra kurşun geliyor.

"Ya da şuna ne dersin? Bu ofiste gördüğüm en güzel kız sensin Amber," diye sırtıyor Hall, Amber'ın kameralarından biri her şeyi yakalıyor. "Ve biliyorsun, bu ofis içeriden kilitleniyor. *Ses* de geçirmez."

"Oh, Vali Bey, ben..."

"Bana o güzel eteğinin altında ne olduğunu göstermeye ne dersin, ben de sana bu stajı ne kadar hızlı bir şekilde ciddi bir kariyere dönüştürebileceğini göstereyim?"

Keskin bir nefes alıyorum, elim Taylor'ın elini sıkıyor.

"*Vali Hall!*" Amber kıkırdıyor. Tanrım, eğer hayatında yapmak istediği şey buysa harika bir oyuncu olacak. "Ben... Ben çok utangacım."

Kıkırdıyor. "Gerçekten mi? *Bunun* için çok mu utangaçsın?"

Birden pantolonunu indirmeye başladı. Hemen Meredith'in dizüstü bilgisayarına bağlı olan ve Amber'ın gözlüğündeki küçük hoparlöre doğrudan bağlantısı olan kulaklığı kapıyorum.

"*Hemen* oradan siktir olup gidin."

"Belki sonraki Zaman, Vali Bey!" o
geveliyor, dönüyor ve odadan kaçtı.

Taylor'la göz göze gelmek için döndüğümde yüzüm asıktı.

"Öyle mi?" "Evet," diye mırıldandı. "*Evet*. Bu iş görür."

ON DAKİKA SONRA, kadınlar tuvaletinde kendime moral konuşması yaptıktan ve Gabriel'i düşündükten sonra, Hall'un sekreterinin yanından hızla geçip ofisine giriyorum.

Beni gördüğünde kaşları biraz havaya kalktı. Ama sonra ağzı müstehcen, şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor, gözleriyle beni soyarken. "Buraya gelip beni kurtarmaya çalışanın sen olup olmadığını merak ediyordum-"

"Stajımı ne kadar hızlı bir şekilde ciddi bir kariyere dönüştürebileceğinizi bana gösterecek misiniz, Sayın Vali?"

Sırtışı paramparça oldu.

Hall söylediğim anda boku yediğini biliyor. Ve. Öyle. Lanet. Tüm dünyasının gözlerimin önünde parçalanmasını izlemek çok *güzel*.

Yanına doğru yürüdüğümde Vali'nin beti benzi attı, parmak eklemlerimi masasının kenarına yerleştirirken bakışlarım onu deşiyor.

"Bakın, Bayan

Yamaguchi-" *"Kapa*

çeneni."

Ben kelimeleri hırıldayarak söylerken teni griye dönüyor ve gözleri açılıyor dehşet içinde.

"*Bana tecavüz ettin,*" diye tısladım.

"Şimdi, Bayan Yamaguchi, o dedi, bu dedi tartışmasına girmek istemiyoruz."

"Evet, bu senaryoda *kadın HAYIR dedi, erkek ise UMURUMDA DEĞİL dedi ve devam etti ve yine de yaptı!!!*"

Alt dudağı titriyor. "Bayan Yama-"

"Kocam seninle bu tartışmayı ilk kez yapmaya çalıştığında yeterince açık olmadıysa, şimdi kendimi *çok* açık bir şekilde ifade etmeme izin ver," diye ona hırlıyorum. "Senin *işin*

bitti, seni iğrenç pislik. Bittin. Bugün istifa edersen, gidersin.

ve sen lanet olası bir armutsun. Kalıcı olarak. Gabriel'in o hücreden çıkmasına izin verdiniz ve tabii *ki* ona karşı suç duyurusunda bulunmadınız."

Hall'un ağzının bir kurbağa gibi açılıp kapanmasını görmek son derece tatmin edici.

"Yani..."

"Yap şunu. *Hemen yap*. Yoksa genç arkadaşımın burada yaptığı kaydı yayınlarım." Soğukça gülümsüyorum. "Hani şu az önce kendini teşhir etmeye çalıştığın güzel kız. Sen ve yordakçıların bana yaptıklarınızı o kadar çok pisliğin altına gömmeyi başardınız ki, kulaktan kulağa yayılıyor. Ama *bununla* birlikte ele alındığında? Şehirde o dosyaları yeniden açıp daha yakından bakmayacak bir yargıç olduğunu sanmıyorum."

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Peki seni de yanımda götürmemi engelleyen şey tam olarak nedir?" Hall sırtıma vuruyor. "Basının seni lime lime etmesini sağlayabilirim. Olanları ne kadar kolay lehime çevirebileceğimi biliyor musun? Bu ofise kaç kızın dizlerinin üzerine çökmek için *can attığını* ve-"

"*Siz de* öyle Vali Bey," diyorum ince bir sesle, yüzümü ona dönerek. "Ama bunu yapmadan önce, kaç yaşında olduğumu biliyor musunuz?"

Kaşlarını çatıyor.

"Daha da önemlisi, bana saldırdığınızda kaç yaşında olduğumu hatırlıyor musunuz?"

On dokuz yaşındaydım. Ama yüzündeki dehşet ifadesinden aniden ne kadar genç olduğum *hakkında hiçbir fikri* olmadığını fark ettiğini tahmin ediyorum.

"İstifanı açıklamak ve kocamı o hücreden çıkarmak için bir saatin var, seni pislik herif," diye homurdandım. "Oh, ve *Bayan Yamaguchi* değil. Bayan Black, sik kafalı."

Başka bir şey söylemeden dönüp kapıdan çıkıyorum. Hall hâlâ orada dikilmiş, altına işemek üzereymiş gibi bakıyordu.

Taylor onu aradığım anda cevap veriyor. "İyilik yapmak için bir saati var," diye mırıldandım. "O zamana kadar istifa edip Gabriel'i serbest bırakmazsa, Amber'ın görüntülerini basına sızdırın."

"Memnuniyetle," diye mırıldandı Taylor. "Peki ya yapması gerektiği gibi yaparsa?"

Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Yine de sızdırır."

Taylor gülüyor. "İşte benim *kızım!*"

FUMI

Günün sonunda, korkularınızdan kaçmak ya da onlarla yüzleşmek size kalmış.

Yıllarca bir orta yol buldum: Korkumu gömdüm ve bir gün yok olacağı umuduyla görmezden geldim.

Ama sonra Gabriel'le evlendim. İçimdeki, nasıl ifade edeceğimi asla bilemediğim vahşi vahşeti ortaya çıkaran bir adamla. Karanlıkta koşmama ve ruhumun en karanlık kısımlarını yargılamadan ya da utanmadan keşfetmeme izin veren bir adam.

Bana korkularımın gözünün içine bakmayı ve geri adım atmamayı öğreten bir adam.

Bu yüzden yapmadım.

Üç hafta önce, ben ofisinden çıktıktan tam elli sekiz dakika sonra Vali Hall "kişisel sağlık sorunlarını" gerekçe göstererek istifa etti. Yarım saatten kısa bir süre sonra, on sekiz yaşındaki bir çalışanına teklifte bulunduğu ve neredeyse aletini kameraya çektiği kaydın kopyaları basın eline geçtiğinde bu sözleri yiyordu.

Sonra her şey çığ gibi büyüdü ve sonunda artık yeter dedim.

"Bay ve Bayan Black, bugün bizimle birlikte programda olmanız *çok güzel!*"

Parlak stüdyo ışıkları üzerimizde parlarken, delicesine neşeli sabah programı sunucusu Jen'e gülümsüyorum.

"Bizi ağırladığın için teşekkürler Jen," diyor Gabriel, jüriyi büyüleyen ve kazanan gülümsemelerinden biriyle.

Bir kişilikten diğerine nasıl bu kadar sorunsuz geçebildiği beni korkuturdu. Gündüzleri nasıl bu kadar çekici ve yumuşak, geceleri ise nasıl bu kadar karanlık ve acımasız bir canavar olabiliyordu.

Artık beni korkutmuyor. Onun içinde "iki Gabriel" olmadığını biliyorum. Bu sadece onun kim ve ne olduğunun bir parçası: bana daha önce hiç hissetmediğim gibi hissettiren bir adam. Beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde canlandıran bir adam.

Bulacağımı hiç düşünmediğim bir akraba ruh.

"Peki, Gabriel, ya da sanırım size Vali demeye başlayabiliriz..."

"Jen, Jen," diye kıkırdar Gabriel. "Çok aceleci olmayalım. Seçimlere daha birkaç hafta var."

"Olabilir," diye gülüyor Jen. "Ama eminim rakipsiz aday olduğunuzu hatırlatmaya ihtiyacınız yoktur."

O da öyle. Preston Hall'un istifa etmesinden ve ardından kamuoyu önünde utanç içinde çamura batmasından bu yana geçen üç hafta içinde, Vali Yardımcısı Rupert Cleef görevi devraldı. Ancak Cleef bu makama kalıcı olarak talip değil ve yarıştaki diğer tek aday da bir hafta önce çekilerek desteğini Gabriel'in arkasına attı.

Büyük bir felaket olmazsa, koltuk Gabriel'in.

"Peki, Gabriel, sanırım senin hakkında konuşacağız.
Sonunda..."

Canlı stüdyo seyircisi gülüyor. Kocam da öyle. "Önce,
süper kadın eşiniz hakkında konuşmalıyız."

Seyircilerin çoğu ayağa fırlayıp
alkışlamaya başladı. Ama ben Meredith'in koçluğunu
hatırlıyorum ve mütevazı bir gülümsemeyle el sallıyorum.

Asla bir "kahraman" olmak istemedim. Asla bir topu
yuvarlayan itici güç olmak istemedim. Ama o gün
Preston'ın ofisine korkusuzca ve öfkeyle girdiğimde
içimde bir şeyler koptu. Daha sonra Amber'ın görüntüleri
sızdırıldığında, bir kadın Preston'ın bir konferans
salonunda kendisini teşhir ettiğine dair benzer bir
hikayeyle ortaya çıktı. Birkaç gün sonra başka bir kadın
onu tecavüzle suçladı.

Ondan sonra sessiz kalmayı bıraktım. Sesimi karışıma
ekledim ve o zamandan beri bir düzine kadın daha öne çıktı.
Şimdi, eyalet başsavcısı cezai bir soruşturma başlatıyor.

Preston Hall sadece görevden alınmadı. Hapse girme
ihtimali çok yüksek.

"İnanın bana," diye gülümsüyor Gabriel, bana dönerek.
"Hakkında konuşmayı tercih edeceğim kimse yok."

Bu da tabii ki kalabalıktan bir alkış daha koparıyor. Uzanıp
elimi tutuyor ve gözlerimiz kilitlenirken sıkıca sıkıyor.

"Onunla gurur duyuyor olmalısın."

"Öyleyim Jen," diyor Gabriel. "Çoğu zaman, gücü elinde
bulunduran insanların kendilerinden aşağıda gördüklerinin
üzerine basmasına izin verilir. Benim yönetimimde bu sona
erecek. Tam şeffaflık sağlayacağız. Tam *hesap
verebilirlik*."

Seyirciler alkışlıyor.

"Ve tüm bunları yanımda harika eşimle birlikte bu büyük eyalet için yapmak için sabırsızlanıyorum."

Gabriel ulusal televizyonda yüzümü avuçlayıp beni öpmek için döndüğünde Jen bile ayağa kalkıp alkışlıyor.

Birlikte durdurulamayız.

Konuşulmayan kurallarımızdan biri de iş yerinde tamamen profesyonel olmamızdır. Ofise sık sık aynı arabayla gideriz ve asansöre birlikte bineriz. Ancak Crown ve Black ofislerinin kapıları açıldığında, aramızdaki PDA tamamen durur.

Elbette günün her dakikasında ellerimi onun üzerinde gezdirmek istemediğimden *değil*. Ama bunu yapmak hiç profesyonelce olmaz. Gabriel'de sevdiğim şeylerden biri de profesyonelliğe en az benim kadar değer vermesi.

Ancak bugün, sabah programındaki röportajdan sonra Crown and Black'in resepsiyon alanına giden asansörün kapıları açılıp Gabriel'in eli tekrar elimi tuttuğunda nefesim kesiliyor. Beni döndürüp kollarının arasına aldığı anda ve sertçe öptüğünde nefesim kesiliyor.

Sonunda ayrıldığımızda kızarmıştım ve nefes nefese kalmıştım, gözlerimiz kilitlenmişti.

"Um... O da neydi?"

"O," diye homurdanıyor sinsi bir sırıtışla, beni tekrar kendine çekerken, "karımı öpen bendim."

Kızarmamaya çalışarak dudağımı çiğniyorum.

"İyi günler *canım*," diye kulağıma hırlıyor. "Bu akşam yemeğe çıkıyor muyuz?"

"Evet," diye sırtıyorum.

Dişleri kulak mememin üzerinde nazikçe gezinirken eli belimde sıkılaşıyor ve beni titretiyor.

"Ve hala... *tatlı* için mi?"

Beni evin içinde kovalıyor, yere yatırıyor, elbiselerimi parçalıyor ve morarıp doyana kadar vahşice beceriyor.

"*Evet*," diye nefes alıyorum. Sonra kaşlarımı sertçe kaldırarak geri çekiliyorum. "Tabii *biri* beni yine ekmezse."

Bir gece önce tam ben uykuya dalmak üzereyken evden sıvıştığından bahsettiğimde gözlerini devirerek iç geçiriyor.

"Özür dilerim. Bekleyemezdi."

Ona şakacı bir tokat attım. "Zaten bu sabaha kadar mahkemeye başvurulacak gibi değil."

"Evet," diye omuz silkiyor. "Ama sen beni tanıyorsun." Tanıyorum ve tanıyor olmayı seviyorum.

"Hey, kızım."

Kahve almak için mola odasına girerken Cassidy'ye sırtıyorum.

Birkaç hafta önce, Preston'la aramız bozulduktan sonra, nihayet onunla bir araya geldik ve kokteyller eşliğinde aramızdaki pürüzleri giderdik. Temel olarak, patronumuzla olan "romantizmim" onu gafil avlamıştı ve benimle kötü konuştuğu için utanmıştı.

Gabriel'le aramızda bir şey olduğunu bilmeden ona çakmaktan bahsediyordu.

Ki öyle değildik. Ama bu konumuzun dışında.

Ondan sonra, habere verdiği kötü tepki yüzünden kendini garip hissetti. Gabriel ve beni anlamaya çalıştığım için birbirimizden olması gerekenden daha fazla uzaklaştık.

Neyse ki artık bunların hepsi geride

kaldı. "Televizyonda çok iyi

görünüyordun!"

İnledim. "Ugh, bilmiyorum. Çok *yapmacık* geldi, anlıyor musun?"

Ben kendime bir kahve koyarken gözlerini deviriyor. "Bu bir *senaryo*, Fumi. Her neyse," diye omuz silkiyor, "Ben senin öldürdüğünü sanıyordum."

"Teşekkür ederim," diye sırtıyorum.

"Oh, *kahretsin*, öldürmekten bahsetmişken..."

Bana yaklaşıırken kaşlarımı çatıyorum.

"Dwayne Halbertson'a olanları duydun mu?"

Yüzümü buruşturuyorum ve Kasey Cruz'a tecavüz edip öldürdükten sonra teknik bir gerekçeyle serbest kalan pislik herifi hatırlıyorum.

"Peki ya o?" "O

öldü."

Göz kırpıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. Öldürüldü." Cassidy yüzünü buruşturur.

"İçinde onun *kendi dairem* de var."

"Umarım her kimse onu yakalarlar da madalya verirler" diye mırıldanıyorum.

Cassidy kahve fincanını benimkiyle tokuşturuyor. "Bunun şerefine." "Tüm bunlar ne zaman oldu?"

"Dün gece."

Zihnimin arkasında bir şey titreşiyor.

"Her neyse, gidip bu ifade tutanaklarını Alistair'in ofisine götürmeliyim. Görüşürüz, TV yıldızı."

"Evet," diyorum sessizce. "Sonra görüşürüz."

Ofisime geri dönüp sessizce kapıyı kapatırken biraz titriyorum. Masama oturuyorum, dizüstü bilgisayarımı açtığımda nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Sen delisin.

Olmak zorundayım. Yine de, kendime bunu ne kadar söylersem söyleyeyim, kafamın arkasında sessizce çalan küçük alarmı durdurmuyor.

Google'da Dwayne Halbertson'ın adını arattığımda bu alarm biraz daha yüksek sesle çalmaya başlıyor. Gözlerim adrese takılınca da çingiraklı bir feryada dönüşüyor.

Lütfen hayır.

Dwayne'in adresini makaleden Google Maps'e kopyalayıp sokak görünümüne tıkladığımda kalbim hızla çarpıyor ve bana binanın ve çevresinin görüntülerini gösteriyor.

Ve elim ağzıma gitti.

Aman Tanrım.

Taksi şoförümün beni bıraktığı kaldırım. Bu da yürüdüğüm, bıçaklı bir sapık tarafından takip edildiğim ve sonra bir kan gölü dışında sırra kadem bastığım sokak.

Lanet olsun.

Orası Dwayne'in dairesiydi.

İki ay boyunca kendime o gece takip ettiğim adamın sadece Gabriel olduğunu *düşündüğüm* bir adam olduğunu söyledim. Kocamın o gece gerçekten de bazen yaptığı gibi sadece ofise gittiğini. Brooklyn'e kadar takip ettiğim adamın rastgele biri olduğunu.

Ya olmasaydı...

Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor. Boğazım daralıyor, sırtımın küçük kısmı nemli ve kaygan hale geliyor.

Ya o gece Dwayne'in dairesine giden gerçekten Gabriel'se ve eğer öyleyse, orada olmak için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Yutkunurken dilim ağzıma büyük geliyor. Zihnim Gabriel'in mükemmele yakın galibiyet rekoruyla övündüğü birbirinden kopuk anılar arasında gidip gelmeye başlıyor. Dwayne Halbertson gibi adamların iğrenç suçlar işledikten sonra teknik olarak serbest kalmasına izin veren sistemi küçümsemesi.

Ya onun karanlığında bildiğinizden daha fazlası varsa...

Ya evlendiğim adam hakkında bilmek istediğimden daha fazlası varsa? Beni karanlıkta kovalamaktan zevk alan adam. Üç yüz dolarlık saç kesimiyle Tom Ford takım elbisesi içinde gördüğünüzde tahmin edebileceğinizden çok daha güçlü, ölümcül ve çevik olan adam. Avını nasıl avlayacağını ve takip edeceğini bilen adam. Bıçağı nasıl kullanacağını.

Deliriyorum. Olmak *zorundayım*. Hiçbir yolu yok.

Başımı sallıyorum. Ama birden aklıma başka bir düşünce geliyor. Hayır, bir düşünce değil.

Bir isim.

Google'da Salvatore Avella'yı ararken ellerim titriyor - Manhattan'daki tanınmış bir özel ilkokulun tacizci olduğu ortaya çıkan gözden düşmüş yöneticisi. Crown ve Black bu davada bazı mağdurları ve ailelerini ücretsiz olarak temsil etti.

Yanlış hatırlamıyorsam dava, delillerin yanlış kullanılması ve tutuklama evrakının da yanlış dosyalanmasıyla ilgili teknik bir hata yüzünden berbat bir hale gelmişti.

Salvatore yürüdü.

Ve bir ay sonra, korkunç bir şekilde öldürüldü. Cassidy'nin bana onun boğularak öldürüldüğü tuhaf suç mahallini anlattığını hatırladıkça ürperiyorum: parmak izleri ve ünlülerin saç örneklerini içeren bir suç mahalli - ki bunları eBay'deki tuhaf kişilerden satın alabilirsiniz, kontrol ettim - her şeyi boğulma ve çocuk avcılar hakkında büyük bir kara iç şakaya dönüştürdü.

Ne bulacağımı zaten biliyor olmama rağmen, davayla ilgili Crown ve Black dosyalarını açarken hissizleştiğimi hissediyorum. Yine de, baş avukatın kim olduğunu kendi gözlerimle okuduğumda, yüzümdeki rengin aktığını hissedebiliyorum.

Gabriel'di.

Dwayne ile aynı.

Ne oluyor lan?

Bir an için neredeyse duruyorum. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp nefes almalıyım ve dışarı çıkıp çimlere falan dokunmalıyım. Çünkü cidden kendimi kaybediyor olmalıyım.

Ama durmadım. Telefonumu elime alıp daha derine iniyorum.

"Hey, Chase? Ben Fumi."

"Hey," ve firmanın yerleşik TEKNOLOJİ destek adam mırıldanıyor. "Ne oldu?"

"Tüm şirket telefonlarının kaydını tutuyoruz, değil mi?"

"Evet," diye homurdandı.

"Buna GPS verileri de dahil mi?"

"Lütfen, insanların gizli modda baktıkları şeyler de buna dahil."

Derin bir nefes alıyorum. "Peki, sence her şirket telefonundan belirli bir tarihte belirli bir zaman dilimi için veri dökümü alabilir miyim?"

Yirmi acı dolu dakika sonra dosya gelen kutuma düştü. "Aktif" durumuna göre sıraladığım bir elektronik tabloya aktarırken hala titriyorum. Herkes her zaman şirket telefonlarını kullanmıyor, bu yüzden firmanın yarısından kurtulmuş oluyorum. Ardından, belirtilen zaman diliminde Brooklyn'deki veri kulelerini arayan telefonlara göre sıralıyorum.

Kalbim güm güm atıyor.

Şimdi 20 telefonum kaldı.

Telefonların konumlarını haritaya kopyalarken daha çok nefes alıyorum. Salvatore'nin adresine odaklanıyorum, gittikçe daha da yakınlaşıyorum, daha fazla numarayı ayıklıyorum. Yirmi, ona düşüyor. Beşe. Üçe.

Sonra sadece bir tane oluyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sadece *bir* Crown ve Black cep telefonu, öldürüldüğü gece Salvatore Avella'nın tam adresindeydi.

Aman Tanrım.

Gabriel'in.

Gabriel, o davada baş savcıydı ve Salvatore gittiğinde çok öfkeliydi. Gabriel, Dwayne Halbertson'ın davasında da baş savcıydı. Gabriel, onu takip ettiğim gece Dwayne'in dairesindeki adamın o *olduğundan* emin olduğum kişi. Dün gece fazla bir açıklama yapmadan dışarı çıkan ve *Dwayne'in öldürüldüğü* gece sabaha karşı geri dönen Gabriel.

Aman Tanrım.

Oh...Tanrım...lanet...Tanrım...

"İşten kaytarmaya ve-"

Sesini duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Dönüyorum, yüzüm hâlâ bembeyaz, gözlerim kocaman.

Anında kalbim buza dönüştü.

Çünkü Gabriel, Dwayne ve Salvatore'un dosyalarının ve ölümleriyle ilgili makalelerin yanı sıra cep telefonu verileriyle GPS haritalarının açık olduğu dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Ağzım kupkuru oldu. Dehşet içinde ona bakıyorum, neredeyse kelimeler üretemiyorum.

"Fumi..."

"Hiçbir şey," diye boğuluyorum.

Bakışlarını tekrar benden kaçırıyor. Kaşları çatıldığında ve boynunda bir damar zonklamaya başladığında bacaklarım titriyor.

"Neden sen-"

Aniden, onun için tıklar. Aniden, maskesi düşerken onu *görüyorum*. Arkamdaki ekranda ikiz bıçaklar gibi daralan gözlerinde karanlık zonkluyor.

Bakışları yavaşça benimkine geri dönüyor.

"*Fumi*," diye sessizce homurdanıyor. "Beni dinlemen gerek. Bu-"

"*Ne*," diye fısıldıyorum boğuk, zayıf bir sesle. "Ne değil, Gabriel? *Görüldüğü gibi* mi?"

"Bu konuşmayı başka bir yerde yapalım-"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

O Kapanır benim ofis kapı arkasında Onu.
Benim Nabız çıplak korku içime saplanırken lanet
olası çatıdan atlıyor.

"*Gabriel...*"

"Fumi, beni dinlemeni istiyorum-"

"Kapıyı aç," diye fısıldıyorum.

Çenesi gıcırdıyor. "Dwayne'in ne olduğunu *biliyorsun*. Lanet *Salvatore'un* ne olduğunu biliyorsun!" Dudakları kıvrılırken dişlerini gösterdi. "Onlar lanet olası *canavarlardı*, Fumi! Daha da kötüsü, adaletin görmezden geldiği canavarlardı."

"Bana sen olmadığını söyle," diye nefes alıyorum. Yüzüm uyuşurken gözlerim ona yalvarıyor. "Gabriel-"

"Fumi-"

"*Söyle bana!*" Tıslıyorum, ayağa kalkıyorum ve masama geri dönüyorum. Bana bunun sen olmadığını söyle!"

Çenesi titriyor.

"Bunu yapamam."

Oh Tanrım.

Bacaklarım titriyor ve kalbim
paramparça oluyor. "Sana yalan
söyleyemem, Fumi."

Elim ağzıma gidiyor, gözlerim kocaman açılıyor.

"Fumi, *dinle*-"

"*Hayır*," diye mırıldanıyorum, masama doğru büzülüyorum.
Elim arkamda dolaşıyor ve ağır bir şeyin etrafına dolanıyor.
Bir silah gibi sallayarak önüme doğru savuruyorum.

Lanet olası bir *zimba*. "Benden
uzak dur!" Dudakları bir çizgi
çizdi. "*Fumi...*"

Bana doğru bir adım atıyor ve ürperiyorum.

"Sakın bana yaklaşma," diye bağırdım. "Sakın *bana dokunma*, Gabriel!"

"Lanet olsun!" diye bağılıyor. "*BENİ DINLE!*"

Aniden içime girip zımbayı elimden alıp fırlattığında
irkiliyorum.

"Ne olduğumu biliyordun," diye
homurdanıyor. Başım şiddetle
sallanıyor. "Hayır, ben-"

"Sen *yaptın*, Kedicik," diye hırlıyor. Her nasılsa, şu anda bu
ismi kullanması gerçekten acıtıyor. "Otur ve açıklamama
izin ver-"

"Çekil yolumdan yoksa çığlık atarım!"

"Bunu sevdiğimi biliyorsun-"

"*GABRIEL!!!*" Kükrüyorum, nabzım kulaklarıma vuruyor ve tüm dünyam dönüyor. "*Lütfen!*" Boğuluyorum.

Gözleri yüzümden süzülen yaşlara takılıyor. Kaşlarının derin bir şekilde çatılmasını, çenesinin sıkıca kene t l e n m e s i n i izliyorum.

Sözsüzce kenara çekildi. Şaşkınlık içinde onu iterek ofisten dışarı çıkıyorum. Tam hamlemi yapacakken, kolu dışarı fırlıyor ve güçlü bir el kolumu sarıyor. Kendini hemen yanıma çekip, dudaklarını kulağıma değdirmek için eğildiğinde üzerimde yükselirken keskin bir nefes alıyorum.

"*Beni tanıyorsun* Fumi," diye hırlıyor karanlık bir sesle.

"Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Nabzım atıyor. "Bunu

unutma."

Eli kolumdan düştü. Bir saniye sonra, tökezleyerek ofisimin kapısından çıkıyorum ve asansörlere doğru ilerliyorum.

GABRIEL

Normalde gündüz içen biri değilimdir. Ama bugün, *lanet olası gündüz içiyorum.*

Benim parmaklar sıkmak ve Kristal kayalar cam içinde benim el Sıkıca. 1964 Glendronach elli yıllık mükemmel duman, turba ve tatlılık dilimde, bakışlarım Manhattan'ın ortasındaki pencereden dışarı bakarken.

Tüm bunları ben kurdum. Taç ve Siyah'ı yani. Alistair, Taylor ve ben bu imparatorluğun ilk taşını koyduğumuzda gençtik, hırslıydık ve çok *iyiydik*. Hiçbirimize bir bok verilmedi. Hiçbirimize avantaj ya da kolay bir yol sağlanmadı. Burayı kanımız ve terimizle inşa ettik.

Bugün, ilk defa, her şeyi kaybedip kaybetmeyeceğimi merak ediyorum. Fumi hışımla çıktıktan sonra bilgisayarına baktım.

Bu çok *kötü*.

Kalbe giden gümüş bir kurşun değil. Ama avukatlık ruhsatının mürekkebi hala kurumamış olan herhangi bir çömez avukat onun elindekini mahkemeye götürüp beni mahvedebilir.

Bir yanım siren seslerini dinliyor, polisin asansörden

fırlayıp bana bağırmasını bekliyor.

Üç bin dolarlık içki bardağını alıp yeri öpeceğim. Ama bir saat sonra hala özgür bir adamım.

İki saat sonra kafam karıştı ve belki biraz da endişelendim.

Üçüncü saatte, beklemekten bıktım ve *kesinlikle* Fumi'ye ihtiyacı olan "alanı" vermeyi bıraktım.

Onun boşluğa *ihtiyacı yok*.

Bana ihtiyacı var. Ve bugün, yanında bir de Gerçek.

Hepsini. Her cesur, kanlı detay. Bu kadına kendimi hiç hayal etmediğim şekilde açtım bile.

Kara uçurumumun tam kenarında durdu ve özlemle içine baktı. Canavarımla tanıştı. Onunla yakınlaştı.

Onu sertçe becerdi ve daha fazlası için yalvardı.

Belki de insanları öldürdüğümü fark etmek onu şok etmiştir. Ancak benim vahşiliğimin gerçek doğasını ve tüm gaddarlık kapasitemi keşfetmek, hakkımda bildikleri göz önüne alındığında, onun için o kadar da zor olmamalı.

Ama şimdi *nedenini* bilmesi gerekiyor. Nasıl olduğunu. Ve bunu kendi kelimelerimle, kendi dudaklarımdan duyması gerekiyor.

Beni hiç kimsenin bilmediği bir şekilde tanıması gerekiyor.

Bu düşünce beni dehşet ya da korkuyla doldurmuyor. Kendimi bu kadına açmam gerektiğini bilmem beni endişelendirmiyor.

Çünkü beni *çoktan* parçaladı ve içime girdi. Sadece ne yaptığının farkına varması gerekiyor.

zaten öyle.

Her şeyi.

Ama Trevor beni oraya götürdüğünde FUMI evde değildi. Hideo'ya bakması için tuttuğum, aynı zamanda eski bir Yeşil Bereli ve gözetleme uzmanı olan hemşire Tate de onun orada olmadığını doğruluyor.

Gittiği restoran ya da barların hiçbirinde yok. Kendini kaybetmeyi sevdiğini bildiğim Beşinci Cadde ve Doğu Yetmiş Dokuzuncu Cadde'deki kitapçıda da yok.

Hiçbir arkadaşıyla birlikte değil. Telefonu kapalı. Ve iş yerindeki teknik eleman Chase'den şirket telefonunun izini sürmesini istediğimde, telefon ofisindeydi.

Sinirlerim yıpranmaya başladığında nabzım atmaya başlıyor. Beni ihbar edeceğinden endişelendiğimden değil. Yapacak olsaydı şimdiye kadar yapardı.

Ama endişeliyim.

Gerçekten çok endişeliyim.

Ares Drakos'un çağrıma cevap vermesini beklerken dişlerim gıcırıyor. "Gabriel," diyor kayıtsızca. "Ne yapabilirim-"

"Birkaç hafta önce konuştuğumuz seyahat yasağının hâlâ yürürlükte olup olmadığını bilmem gerekiyor," diye sertçe homurdandım. "Ve *dün* bilmem gerekiyor."

Ares ne zaman dalga geçilmeyeceğini bilir.

"Bana bir saat kadar zaman verin. Öğrenir öğrenmez sizi arayacağım."

"LÜTFEN, İÇERİ GELİN."

Hideo beni dairesine buyur ederken eğiliyor. Ben de jestine karşılık verip içeri girmeden önce ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Sana bir içki getireyim mi?" Başımı sallıyorum.

"Oturun."

Fumi'nin babası pencere kenarındaki sandalyeye otururken ben de kanepeye oturuyorum - eski evlerinde tercih ettiği ve buraya taşıdığı sandalyenin aynısı.

"Sıkıntılı görünüyorsun."

Bu adama kızını kovduğumu söyleyecek değilim. Benden tam olarak neden saklandığını bilmesine de izin vermeyeceğim.

Doğruyu söylemek gerekirse, neden burada olduğumdan emin değilim. Belki de şu anda Fumi'ye en çok yaklaşılabildiğim yer burası olduğu içindir.

...Ve belki de bunun anlamı sandığımdan daha büyüktür.

"I..." Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sana yalan söylemek üzereydim. Sana bunun bir iş meselesi olduğunu söyleyecektim ama..." Kollarımı açtım. "Bu daha çok bir kız-erkek meselesi."

Sırıttıyor. "Kızım istediği zaman hesaba katılması gereken bir güçtür."

"Bu... bunu söylemenin bir yolu." "Kavga mı ettiniz?"

"Hayır-" Kaşlarımı çattım. "Sayılır."

"Bella-Fumi'nin annesinin yaptığı ilk şey neydi biliyor musun?

-"Tanıştığımızda bana ne

dedin?" Başımı sallıyorum.

"Beni rahatsız etmeyi bırak."

Kıkırdıyorum ve lanet olsun, şu anda öfke, kafa karışıklığı ve endişe dışında farklı bir duyguya sahip olmak iyi hissettiriyor.

"O kadın inatçıydı, tıpkı kızımızın inatçı olduğu gibi. İnanın bana," diyor kaşlarını çatarak. "Evlilik zordur. Aksini söyleyen yalancıdır."

"Ya da belki sadece iyi bir avukat," diye

sırıttıyorum. Hideo da gülümseyerek

başıyla beni onaylıyor.

"Bay Yamaguchi, sizinle olan ilişkiyi çevreleyen koşulların farkında olduğunuzu biliyorum-"

"Kızımı seviyor musunuz, Bay Black?"

Oyalayabilirim. Mahkemeye ara verilmesini isteyebilir, ertelemeye zorlayabilir ya da bazı barikatlar kurabilirim.

Ama bu mahkeme

değil. Bu benim

hayatım. "Evet."

Bunun hakkında düşünmeme gerek yok. Sadece *biliyorum*, tıpkı güneşin doğudan doğduğunu bildiğim gibi.

"Evet," diye homurdandım. "Kızınızı seviyorum."

Hideo gülümser. "Güzel. O zaman senin hakkında öğrendiğim birkaç şeyi anlatmama izin ver."

Ellerini dikleştirirken kaşlarım çatılıyor.

"Sen iyi bir adamsın, Gabriel."

Alay ediyorum. "Sanırım bu sizin bakış açınıza bağlı."

"Perspektifin işin içine girdiğini sanmıyorum. Bu bir gerçek. Bak benim için ne yaptın."

"Dürüst olalım, Hideo. Kızına ihtiyacım vardı-"

"Ama kanser hastası yaşlı babasını, yatılı hemşiresi ve korumasıyla birlikte milyonlarca dolarlık bir çatı katına taşımanıza gerek yoktu."

Kaşlarımı çatıyorum. Hideo iç çekiyor.

"Bu da beni bir sonraki argümanıma getiriyor, avukat bey. *Benim* kim ve ne olduğumu biliyorsunuz."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Senin geçmişin-"

"Evet, ama olabilirdi. Belki de olmalıydı. Valiliğe adaylığını koyuyorsun, Gabriel. Ve kayınpederin bir Yakuza *oyabunuydu*. Bu arada, Tate'in 'biraz ordu eğitimi almış' bir hemşireden fazlası olduğunu da biliyorum." Bana uzun ve sert bir şekilde bakıyor. "Benimle ilgilenmek, hatta beni resmin içinde tutmak bile senin için büyük bir riskti. Ve yine de..." diye omuz silkiyor. "İşte buradayız."

Yavaşça başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana tam olarak söylemene gerek yok," diyor Hideo sessizce. "Ama senin hakkında bildiğim bir şeyi daha söyleyeceğim."

Ona döndüğümde beni soğukkanlılıkla

süzüyordu. "Siz bir kurtsunuz, Bay Black."

Kaskatı kesildim. "Affedersiniz?"

"Sürüsüz, yalnız biri."

"Bay Yamaguchi-"

"Ve bir zamanlar bir kurt..." Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve adamın hayal edebileceğimden çok daha eşit olduğunu fark ediyorum. "*Her zaman* bir kurt."

Oda sessizleşir.

"Ve yalnız kurtlar hakkındaki şey, Bay Black-"

Lanet telefonum çalmak için o anı seçti. Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Bay Yamaguchi, çok özür dilerim. Bu düşüncenizi aklınızda tutun. Buna bakmam gerek."

"Tabii ki."

Ayağa kalkıyorum ve Ares'in çağrısına cevap vermeden önce mutfığa açılan kapıya doğru yürüyorum.

"Takato Ito hala ABD'ye giriş yasağı listesinde. Pasaportu hala Japonya'da olduğunu gösteriyor."

Yavaşça nefes

veriyorum.

Şükürler *olsun*.

Endişelendiğim gibi tehlikede olmadığı anlamına geliyor. O Sadece saklanıyordum.

İsteddiği kadar saklanabilir.

Kediciğimi *her zaman* bulacağım.

"Teşekkürler Ares," diyorum, omuzlarım gevşiyor. "Sana borçluyum."

"Bu konuda endişelenmeyin. Adamımın bahsettiği bir şey daha var. Önemli olup olmadığını bilmiyorum. Takato'nun kendisi Japonya'da olmasına rağmen, Ito Enterprises adına kayıtlı özel bir jet altı saat önce New York dışındaki Westchester Havaalanı'ndan havalandı."

Tüm dünyam buza dönüşüyor. Yüzüm donuyor ve göğsümde hırlayan, kafesinin parmaklıklarını sallayan ve Fumi'nin o uçakta olup olmadığını öğrenmek isteyen vahşi bir şeyle kaslarım geriliyor.

Aramayı sonlandırıyorum. Yavaşça Hideo'ya dönüyorum, gözlerimiz kilitlenirken yüzü benimki kadar soğukkanlı.

"Ne diyordun sen?" Homurdanıyorum. "Yalnız kurtlar hakkında mı?"

Dudakları karanlık bir şekilde kıvrılıyor. "Onlar mükemmel avcılar. Çünkü sürü için, bölgelerini işaretlemek için ya da ziyafet çekmek için öldürmezler." Bir an duraksıyor ve sözlerinin iyice yerleştiğinden emin oluyor. "Öldürürler çünkü bu onlar için *gereklidir*."

Başımı salladım. "Bay Yamaguchi," diye sessizce homurdanıyorum. "Orochi Ito hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmanızı istiyorum."

HATO-KAI'NİN YETERİNCE yerel yetkiliye rüşvet vermesi sonucu Orochi'nin özel uçağı Kyoto'ya indiğinde Fumi'nin pasaportu ping atmadı. Ama Westchester Havaalanı üzerinden ABD'den ayrıldığı kaydedildi. Ve kapımın önündeki akıllı kamera, bir minibüsün yanaşıp Fumi'yi içine çektiğini kaydederek, bunu isteyerek yapmadığını gösteriyor.

Aynı zamanda onun kaçırılmasında parmağı olan herkesin kanını dökmek üzere olduğumu da gösteriyor.

Crown and Black'in çatısına çıktığımda Taylor beni özel havaalanına götürecek olan helikopterin önünde kollarını kavuşturmuş duruyor.

Başım iki yana sallanıyor, ona doğru hışımla ilerlerken çenem sertleşiyor.

"Sakın caydırmaya çalışmayı aklından bile geçirme-"

"Onu seviyor musun?" Bana bakıyor. "Kampanyan için yaptıklarını kastetmiyorum. *Onu seviyor musun* demek istiyorum, Gabriel?"

"Sen, Alistair ve o arasında bir seçim yapmamı isteseydin," diye homurdanıyorum, "her seferinde onu seçerdim. Onu seviyorum."

Yavaşça sırtıyor. "Güzel." Helikoptere işaret ederek kenara çekiliyor. "O zaman git getir onu."

GABRIEL

Siz bir kurtsunuz, Bay Black.

Bu gece bir gölge gibi hareket ediyorum. Yetişkin hayatımın her hafta sonunu adaleti düzeltmek adına öldürerek geçirmiş değilim. İnfazlarım çok azdır ve onları da adaletin aşırı derecede çiğnenmesi için saklarım.

Yine de yıllar geçtikçe yaptığım işte oldukça iyi oldum.

Görünmeden kalmak. İz bırakmadan.

Gerekirse sessizce öldürmek.

Tamamen siyah giyinmiş, yüzümü yünle maskeleymiş bir halde duvardan sessizce aşağıya, Orochi Ito'nun Kyoto'nun eteklerindeki yerleşkesine iniyorum. Korumalarının genellikle çok daha dikkatli olduğunu varsayıyorum ve normal şartlar altında bunu başarabileceğimden pek emin değilim.

Ancak bunlar normal koşullar *değil*.

Orochi'nin adamlarını varışım için "hazırladım". Buraya gelirken Orochi'nin kalesinin ön kapısına birkaç paket ve misafir geldi. İlki, ön kapıdaki adamlara şeker dağıtan bir çocuk partisi palyaçosuydu. İkincisi ise bir bira teslimatıydı. Bira için

Üçüncü perde, ön kapılardan geçip korumalara öpücükler kondurmaları ve külotlarını fırlatmaları için üç kadın kiraladım.

Şimdi, saatler sonra, Orochi'nin adamları arasındaki ruh halinin *yükseldiğini* söyleyelim.

İyi bir gece geçiriyorlar. Rahatlar. Birinin şaka yaptığını biliyorlar ama belli ki iyi eğleniyorlar.

Bu tam da onların düşünmesini istediğim şey. Rahat olmalarını *istiyorum*. Gardlarının düşmesini istiyorum. Güvenlik şefinin muhtemelen el koyduğu birayı ya da yanlarından kıkırdayarak geçen üç çift memeyi düşünmelerini istiyorum.

Kurt yanlarından geçip gittiğinde *hazırlıksız* olmalarını istiyorum.

Dairesinden ayrılmadan önce Hideo'nun bana verdiği kılıcı lake kınından çıkarırken duvarın dibindeki gölgelere sarılıyorum. Bu onun, Yakuza'da geçirdiği zamanlardan kalma. Japonya'da *çok* sıkı silah kontrolü vardır. Bu nedenle, buradaki yeraltı dünyasının liderleri, iradelerini uygulamak ya da düşmanlarına savaş açmak için daha eski yöntemler kullanırlar: basit bilenmiş çelik.

Hideo'nun zarif, kavisli samuray kılıcının kazınmış bıçağı dolunayın ışığını yakaladığında, karanlık ve uğursuz bir şey damarlarımda ateş gibi dalgalanıyor.

Bu gece, ben sadece bir kurt değilim. Bu gece, ben *ölümüm*. İntikamın kişileşmiş haliyim.

Ben, kendisinden çalınan kadını geri almak için toprağı kanla ıslatmaya hazır bir adamım.

Karım. Aşkım.

Benimkini tamamlayan karanlık kalp.

Hızlıca hareket ediyorum, duvarın dibinde olabildiğince uzun süre kalıyorum, sonra açık bir alandan geçip karanlığa

dalıyorum.

bir Japon Akçaağacının kucaklaması. Kyoto'nun eski şehrinde neredeyse bir ortaçağ havası var ve ana eve doğru devam etmeden önce savaşa giden bir samuray gibi bu havayı içime çekiyorum.

"Sore wa daredesu ka?"

Kim o?

Ama hışırtıyla dikkati çekilen muhafız Koluma dayanan akçaağaç dalları, bıçağım boğazını kesmeden önce beni görmüyor bile. Yere yığılıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve kendi kanında boğulurken gurulduyor.

Ben Orochi'nin malikânesinin yan tarafındaki kafeslere tırmanmadan önce ikinci bir silahlı muhafız da Hideo'nun kılıcına hedef oluyor. İkinci kattaki balkona süzülüp geleneksel tarzdaki evin çevresinde olabildiğince sessizce dolaşıyorum.

Orochi'nin adamlarından biri daha sessizlik içinde ölürken ben bir dizi açık *shoji* perdesinin önünde duruyorum. İçeriden gelen ışık, çevre yürüyüş yolunun mavi-siyah mürekkep karanlığına yayılıyor. İçeriye bakıyorum ve gülümsüyorum.

Orochi yalnız, bir kanepede oturmuş televizyonda maç izliyor, sırtı bana dönük. Sessizce içeri süzülüyorum, kalbimde intikam, gözlerimde acımasızlık ve ellerimde Japon çeliği.

Bıçağın ucunu şahdamarında hissettiğinde geriliyor.

"Konbanwa, Ito-san."

Hakkını yemeyelim, Orochi panik yapmıyor. Çılgılık atmıyor, merhamet dilenmiyor ya da bana para teklif etmiyor. Sadece orada oturuyor, hareketsiz ve sessiz, yavaşça nefes alıp veriyor.

"Size de iyi akşamlar," diye homurdanıyor sonunda.

"Amerikalı mı?" Sorusunu duymazdan geliyorum.

"Fumi Yamaguchi," diye tısladım. "O sende. Onu istiyorum." Boğazını kesmemek için dikkatlice başını sallıyor.

"O burada değil. O-"

"*Nerede.*"

Gözleri hafifçe düşer. Kaşları çatılır.

"O bıçağı biliyorum," diyor sessizce. "Ya da en azından eskiden tanırdım." Ellerini kaldırır. "Ben silahsızım." Yavaşça başını çeviriyor ve bakışlarının benimkilere odaklanmasına izin veriyor.

Bıçağı boğazına dayıyorum.

"Sen kocasın," diye mırıldanıyor. "Avukat." "Bana nerede olduğunu söylemek için tam on beş saniyen var-

" "Evleniyor."

İrkildim ve kar maskemi çıkarıp gözlerimi ona diktim. "Affedersiniz?"

Orochi iyi niyetle gülümser. "Evli, Bay Black. Damarlarında akan kanın ne olduğunu biliyorsunuzdur."

"Ne onun ne de babasının bu işle bir ilgisi var-"

"Yakuza'dan öylece *çekip gidemezsiniz* Bay Black," diye homurdanıyor. "Bizim dünyamızda kanın büyük bir ağırlığı vardır ve karınızın kanı bir imparatorluğun ağırlığını taşır."

Çenem gıcırıyor.

"Size bir hikaye anlatayım, Bay Black. Yıllar önce, rakibim olan kayınpederinizi yendiğimi sanıyordum. Karısını öldürttüm. Aileye olan zaafından yararlanarak onu dünyasından kovaladım. Ama kral sürgündeyken, tebaası beklendiği gibi diz çökmedi."

Soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "Yani sen tüm Mori ailesini öldürmeye çalıştıktan sonra ona sadık adamlar ve aileler senin kışını öpmedi mi?"

"Öyle de diyebilirsin." Dudakları kıvrılıyor. "Ama dediğim gibi, bizim dünyamızda kanın bir ağırlığı vardır. Özellikle de bu durumda, Hideo Mori'nin tek varisinin kanı. Ve yeğenim Takato, Fumi'yle evlendiğinde, Mori imparatorluğunun dağınık kalıntıları diz çökecek ve Ito klanına boyun eğecek."

"Zaten evli olması gibi küçük bir sorun var," diye tükürdüm. "*Benimle.*"

Orochi bir omzunu kaldırarak gülümsüyor. "Evet, ama bunu engellemenin yolları var."

"Ne halin varsa gör," diye tıslıyorum.

"Bay Black, Fumi ile olan tüm evliliğiniz sahtekarlık üzerine kurulu."

"Bir *anlaşma* üzerine kurulu," diye homurdandım. "Milyonlarca dolar kazanmanı ve Hideo'yla aranda hâlâ var olduğunu düşündüğün anlaşmazlığı çözmeni sağlayan bir anlaşma."

Orochi gözünü kırpmıyor. "Aynı fikirdeyiz Bay Black. Bu gerçekten de bir anlaşma üzerine inşa *edildi*. Ama üzerinize düşeni yapmayarak onurunuzu zedelediğiniz bir anlaşma, *anlaşma* değildir" diye hırlıyor, gözlerinde öfke yükseliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben onursuzluk yapmadım-"

"Bana hakaret ettiniz Bay Black," diye tısladı Orochi. "Yeğenimin uyarısını görmezden geliyorsunuz. Onun ülkenize girmesini yasaklattınız." Neşesiz bir şekilde gülümsüyor. "Fumi'yi almak, bana saygısızlık etmenin ne kadar kötü bir seçim olduğunu görmeni sağlamak için düşünebildiğim son yoldu."

"Ben-"

"O zaman benim param nerede Bay Black!" diye hırılıyor karanlık bir şekilde.

Kafamın içinde çarklar durma noktasına geldi.

Bekle biraz.

"*Paranızı* aldınız Bay Ito," diye homurdandım. "Anlaştığımız gibi, beş milyon-"

"Ama yine de değildim."

"O zaman tekrar bakmanızı öneririm," diye tıslıyorum. "Çünkü transfer gerçekleştiğinde ben de oradaydım. Para benim paravan şirketlerimden birinden çıktı, karıma ait bir şirkete yatırıldı ve sonra - hemen ekleyeyim - sizin hesaplarınıza aktarıldı. Tüm bunların gerçekleştiğini kendi gözlerimle gördüm. O *yüzden* Bay Ito," diye hırlayarak bıçağın ucunu boynuna bastırdım. "Karım nerede *lan?*"

"*Karın,*" diye karşılık verdi, "şu anda orada" - parmağıyla Kyoto'nun eteklerinde yükselen dağları işaret ediyor - "yeğenimle evleniyor ve Mori-kai'nin kalıntıları üzerindeki hâkimiyetimi pekiştiriyor."

Birdenbire öyle bir çarpıyor ki, neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor.

Orochi gururlu bir adamdır. Ve eski kafalı, Yakuza'nın eski muhafızlarının, tıpkı herhangi bir organize mafya gibi, üzerine inşa edildiği geleneklere ve onur sistemine bağlı.

O parayı alamadığı konusunda yalan söylemesi sadece garip ve onuruna aykırı olmazdı. Bu gerçekten *olmazdı*.

Bu da hiç almadığı konusunda doğruyu söylediği anlamına geliyor. Ve bir anda, sanırım nereye gittiğini biliyorum.

Mahkemede bu kadar sık kazanmamın nedenlerinden biri de kendimi karşımda oturan kişinin yerine koyabilmemdir. Sebeplerini görebiliyorum. Düşüncelerini okuyabiliyorum. Bir sonraki hamlelerini onlar daha düşünmeden tahmin edebiliyorum, çünkü *kafalarının içindeyim*.

Birden aklıma geldi: Şimdi ilk kez Takato'nun kafasının içine girmeme izin veriyorum. Ve çok hızlı bir şekilde, tüm bunlarda neyi kaçırdığımı fark ediyorum.

"Bay Ito, imparatorluğunuzu korumak istiyor musunuz?"

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde yüzü ifadesizleşiyor ve cevap vermiyor.

"Tekrar soracağım. *Sen-*"

"Tabii ki biliyorum."

"O zaman yardımına ihtiyacım olacak."

Kılıcı boynundan çektiğimde kafası karışmış görünüyor. "Bay Ito, yeğeniniz Takato en *iyi ihtimalle* sizden çalışıyor. En kötü ihtimalle, ki bu çok daha olası, sizi devirip her şeyi - Ito imparatorluğunu ve Mori-kai kalıntılarını - kendine almayı planlıyor. Para transfer edilirken ben de oradaydım. Ama *Takato'nun* adamları tarafından transfer edildi. Ve şimdi *Takato*, Mori-kai'yi *kendi* kontrolü altına almak için Fumi ile evlenmeye çalışıyor."

Orochi'nin gözünde bir şey seğiriyor.

"Söylediklerimde doğruluk payı olduğunu biliyorsun," diye homurdandım. "Son zamanlarda büyük alışverişler yapıyor, değil mi?"

Orochi sessiz, çenesi demir bir bant gibi sıkı.

Evet, bu bir tahmindir ama tepkisi haklı olduğumu gösteriyor.

"Evet, *Ito-san*," diye acımasızca gülümsüyorum. "Seçeneklerin şunlar: Hain yeğenin tahtını elinden alırken burada oturup televizyon izleyebilirsin. *Ya da* bana yardım edebilirsin ve bunun olmamasını sağlayacağıma dair sana *söz veriyorum*."

Mahkemede yapmak üzere olduğum şeyi yüzlerce kez yaptım. Ancak bu durumlarda, bir tanığa veya sanığa "kontrolü devretmek" her zaman mecaziydi.

Bu sefer, elimde çevirdiğim ve Orochi'ye ilk önce sapını sunduğum gerçek bir kılıç.

Ne kadar suçlu ve bana ne kadar kızgın olursa olsun, Orochi aynı zamanda tamamen onur üzerine kurulu bir dünyada var olan bir adam.

Ya da en azından ben öyle olduğuna oldukça eminim.

Ama bana doğru geri ittiğinde, bu raundu kazandığımı anladım.

Ayağa kalkarken sessizce "Takato benim," diye homurdanıyor. "Bay Ito, bir anlaşmanız var."

"BUNU YAPAMAZSIN."

"Kapa çeneni."

Takato beni peşinden *torii* kapısından geçirip tapınağa giden taş basamaklardan yukarı çekerken irkiliyorum. Birlikte dağa çıktığımız bir çift silahlı adam da bizi takip ediyor.

Son gün tam bir kâbustu. Gabriel'in ne olduğuyla ilgili acı gerçekle yüz yüze geldiğimde altımdan zeminin düştüğünü hatırlıyorum. Ondan kaçtığımı, kalbimin yüzlerce parçaya ayrıldığını hatırlıyorum.

Eve gittiğimi hatırlıyorum, sonra orada olamayacağımı fark ettim ve yürüyüşe çıktım.

Sonra yanımda kükreyen siyah minibüsün ürpertici geri dönüşü var. Siyah eldivenli eller beni tutup karanlığın içine çektikten sonra başıma bir torba geçirip götürüyor.

Uçakta on yedi saat geçirdikten sonra, çantayı üzerimden çekerken bana karanlık bir şekilde gülümseyen Takato'ydu.

Ve şimdi kaderim mühürlendi, ne kadar itiraz etsem de. Zaten evli olduğumu ne kadar haykırsam da,

ve bunu yapamaz.

Yapabilir ve

yapacak.

Yasal anlamda hayır; Takato, Gabriel'le olan evliliğimi geçersiz kılamaz. Ama Yakuza'nın gözünde, kesinlikle yapabilir. Orochi Ito ile nihayet yüz yüze tanıştığım birkaç saat öncesine geri döndüğümde içimde acımasız ve soğuk bir şey hırlıyor.

Annemi öldürten adam.

Çıplak ellerimle onu parçalayacakmışım gibi üzerine atılmaya çalıştığımda gülen adam. Bana her şeyin *tam olarak* nasıl olacağını söyleyen adam.

Buradaki klanlar son derece eski kafalıdır. Onlar için onur ve güç, yasalara uymaktan daha önemlidir. Diğer *oyabunlara* göre ben Mori-kai tahtının varisiyim ve Gabriel'le evliliğimin hiçbir anlamı yok. Takato onlara bunun *para* için ve Yakuza'nın bir parçası bile olmayan bir *gaijinle* yapılan bir evlilik olduğunu söylediğinde, Japonya'y a döndüklerinde değil.

Gabriel ile olan ilişkimin bu dünyada hiçbir anlamı yok. Yani, yasal olarak bağlayıcı olsun ya da olmasın, Orochi beni yeğeniyle evlenmeye zorladığında, bu bir hatıra olacak. Bir imparatorluk tehlikede ve bu insanlar ABD evlilik yasaları gibi önemsiz bir şeyin bunu engellemesine izin *vermeyecekler*.

Bulduğumuz tapınak üç yüz yaşında ve Kyoto'ya tepeden bakan bir tepenin üzerine inşa edilmiş. Başka bir koşulda, küçük bir çocukken yaşadığım yere tepeden bakmak ve beş yaşındayken terk ettiğim bu şehri keşfetme şansına sahip olmak inanılmaz olurdu.

Ama bugün, Takato beni tapınağın içine çekmeden önce Kyoto'nun manzarasına bakmak için döndüğümde şunu görüyorum

sadece bir hapishane.

Orochi ve Takato da bana aynı şeyi söyledi. Hato- kai klanı yerel hükümeti elinde tutuyor ve onlar aracılığıyla ulusal ajanslarla bağlantıları var.

Planlar çoktan harekete geçirildi. Bana daimi ikamet statüsü verilecek, sonra da vatandaşlık için hızlı bir süreç başlatılacak. ABD vatandaşlığımı kaybettiğime ve işimden istifa ettiğime dair imzamı taşıyan belgeler dosyalanacak. Takato ve amcası babamın kurduğu imparatorluğun kırıntılarını açgözlülükle mideye indirirken ben burada bir ödül gibi kilit altında kalacağım.

Ama en kötüsü Gabriel'den ayrılmak olacak.

Ondan nefret ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Eminim tek görebildiği ona bir canavarmış gibi baktığım.

Belki de beni kendimden koparması ve hala biraz korktuğum bir karanlığı kucaklamaya zorlaması beni kör etti. Belki de sadece kovalamayı, cezalandırmayı ve daha fazlası için nefesim kesilene kadar hükmetmeyi seven bir adam gördüm ve bu da şimdiye kadar onun gerçek canavarını görmemi engelledi.

Ama o *benim* canavarım ve içten içe ne yaptığını ve neden yaptığını anlıyorum.

Ne olduğumu biliyordun.

Biliyordum. Ruhumdan karanlık bir hazzı söküp alırken sadece daha fazlası için çılgılık atmama neden olan yönlerine odaklanmayı seçmiş olsam bile her zaman biliyordum. Ama dürüst olmaya zorlarsam, gözlerinde o karanlığı ve ölümcüllüğü gördüğümde, yatak odasında sert oynamayı seven bir adamdan daha fazlasına baktığımı biliyordum.

Yine de evet dedim. Hala daha fazlasını istedim. Hala onu arzuluyordum.

Bugün hala öyle.

"Bu taraftan," diye tersliyor Takato, beni tapınağın içine doğru çekiyor. Her yer restore ediliyor ve taş tozu her şeyi kaplıyor. Odanın bir tarafına iskele kurulmuş. Başka bir köşede bir çimento mikseri duruyor.

Japonya'nın çoğunluğu Şintoizm ve Budizm'i uyguluyor olsa da, modern zamanlarda çoğu insan bir papaz ve yüzüklerle batı tarzı törenlerle evleniyor. Ancak Yakuza eski dünya geleneklerine bağlıdır ve bu özel Şinto tapınağı, görünüşe göre Hato-kai liderliğinin tüm erkeklerinin son yüz yıldır evlendiği yerdir.

Takato beni tekme tokat ön taraftaki sunağa doğru sürüklerken adamlarına "Gidin yakalayın onu," diye bağıyor. Adamlarından biri ana odadan kayboluyor ve bir dakika sonra beyaz cüppeli Şinto rahibiyle birlikte geri dönüyor.

"Bırak beni!"

Takato'nun kolumu tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Ama eli derimin üzerinde demir gibi ve beni rahibe doğru sürüklerken yerinden kıpırdamıyor. Beyazlı adam bana saygıyla eğiliyor ama Takato sabırsızca ona çıkışıyor.

"Başla," diye homurdanıyor.

Ona ters ters bakarken dişlerim gıcırıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

Gabriel'in "borçlarımı ödememesi" hakkında küçümseyici bir yorum yapan Orochi ile tanıştığımızdan beri biliyordum. Ondan sonra her şey yerine oturdu.

Takato bir güç gösterisi yapıyor ve bunu yapmak için Gabriel'in parasıyla birlikte beni de kullanıyor. O beş milyon hiçbir zaman

Orochi'ye ulaşmak için. Eminim Takato onu saklamış ve amcasına Gabriel'in ödemeyi reddettiğini söylemiştir. Ve Mori-kai'den geriye kalanları birleştirmek için *beni* kullanıyor ve sonra bu gücü amcasını devirmek ve her şeyi almak için kullanıyor.

Yüzündeki sert bakıştan haklı olduğumu anlıyorum.

"Babana sadık son adam da imparatorluk üzerindeki hak iddiamı kabul edip bana bağlılık yemini edene kadar sadece nabzının atmasına ihtiyacım var." İnce ince gülümsüyor. "Bunu hatırlaman akıllıca olur."

Başımı sallayarak ona ters ters bakıyorum. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Takato güler. "Ne yaptığımı *çok iyi* biliyorum küçük prenses," diye homurdanıyor.

"Benim için gelecek."

Sırıttıyor. "Kim, sahte kocan mı? Bundan şüpheliyim. Diğer tüm yalancı politikacılar gibi o da saçma kampanyasını satmak için başka bir güzel fahişe bulacaktır."

"Onun ne olduğu ya da neler yapabileceği hakkında *hiçbir fikriniz yok.*"

Takato homurdanıyor. "Amerikalı bir avukata ihtiyacım olursa, arayacağımdan emin ol-"

"Demek istediğim bu değil."

Yaklaşıp kulağına fısıldamak için eğildiğimde Takato kaşlarını çatıyor.

"*O bir canavar,*" diye tıslıyorum sessizce. "Ve sen asla ama *asla canavarlardan bir şey* çalmazsın."

Oda bir saniyeliğine sessizleşti. Takato kaşlarını çatarak bana bakıyor. Yavaşça dudakları kıvrılıyor.

"Şey," diye mırıldandı. "Sanırım şansımı deneyeceğim." Rahibe başıyla selam verir. "*Gishiki o hajimera.*"

Törene başlayın.

Rahip dönüp meyve ve sake dolu sunağı arındırmaya başladığında tenim nemli bir hal alıyor. Gelenek olduğu üzere, Takato ve benimle konuşmak için dönmeden önce *Kami* ruhlarının dikkatini çekmek üzere bir çan çalıyor.

Tam da ışıklar söndüğünde.

Takato yanımda küfredip iki adamına emirler yağdırırken kalp atışlarım hızlanıyor.

O burada.

Benim için geldi.

Her nasılsa, tüm oda zifiri karanlık olmasına rağmen Gabriel'in varlığını *hissedebiliyorum*. Tur atarken yüzdüğünüz o soğuk nokta gibi. Sonbaharın sonundaki gece havasının ensenizdeki tüyleri diken diken etmesi gibi.

Cildinizde hafifçe sürüklenen bir bıçak gibi.

Takato'nun adamlarından biri bağılıyor. Bir el silah sesi duyulur, sonra bir tane daha. Sonra iki farklı yönden beş el daha. Bağrıışmalar ve silah sesleri kutsal alanı doldururken yere düşüp başımı kapatıyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum.

Birdenbire beni yakaladılar.

Ayaklarıma doğru çekildiğimde boğazım düğümleniyor, panik sistemimde ateşli bir napalm gibi patlıyor. Dönüyorum, topuğumla tekme atarken tıslıyorum, Takato'yu incitmeyi umuyorum, böylece tutuşunu bırakacak. Ama aniden, bacağım güçlü bir el tarafından yakalanıp bükülürken ve kaslı bir kalçaya doğru sertçe çekilirken nefes nefese kalıyorum.

Güçlü, kuvvetli, *tanıdık* eller bedenimi kavırıyor ve beni kaya gibi sert bir göğse doğru çekiyor.

"*Kaç, kedicik,*" diye kulağımı tırmalıyor, sonra dişleri kulağımın memesini sertçe ısırıyor. "Seni kovalıyormuşum gibi koş."

Benim var.

Her yer hâlâ karanlık, ama kapının etrafındaki çatlaklardan Kyoto'nun ışıklarını görebiliyorum. Oraya doğru koşuyorum, bir silah sesi daha duyduğumda bir çığlık atıyorum, ardından garip bir guruldama sesi.

"*Fumi!*"

Takato'nun adımı hırıldayarak söyleme sesinden uzaklaşmak için sağa dönüyorum. Hızla ilerleyip omzumla dışarıya açılan kapıyı çarparak açarken dişlerimi sıkıyorum. Uçurumun kenarındaki küçük bir terasa ve birkaç merdivene açılan bir yan kapı-

Sıçrayarak duruyorum, terasın korkuluklarına tutunurken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, neredeyse devriliyordum.

Merdiven yok. Sadece eskiden merdivenlerin olduğu yerde çürümüş ahşap direkler var.

Başka bir kaçış yolu bulmak için çaresizce dönmeye başladım. Eller beni arkamdan yakaladı.

Kalbim boğazıma tırmanırken çığlık atıyorum ve başparmağımı Takato'nun gözüne sokma niyetiyle dönüyorum.

Ancak döndüğümde, gözlerim Gabriel'inkilerle kilitlenince olduğum yerde kalıyorum.

Kocamın.

Tamamen aşık olduğum adamın ela yeşili gözleri.

Güçlü kolları beni sararken kendimi onun sert göğsüne bastırarak ona doğru yığılıyorum.

"Buradan çıkmamız gerek-"

"Dur."

Nefesim kesiliyor ve Gabriel arkamızdan gelen Takato'nun sesiyle kaskatı kesiliyor.

"Arkanı dön. *Yavaşça.*"

Gabriel'in eli sırtımın alt kısmında sıkılaşıyor. İlk kez diğer elinin bir kılıç tuttuğunu fark ediyorum - ve bu tanıdığım bir kılıç. Eskiden babamın yatağının üzerinde asılı dururdu ve ben hep bunun ona Japonya'yı hatırlatan bir şey olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, Gabriel'in güçlü elinde tuttuğunu ve kan damladığını görünce, gerçekte ne olduğunu biliyorum.

"Silahınızı bırakın Bay Black," diye homurdanıyor Takato, silahını bize doğrultarak. "Şimdi."

Gabriel'in çenesi gıcırıyor, ama yavaşça çömeliyor ve kılıcı yere bırakıyor.

"Buraya tekmele."

Gabriel bana bakıyor, sonra Takato'ya dik dik bakıyor ve yapıyor. Çelik, taş terasta sekerek ilerliyor. Takato arkasına itmeden önce ayağıyla durdururken sırtıyor.

"Sırf ölmek için çok uzaklardan geldiniz Bay Black," diye homurdanıyor.

"Ve sen de kendi ailenden çaldığın ve amcanı devirmek istediğin gerçeğini saklamak için büyük çaba sarf ettin," diye karşılık veriyor Gabriel.

Takato'nun dudakları kıvrılır.

"Ne olmuş yani? Benim zamanım geldi, Bay Black. Benim dünyamda işler böyle yürür. Amcamın zamanı geldi. Ve şimdi *benim* zamanım-"

Sözleri aniden kesildi. Dudaklarından hırıltılı bir ses dökülürken gözleri irileşiyor, ardından çenesinden aşağıya parlak kırmızı bir damla akıyor. Karnından çıkan parıldayan çelik bıçağı gördüğümde elim ağzıma doğru uçuyor.

Korkunç, ıslak bir sesle bıçak vücudundan çekilir. Takato dizlerinin üzerine düşer, omzunun üzerinden bakmak için dönerken ağzından damlayan kanla boğulur.

Orochi yavaşça başını sallar.

"Senin zamanın değil," diye hırlıyor. "*Asla* senin zamanın olmayacak, seni nankör, *şerefsiz* sıçan."

Nefesim kesiliyor ve Orochi babamın kılıcını Takato'ya tekrar saplarken Gabriel'in kolu etrafımda sıkılıyor. Genç Ito yanlamasına yere yuvarlanıp hareketsiz kalırken gözleri parlıyor.

Orochi diz çöküp yeğeninin gözlerini kapattıktan sonra kılıcı Takato'nun ceketine silerken teras sessizliğe gömülüyor. Kılıcı yere bırakır ve gözlerini bizimkilerden ayırmadan ayakta durur.

"Bay Black, bir anlaşma yapmıştık ve siz de üzerinize düşeni yaptınız." Eğildi. "Şimdi, ben de kendi payıma düşeni yapacağım." Bakışları yalnız bana dönüyor. "İşimiz sona erdi, Bayan Black. New York'ta rahatsız edilmeyeceksiniz ve bunun Kyoto'ya son seyahatiniz olmasını öneririm. Şimdi, tüm bu meselenin çözüldüğünü düşünelim. Artık ödeştik."

Gitmek için dönüyor.

Yanılıyor.

Bu konu henüz karara *bağlanmadı*.

Gabriel'in karanlığı bana bulaşmış olabilir. Ya da her zaman oradaydı, içimde derinlerde saklanıyordu ve onu yüzeye çıkarmak için Gabriel'de dengimi bulmam gerekti.

Her iki durumda da, hamlemi yaptığımda, hiç tereddüt etmeden yaparım. İkinci bir düşünce olmadan.

Acımadan.

Kılıcı kaldırıyorum, dudaklarım Orochi'nin sırtında kıvrılırken bile parmaklarım kılıcın etrafında kıvrılırken ellerimde garip hafifliğini hissediyorum.

"Ödeşmiş sayılmayız."

Duruyor, omuzları bir iç çekişle yükselip alçalıyor. "Bayan Black," diyor bana dönerken. "Biz-"

Babamın kılıcının ucunu göğsüne sapladığımda Orochi acı dolu bir inilti çıkarıyor.

"*Ailemi mahvettin*," diye hırlıyorum. "Annemi öldürdün, beni ve babamı evimizden kovdun ve birkaç gün önce de beni kaçırdın." Bıçağı ona daha derinden saplayıp yaklaştığımda Orochi'nin gözleri şişiyor.

"Ama beni asıl etkileyen ne biliyor musun?" Tıslıyorum. "*Kocamla yattın*."

Bıçağı acımadan döndürürken Orochi acıyla haykırıyor, dudaklarının kenarlarından sızan kanı ve bembeyaz olan yüzünü izliyor.

"*Şimdi ödeştik*."

Bıçağı çekip çıkarıyorum. Orochi bacakları tutmadan önce yana doğru tökezliyor. Taşa doğru devrilirken gözleri geri yuvarlanıyor ve sonra hareketsiz yatıyor.

Gabriel arkamdan gelip kılıcı elimden nazikçe çekene ve sonra kollarını sıkıca etrafıma sarana kadar titrediğimi fark etmiyorum. Kucağında iki büküm oluyorum, uzanıp çenemi kavradığında gözlerinin içine bakıyorum.

"Sen..." İnanmaz bir şekilde başımı sallarken yutkunuyorum.
"Sen geldin..."

"Eminim şimdiye kadar anlamışsındır. Gidebileceğin hiçbir yer yok," diye mırıldandı sessizce, "ve seni yakalayamayacağım hiçbir yere kaçamazsın, *Kedicik*."

Yakınına eğildiğinde ona karşı eriyorum.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyor

Gabriel.

"Ben de seni seviyorum-"

Ağzı, ayak parmaklarımı kıvıran ve nabzımı hızlandıran acımasız, cezalandırıcı, sahiplenici bir öpücükle benimkine çarpıyor.

Uzaklaştığında artık titremiyordum. Elimi tutuyor ve Takato'nun adamlarının cesetlerinin üzerinden geçerek tapınağa doğru onu takip ediyorum. Rahipten iz yok ama bu muhtemelen iyi bir şey.

Ön kapıdan ay ışığına doğru adım atıyoruz. Sonra aniden, ikimiz de aynı anda hissediyoruz: arkamızda bir varlık ve aynı anda dönüyoruz.

Adam silahsız. Uzun boylu ve yakışıklı. Ay ışığında ona bakınca Japon olduğu anlaşılıyor ama kesinlikle başka bir kökeni de var - muhtemelen İskandinav.

Ayrıca garip bir şekilde tanıdık geliyor. Gabriel yanımda gerilirken kaşlarım çatılıyor.

"Gidiyoruz," diye homurdanıyor Gabriel. "*Watashitachiha shuppatsu shimasu.*"

Benim yaşımla Gabriel'in yaşı arasında bir yerde olduğu anlaşılan adam, dudaklarında hafifçe eğlenen bir gülümsemeyle başını yana eğiyor.

"İngilizcem gayet iyidir, Bay Black," diyor hafifçe. "Gerçi geçen sefer dinleme şansınız olmadı."

Birden aklıma geldi.

"*Sen,*" diye fısıldadım. "Takato'nun muhasebecisiyle birlikteydin. O gün şirkete transfer işine yardım etmek için gelmiştin."

Gülümsüyor. "Hafızan çok iyi, Fumi."

"Seçimini yap," diye hırslıyor Gabriel ona. "Çekip gidebilir ve tüm bunları unutabilirsin. Ya da bizi durdurmaya çalışırsın ki bu durumda seni öldürürüm. Seçmek için beş saniyen var-"

"Niyetimi yanlış anladınız Bay Black," diyor adam. "Sizi durdurmaya çalışmıyorum. Sadece karınızla konuşmak istiyorum."

Gabriel yanımda vahşice kaşlarını çatıyor.

"Peki bunu *tam olarak neden* yapmak istiyorsun?" diye tersliyor.

"Çünkü..." Japon ve İskandinav bir Viking olan adam bakışları bana kayarken gülümsüyor. "Ortak bir noktamız var."

"*Kimsin sen?*" Ona bakarak sessizce mırıldanıyorum. Onunla ilgili bu tuhaf hissi bir türlü atamıyorum ve bu beni korkutuyor.

"Benim adım Kenzo," diye mırıldanıyor. "Peki ortak noktamız ne?"

Gölümsüyor.

"Hideo Mori bizim babamız."

EPİLOG

GABRIEL

İki ay sonra:

Her zaman bir rota düzeltmesi yapmak istemişimdir.

Ölçeği düzeltmek.

Dengeyi yeniden sağlayın.

Ve Kyoto'dan iki ay sonra, sahip olduğumuz şey tam olarak bu: denge. Restorasyon.

Barış.

Tweed Adliyesi'nin merdivenlerinde yemin ederken -aylar önce Fumi ile yan yana durup adaylığımı açıkladığım aynı merdivenler- uzanıp elini tutuyorum.

Takato ve Orochi'nin ölümüyle Hato-kai Yakuza çözülmektedir. Ancak Mori-kai, dümeninde Kenzo ile yeniden uyanmaya başlıyor.

Her şey karmaşık ve bu en hafif deyiimiyle. Ama Fumi yavaş yavaş yeni arkadaşına ulaşmaya başladı.

üvey kardeşini keşfetti. Bu ilişkinin nereye gideceği henüz belli değil. Zaman gösterecek.

Zaman, tıpkı benim gibi, geçici olarak yoldan çıkan rotaları düzeltme eğilimindedir. Örneğin Hideo gibi: Dr. Jalisco'nun agresif tedavisinin ardından kanseri artık remisyonda.

Kılıcını geri verdim, şimdi yatağının arkasındaki duvarda duruyor.

Bir başka rota düzeltilmesi de, önümüzdeki hafta birkaç ceza davasından ilkinin başlamasıyla mahkemede ilk gününü yaşayacak olan eski ve gözden düşmüş Vali Hall'un kaderi olacaktır. Savcılığın başındaki savcıyı tanıyorum. Preston *boku yedi*.

Ancak bugün geçmişi düzeltmekle ilgili değil. İlerlemek ve gelecekle ilgili.

Fumi ve benim hakkımda.

Ona sırtıtmak için döndüğümde zihnimi temizliyorum. O da bana sırtlıyor ve elimi sıkıyor. Görev yeminini tekrarlamayı bitiriyorum. Yüzümde bir gülümseme ve yanımda sevdiğim kadınla, alkışlar aşağı Manhattan'da gürlerken kalabalığa ve kameralara dönüyorum.

Herkesin önünde dönüp karımı kollarıma aldım. Gözlerim onunkilere kilitlenirken çenesini kaldırarak yanağını okşuyorum.

"Tebrikler, Vali Black," diye sırtlıyor. "Teşekkür ederim, Bayan Black."

Dudağı dişlerinin arasında emiliyor, sonra ağzımı onunkine indiriyorum.

"Seni seviyorum, Canavar," diye fısıldıyor.

"Ve seni seviyorum, Kedicik."

Bulutlar dağılıp güneş parlarken dudaklarım onunkilere çarpıyor.

Zehri akıtmak. Gölgeleeri

kovalayarak.

Ve sonsuzluğa giden yolumuzu aydınlatıyor.

Venomous Gods serisi Kratos'un hikayesi ile devam ediyor

Bozuk Kalp

Gabriel ve Fumi'ye doyamadınız mı?

Ekstra sahnelerine buradan ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <http://BookHip.com/MGNBKM0>

Bu bir sonsöz ya da *Zehirli Öpücük*'ün devamı değildir. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikâyesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Zehirli Öpücük'ü okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Zehirli Tanrılar serisi *Bozuk Kalp*'te Kratos'un hikayesiyle devam ediyor. Ayrıca bu kitapta adı geçen diğer karakterlerden bazılarını (Drakos ve Kildare aileleri), karanlık bir düşman-aşık, zorla evlendirilen mafya romantizmi olan *Sapkın Kalpler* ile başlayan *Karanlık Kalpler* serisinde görebilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaptan bir ön bakış bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

Bölüm 1

Neve

Sikeyim. Ben

yapıyorum.

Bunu

yapıyor. *Yine*

yapıyor.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddi *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinizde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemenin sorunu nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran o.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve eminim ki, elimden gelenin en iyisini yapmama
rağmen - ya da, tamam, gerçekçi olalım,
vasat çabalar, çok geçmeden bakışlarım

Önümdeki notları çelik kanyonun karşısındaki adama veriyorum.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel taranmış* saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksektydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metrekarelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Tamam. Her türlü sorun

romantik ilişkiler, aynı sebepten mi? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne yapıyor?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiyi sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat *üzerinde* yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikli cam çatı katı olan bina.

Camdan çatı katı.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam.
Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf
görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür
günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam.
Sadece beni casusluk yapan bir sürüngen yaptığı için değil.
Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam
gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim *düşmanım*.

Ama dene anlatmak o için benim az memnun
libido ve
sıkılmış uyluklar.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a
baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden
kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri
çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses
sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika
sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı
çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş -
kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise.
Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet
politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat
dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken
iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin
toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?"

Kendime bakarken kaşlarım çatılıyor.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu a d a m a doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum ama boş veriyorum. Castle son on yıldır Eilish'in ve benim -sanırım "bodyguard"- korumamızdı. Büyürken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan, bir buçuk metre boyunda, bir oyun kurucu gibi yapılı gölgeye bakıp ağzının suyunu akıttırdı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "çocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı dışarı çıkarıyorum.

"Ama *Caaaastle*-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik mi?"

"Geniş eşofman koleksiyonuma geri dönebilirim, eğer tercih edersiniz."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. O haklı. Ben hala oldukça

gelişigüzel giyinmiş. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie-O'su gibi görünen, saçı ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. Hem de *sabahın dokuz buçuğunda*. O yüzden beni dava edin, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç

kalmamalıyoruz."

"Hey, bu konuda sinirlenen ben değilim. kıyafet yönetmeliği."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?" Omuz

silkiyor, arkasını

dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas,

cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi biri hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırlılı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından, birkaç ay önce Londra'dan.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de en az benim kadar olayın dışında, çünkü hâlâ sinmiş durumda.

arkamda, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"*Boo*," diye kıkırdıyor Hades ince bir sesle, omurgamı ürperten bir şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıışıklıklar, Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşir.

"Bu Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-"

"Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü ciplerden inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları tam içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürlüyor sessizce, sesi sorgulanamaz bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun* bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtlıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince.

"Fark etm e m i ş t i m . "

Üzerimde beliren tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam acımasızca, soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak oluyor.

"BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan yanımdan geçip gitmeye başladı.

Hala kaldırıma yapışmış durumdayım.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağında nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." o growls Sessizce."Şeftali değil senin rengin."

Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ışık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Sonra koyarak üzerinde ve ÇAMAŞIR GÜNÜ çift . şeftali rengi külot.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2

Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral olacaklarını bilirler.

Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için *yaratılmadım*. Ben Lancelot'um, yakıp yıkan, yağmalayan ve kırlarda yol alan. Kral Arthur *değilim*.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da adına ne dersenez deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş; bu kız da derin cepleri ve tehlikeli arkadaşları olan bu adamla birlikte olmuş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuşum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak acımasızlık ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama

Bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta oturduğumda hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıldır Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orasıydı, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşamadı. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. O evlilik suya düştüğünde bile, sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimiz arasında en azından bir soğukluk yaşandı.

Ta ki işler *kötü bir şekilde* ters gidene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başı olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian lanet bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Kendisi birden fazla kez

duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen bir adam. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarlarımızdan ya da açgözlülüğümüzden dolayı bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, ağzım bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında, *biz de* kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. *Ben* de onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağımda durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırıp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda çenem gıcırıyor ve düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken, babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerimi devirirdim - Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama büyüdükçe hepimiz garip bir şekilde isimlerini aldığımız mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri onda da var. I

babamızın karanlık, düşünceli olanları var.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim kardeşimize sert bakışımı taklit ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı salladım. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, yani Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılgan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan *benim* sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik olmamayı *deneyebilir* misin, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtıtmak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve başımızı sallıyoruz.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları sonsuza dek geride bırakmanın bir yolu. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız an Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyor, amcasının ona hala ne olacağını söylemediği açık.

Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi aştık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

üzerimdeydi. Gözümü

kırpmadım.

"Biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sona erdirecek bir anlaşmaya

ve ailelerimizi birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü kılacaktır."

Amcasına dönüp kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

İşler iyiye gidiyor. "*Birleşik*

bir cephe mi?" *Lanet olsun,*

Ezio.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı saplamak için dönüyorum

Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya doğru ilerliyor.

"Lütfen, *git üzerinde* hakkında Bu lanet olsun
birleşik ön birlikte olmamız gerekiyor-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü verdiler ve Ezio'nun tüm bu tartışmayı intihar bombasına çevirmek üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, *lütfe*," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor.

"Bu kalleş, onursuz *Mick'lerle* ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor *olamazsın*-"

"*Sessiz ol,*" diye çıkıştım.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama burası kesinlikle bunun yeri *değil*. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının zamanı *değil*.

Cillian boğazını temizliyor ve Ezio'ya masanın diğer tarafından bakıyor. "Kederini ne *hafifletir*?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması *değil*.

Bu onun boğazına yapışması ve Ezio'nun da tuzağına düşmek üzere olması.

"*Kahrolası kederimi ne hafifletecek?!*" İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağa fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada oturmayacağım-" "Evet, oturacaksın."

Bakışlarım ona sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada *değil*.

"Sen. *Will*."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor.

"Bu bok parçası bana *para* teklif etmeye *cüret mi ediyor?!* Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir *kardeşimi* kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğimden İKİ KAT daha eğlenceli," diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmaını daha sıkı

tutmalısınız." "Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasınıninkine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum. "Anlaşmamıza sadık kalacak mısınız?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çeker ve sonra yavaşça başını sallar.

"Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda *sessizliğe gömülür*. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini ister e s i n e kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve *ben* bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, yüzüne yayılan dehşet ifadesinden onun da iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin *ediyorum*.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üflüyor ve izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm."

Gözlerini kırıştırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbirisi çıkmıyor.

"Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Sanırım bunun tüm küskünleri barıştırmanın en iyi yolu olduğunu göreceksin Neve-"

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, *Ares*."

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "*Bitti*-"

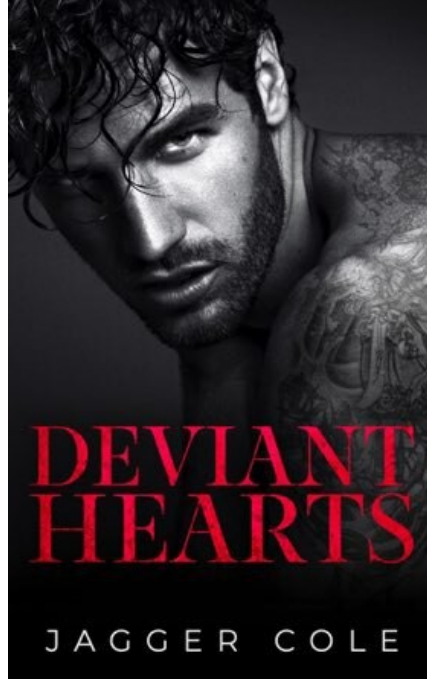
"Oh, işimiz bitti, tamam."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor.
"Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

[Okumaya devam edin!](#)

[Deviant Hearts - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!](#)

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AFTERWORD

Temsil önemlidir, özellikle de aşk kitaplarında. Ama aynı zamanda bu temsili doğru yapmanız da önemlidir. Golden Czermak, Natalie Arthur ve Betsy Palmer'a bu kitaptaki Asya mirasını ve Japon kültürünü anlamlı ve doğru bir şekilde hayata geçirmelerindeki yardımları için çok özel bir teşekkür borçluyum. Bu beyaz çocuğun içten teşekkürlerine sahipsiniz.

ALSO BY JAGGER COLE

Zehirli Tanrılar:

Zehirli [Aşk](#)

[Şeytani Yemin](#)

[Zehirli Öpücük](#)

[Bozuk Kalp](#)

Karanlık

Kalpler:

[Sapkın Kalpler](#)

[Kötü Kalpler](#)

[Günahkâr](#)

[Kalpler Çarpık](#)

[Kalpler Çalıntı](#)

[Kalpler](#)

[Pervasız](#)

[Kalpler](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)

[Burned Cinder](#) (Cinder Duet #1)

[Empire of Ash](#) (Cinder Duet #2)

[The Hunter King](#) (Hunted Duet #1)

[The Hunted Queen](#) (Hunted Duet #2)

[Nefretin Prensi](#)

Vahşi

Varisler: [Vahşi](#)

[Varis Karanlık](#)

[Prens Acımasız](#)

[Kral Yasak Taç](#)

[Kırık Tanrı](#)

[Meydan Okuyan](#)

[Queen](#)

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın [Borcunu](#)

Ödemek Bratva'nın Çalınan
Gelini

[Bratva Canavarı Tarafından](#)
[Avlanan Esir Bratva Prensesi](#)
[Bratva Kralı Tarafından](#)
[Sahiplenilen Bratva'nın Kilit](#)
[Altındaki Aşkı](#)

Scaliame Suç Ailesi:

[Tetikçinin Saplantısı](#)
[Patronun Ayartması](#)
[Bodyguard'ın Zayıflığı](#)

Güç:

[Tiran](#)
[Haydut](#)
[Savaş](#)
[Lordu](#)

Standalones:

[Kırık Çizgiler](#)
[Patron Deliğı](#)
[Grumpaholic](#)
[Benim Sapığım](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

